

KOLOZSVÁRI GRANDPIERRE ENDRE

ANONYMUS TITKAI NYOMÁBAN

BUDAPEST 1998

Magyar Ház Kiadó Kft.

Tartalomjegyzék

Előszó	3
Mit őrzött meg számunkra Anonymus	10
Egy különös évezredes évforduló	10
Példa az újjászületésről	11
Az igazságfeltárás követelményei.....	12
Anonymus művének tartalma ma még titok	14
Anonymus célkitűzése: A régi magyarok tettei soha feledésbe ne menjenek	17
Mit őrzött meg számunkra Anonymus?	21
Titokkulcs a Gestához	24
Támadások pergőtüzében avagy Anonymus hitelességéről.....	26
Megkerülhetetlen kérdések Viaskodás az álmosi bejövétel értelmezése körül	27
A Kárpát-medencébe költözés okairól	31
Túlnépesedés kényszerítette őket Kelet-Szkítia elhagyására?.....	32
Az éhség üzte el őket?.....	33
Mehökkenítő magyar-magor találkozó	34
Magóg nagykirály volt a magyarok ősapja.....	35
Álmos vezér ősapja Attila volt.....	35
Álmost isteni erők küldték a Földre.....	36
Miért nyerte az Álmos nevet?	37
Árpád-házi királyaink Attila ivadékai.....	38
Isten maga vezérli vissza eleinket az őshazába	39
Csodálatos hazaérkezés: Hungár had érkezik Hungáriába	41

Határtalan lelkesedés, öröm, vigadozás	42
Már Attila hunjai is honvisszafoglalóként jöttek	43
Árpád üzenete: ősapám, Attila örökét jöttem visszavenni.....	44
Három ifjú vezér lovas vetélkedése	45
Hazánk népesedési és hatalmi viszonyai a 896. évi hadiesemények előtt.....	45
Épen, sértetlenül, veszteség nélkül	46
Senki sem mert kezét emelni rájuk	47
Vasbilincsbe vert katonák	48
Anonymus rejtélyes szavai a lakosság hűségéről és hűtlenségéről	49
Áruló vezérek sorsa	52
Kétoldalú magyar egynyelvűség	54
Soha ilyen „háborút”!	56
A honvisszafoglalás országos ünnepei rejtélyes háttérű vigadozások.....	57
A mágikus számok szerepe őseinknél	61
Tizenkét nagy áldomástétel	62
1. Álmos munkácsi hálaadó ünnepe a sikeres hazatérésért	62
2. Árpád fővezérré emelésének ünnepe	63
3. Erdély visszavételének örömunnepe.....	64
4. Felső-Magyarország (Felvidék) visszavételének hálaünnepe	65
5. Dél-Magyarország visszavételének hálaünnepe	66
6. Magyarország és a magyar nép egyesítésének Attila-vári ünnepe	66
7. A honvisszavétel szentesítésének ünnepe.....	69
8. A háború nélküli honvisszavétel hálaünnepe.....	70
9. A megszállók teljes kiverésének ünnepe	70
10. Magyarország ősi határai visszaállításának és megerősítésének ünnepe	70
11. A honvisszafoglalás lezárásának és Árpád vezér utóda születésének ünnepe	71
12. Zsolt menyegzője és vezérré választásának ünnepe	71

Előszó

A magyar történelem tele van tiltott pontokkal, olyan tabukkal, amelyek hivatalosan nem érinthetők, nem kutathatók és nem tárgyalhatók, amelyek megnehezítik a nemzeti önazonosulást, mert megakadályozzák az egyént abban, hogy a történelmi cselekvések tanulságait levonva, a saját helyzetére vonatkozó, a saját cselekedeteit megítélő következtetésekre jusson.

Sokan hajlamosak legyinteni erre, mondván: ugyan kit érdekel a múlt a huszadik század végén, amikor az egyén előrehaladásában alapjában véve csak a siker számít; amikor csak az boldogul, aki a modern világ modern eszközeit birtokolja. Pedig ez olyan logika, mint-ha azt mondanánk: nem az a fontos, ki fogja a kezében a kardot vagy éppen a kalapácsot, hanem az, hogy mennyire korszerű a kard vagy a kalapács. A tudás pedig - ha mégis muszáj - csak konkrétan a kard vagy a kalapács használatának ismeretére korlátozódik, s e szempontból érdektelennek látszik mondjuk annak ismerete, hogy kik voltak az etruszkok.

És valóban, egy tőzsdei alkusz, nemzetközi szóval mondván: bróker sikerét látszólag nem segíti elő az antik kultúra ismerete, csak az, ha a tőzsdei világ ismereteit birtokolja; úgy tetszik, ez utóbbi az elégséges és a szükséges feltétel az előrehaladáshoz. Következésképpen a bróker úgy véli, helyesen teszi, ha nem érdekli a múlt. Ezt a logikát erősíti az úgynevezett liberális valóságfelfogás, amely szerint többek között a nemzet, a nemzetiesség, azaz a nacionalizmus ideje letelt, ma - miként az antik Rómában - csak polgárokról lehet beszélni, nevezetesen világpolgárokról, akiknek alapvetően egyéni jogai vannak. Igaz, a liberális szemlélet is elismeri a nemzet fogalmát, de csak mint nemzetiséget, amit az általános polgári jogrenden belül éppen úgy egyénként kezel, mint az egyes embereket.

A párhuzam annyiban indokolt, amennyiben Róma esetében is impériumról, birodalomról beszélünk: ez helytállóan látszik ma is, amikor egy új gazdasági világbirodalom bontakozik ki előttünk. Érdekes és kíméletlen azonban e párhuzam folytatása. Rómát nyomtalanul elsöpörték az öntudatra ébredő barbár európai nemzetek, de legalább annyira a modern Európa új világképe, a katolicizmus. Egy szó, mint száz: a világpolgár nem érezheti magát nagyobb biztonságban ma - amikor a történelem változásai mérhetetlenül gyorsabbak, mint az antik világ idején voltak -, mint érezhette magát a római polgár. Ő nem menekült meg. Vajon megmenekülhet-e a modernkor világpolgára? A válasz változatlan: nem. Megmenekülni csak az fog, aki két biztos fogódzóval horgonyozza le materiális létét a szellemi-lelki valóságba. Az egyik fogódzó Isten, a másik a nemzet.

Úgy tetszik azonban, semmi sem elavultabb a szekularizálódón: világban, mint e két érték, ahol Isten helyére már nem is az ember - mint a bolsevista utópiák úgynevezett „szocialista embertípusa”, egyfajta vörös Übermensch -, hanem az eszköz magasztosult fel. Elég, ha a korszerű ruhák, illatszerek, autók körüli felhajtásra gondolunk: ma már nem az egyén dönt, hanem a divat határozza meg, hogy neki milyen ruhát, illatszert, autót kell választania. Az eszköz fétissé vált, az eszközzel bánó egyén pedig eltörpült, használó-fogyasztó lett belőle, statisztikai tömegelem. Senkit sem érdekel - egy szűk és egyre jobban szűkülő kiválasztott rétegen kívül - az egyén szellemi és lelki tulajdonságainak pénzben, eszközben, anyagban ki nem fejezhető értékrendszere, senkit nem érdekel a kultúra egésze, mert elhiszi, hogy ha jobb és korszerűbb kalapácsra cseréli a tegnapi még jobbnak és korszerűbbnek számító kalapácsát, akkor ő maga jobb és korszerűbb, ezáltal boldogabb szakemberré válik. Gondoljunk másfelől az úgynevezett „tartós” fogyasztási cikkek észvesztő sebességű elértéktelenedésére. Körülbelül tízszer annyi ideig tartó munka átlagjövedelme melletti megtakarításból fizethető ki egy korszerű autó, mint amennyi idő alatt

elértéktelenedik. A gazdagságot pedig csak abban mérik, hogy egy adott ország átlagpolgárának hány évet kell áldoznia erre.

Az anyagi világ ördögi köréből - dolgozz még intenzívebben, hogy még többet fogyaszthass, miáltal még nagyobb igényeid lesznek, s még többet dolgozol majd még nagyobb fogyasztásért... csak az tud kitörni, aki felismeri az egyén szellemi és lelki tulajdonságai fejlesztésének elsődlegességét. Azokból az emberekből lesznek ugyanis az adott történelmi korszak kiváltságos vezetői, akik az éppen a fenti okokból legdrágább iskolákban a legmagasabb szintű tudást szerzik meg, mert már csak e szűk és kiválasztott réteg tudja, hogy az anyagi világban valójában egy fordított arányosság érvényesül: ahogy okosodnak a szerszámok, úgy butulnak a használói.

A honvisszafoglaló magyarok harci íja használatának elsajátításához évtizedek kellettek, míg egy korszerű géppisztoly használatát pár perc alatt meg lehet tanulni. Az ókori földműves még istenként uralta a maga világát, tökéletes összhangban környezetével tárgyi, szellemi és lelki valóságával, a ma mezőgazdasági nagyüzemében egy munkás már csak milliomodrészét látja át annak a tárgyi világnak, ami őt körülveszi, a szellemi és lelki környezetről pedig jószerivel már semmi ismerete nincs. **A tényleges tudás tehát egyfelől elértektelenedik, másfelől elérhetetlenül drága, s továbbra is az egyetlen kulcs a kiválasztódáshoz.**

Mert ma sem lehet az emberiség ura, aki nem látja át a valóságos történések összefüggéseit, aki nem érti, hogyan és miképpen hat át az anyagi dimenzió a szellemi és a lelki dimenziókra, és viszont.

Ez az ezredforduló legnagyobb ellentmondása, de egyúttal ez az a titok, amelynek révén megérthető e különös, rejtélyes korszak, ugyanis az idézett állítás a nemzetekre is igaz: az anyagi gyarapodás versenyében látszólag a modern liberális - anyagelvű - demokráciák eszközei a leghatékonyabbak, de **érdekes módon mégis azok a nemzetek uralják a világot, vagy legalábbis vannak előnyösebb helyzetben a többiekénél, ahol a nemzeti tudás, a nemzeti önazonosság, nemzeti vallás és emlékezet messze fejlettebb a többinél.**

Úgy tűnik föl, hogy a siker záloga a nemzetek közötti versenyben határozottan nem a modernség, hanem - ha szabad így fogalmaznunk - **a konzervativizmus, sőt az ortodoxiát is magába foglaló fundamentalizmus.** A tudás tehát olyan kulcs, amely a múlt ismerete nélkül használhatatlan. Ahol pedig tiltott pontok vannak egy nemzet múltjában, ott megnehezül vagy majdnem reménytelenné válik e mágikus kulcs használata, s a nemzet a túlélési versenyben lemarad.

Nem azt kell tehát kérdeznünk, hogy ugyan mi haszna van a múltbéli dolgok ismeretének, hanem azt, hogy ha nincs túlélési esélye annak, aki nem törekszik az egyetemes tudásra, vajon miért van mégis az, hogy a tudás - látszólag - értéktelenné vált. Miféle láthatatlan hatalom kényszerít bennünket arra, hogy azt akarjuk, amit ők akarnak, azt lássuk, amit látnunk kell, s nem azt, ami a valóság? Miféle ősi, titokzatos társaságok játékszerei vagyunk mi, az úgynevezett liberális demokráciák becsapott, elszigetelődött szavazópolgárai? E kérdésnek a kifejtése köteteket emésztene fel. De úgy is mondhatnánk, e kérdés megválaszolása nem másra, mint magára a történelemre vár. Nevezetesen arra a történelemre, ami éppen most, velünk és általunk történik.

Vannak a magyar múltban félig tiltott pontok is, olyan lezáratlan történelmi perek, amelyekben a végső ítélet még mindig várta magára. Mit kerestek Európa-szerte a „kalandzó” magyarok, s miért nem tudta senki megállítani őket hetven éven át?

Miért tartjuk tragikusnak az augsburgi ütközetet, amikor az a mai Németország közepében van, s utána Botond még betörte Bizánc kapuját? Ki volt Tonuzoba? Miért halt meg

Koppány? Ki és mért vakítottatta meg Vazult? Honnan ered és hová lett a rovásbetűs magyar írás? Miért halt meg Szent Imre herceg? Miért szenvedett napokon át iszonyatos kínokat a haldokló Mátyás király? Ki ölte meg Zrínyi Miklóst? Kinek volt igaza végső soron, Széchenyinek vagy Kossuthnak? Áruló volt-e Görgey Artúr? Mi köze volt a századfordulón ide beáramló és sebesen asszimilálódó zsidóságnak a századelő kommunista mozgalmához? Ki volt, mi volt vitéz Nagybányai Horthy Miklós? Vagy egy egészen közeli példa: Antall József miniszterelnök drámaian eltérő megítélése még az úgynevezett nemzeti-konzervatív táboron belül is. Vagy az 1994-es szavazás döbbenete, amikor a választásra jogosult szavazók azon diktatórikus politikai erőt juttatták demokratikus úton hatalomra, amelytől négy évvel korábban ugyancsak demokratikus úton megszabadulni kívántak. És **a legdrámaibb kérdés: ki volt a magyarok Nagyboldogasszonya?**

Vannak aztán hamisan megjelölt értékek, amelyek szinte történelmi kettős látást okoznak azzal, hogy látszólag igaz, de első ránézésre mégis félreérthető jelet mutatnak fel a „te más vagy; te sem vagy más” gondolat elmét gyilkoló logikája szerint. Ilyen például a magyar millennium-program propagandája, amit a közelmúltban indított útjára a politika. E program két számra és két betűre alapozódik. A két szám, 1000 és 2000, a két betű pedig MM, ami a római számok körében éppen 2000-et jelent. MM egyenlő Magyar Millennium egyenlő kétezer. Mi a baj ezzel? Csak az, hogy a magyar államiság nem ezeréves, hiszen a jelenleg hivatalos történelemszemlélet sem meri eltitkolni az úgynevezett 895-ös „honfoglalás” tényét, amelynek ezredfordulója, az első magyar millennium 1896-ban volt. Azért akkor, mert 1895-re nem készült el a pesti millenniumi építkezések legnagyobb műve, az Andrássy út. Úgy tetszik, már száz éve is fontosabb volt a pesti üzleti érdek, mint a történelem. A bizniszlogikát követve nem 1995-ben, hanem 1996-ban ünnepelte Magyarország az úgynevezett millicentenáriumot, azaz az árpádi bejövétel 1100. évfordulóját.

Hogyan lesz az 1100-ból 1000? Hogyan csúszik el a magyar millennium az időben 105 esztendő?

A dolog egyszerű: a krónikák szerint 1000-ben történt meg Szent István király megkoronázása, s a vulgártörténetírás ezt az eseményt azonosítja a magyar államiság megszületésével.

Ami persze teljes képtelenség, hiszen ugyan el tudnánk-e képzelni azt, hogy egy primitív, az állam fogalmáról semmit sem tudó nép egyszer csak szakít a törzsi életformával, királyt koronáz, s attól fogva államot alkot? Előtte gyűlevész horda, utána korszerű állam? Ez teljes képtelenség.

Szent István megkoronázása valóban szimbolikus jelentőségű, de nem ezért, hanem mert a Szent Korona hazatért, és ismét a nemzet fölé emelkedett több évszázados bujdosás után. Ennek valóban éppen ezer esztendeje lesz 2000-ben, s nem is lehetne szebb ünnep, mint az, hogy 2000-ben, Jézus Krisztus jelképes születésnapján a Szent Korona, homlokán Jézus király képével kikerüljön múzeumi fogságából, s visszakerüljön oda, ahová való: a legnagyobb méltóságba.

A keresztény világban egyetlen olyan szent tárgy van, amely a megtestesült Istent, a feltámadott Jézust nem a halál pillanatában, a kereszten függve, hanem eljövendő dicsőségében, a Világ Királyaként ábrázolja, aki bal kezében az Élet Könyvét tartja, s jobbát magasba emelve köszönt és áld egyszerre. Ez a szent tárgy a magyar Szent Korona. Tekintsük-e véletlennek, hogy a honvisszafoglalás kori sírokból nyakban viselt kereszték tucatjai bukkantak elő, amelyeken a kereszt sokkal inkább a ragyogó nap szimbóluma, s az előtte álló, két karját áldásra emelő alak sokkal inkább a diadalmas Isten, mint a szenvedő Jézus?

Eleink tudása olyan mélységesen mély, mint a múlt kútja. Ők nemcsak hitték, tudták is az Igazság eljövételét. Ezer, kétezer, ötezer, tízezer? Van-e egyáltalán fenéke a magyar múlt kútjának?

A magyar államiságot alávalóan félreértelmezik az MM hirdetői. Nyilvánvaló, s történelmi ismereteink ma is bőven vannak arról, hogy Szent István király apja, Géza fejedelem uralkodói udvart tartott, törvényekkel irányította a magyarságot, miként az ő apja, s annak apja is, vissza a hazatérő Árpádig, akit az egyes magyar néprészek vezérei egy szabályos demokratikus aktussal maguk fölé megválasztottak, s ezt igen súlyos államszerződésben - vérszerződésben - rögzítették az antik demokrácia szabályai szerint.

A vérszerződés önmagában bizonyítja az államiságot. Egy szerződés megkötéséhez ugyanis jogi környezet, jogismeret, jogtapasztalat, és ami a legfontosabb, az állampolgárok részéről jogtisztelet és jogkövetés kell, ami az államiság nélkülözhetetlen feltétele. Úgy is mondhatnánk, ha nem lett volna, éppenhogy Árpádék hozták volna ide az államiságot, méghozzá annak legfejlettebb formáját, azt az antik demokráciát, amit a világtörténelem érdekes módon csak Rómából ismer, holott a hungár vezérek tanácsát s a közöttük kötött szerződést, a választott uralkodó kijelölését (első az egyenlők között) ugyan miért ne hasonlíthatnánk a római szenátus gyakorlatához, s ha hézagos ismereteinket a római joghoz viszonyítanánk, nem ismerhetnénk-e föl az úgymond honfoglaló magyarságban az ősi jogrend legfontosabb elemeit? Már nem is kérdés, melyik volt előbb: a hun vagy a római jogállamiság; hogy melyik tanult a másiktól, hiszen a történelem erre bőven adott feleletet. Csak éppen ezt a szálát úgy tünteti fel, mint amely elszakadt valahol a végtelen múlt szövetében.

Államiság? Az állam a társadalomban létező, de annak egészétől megjelenésében különváló, rendfenntartó és védekező funkciókat gyakorló intézményesített szervezet.

Árpád tudta, ismerte és gyakoroltatta ezt. Anonymus, mint majd látni fogjuk, bőven szolgáltat adatokat erre. Érdemes figyelni Kolozsvári Grandpierre Endre okfejtéseit. Kiviláglik belőlük az antik államiság intézményrendszere is, még ha csak közvetetten. Rendfenntartó, védekező, jogszolgáltató alakulatok és szervezetek sejlenek fel a középkori szövegben. De ha Árpád nagykirály tudta mindezt, tudta és gyakorolta apja, Álmos is. Ők magukat Attila ivadékainak tartották, bizonyára okkal. Ma is sok család képes visszavezetni a családfáját évszázadokra, ők miért ne tudták volna, ráadásul tanújuk volt az egész nemzet. Így jutunk vissza a hun-magyar nagykirályig, Attiláig, aki egész Európa fölött uralkodott, aki Rómát adófizetővé tette, aki a közvetett bizonyítékok szerint keresztény volt maga is, s aki az erkölcsében akkor még fölöttébb gyarló, meglehetősen barbár Európát az Isten kardjával kívánta a helyes útra ösztökélni. Államiság? Már 1600 évnél tartunk, pedig Attila és a hunok sem a földből nőttek ki.

Hol van a magyar-hun-szkíta államiság gyökere?

Hérodotosz szerint a világ legősibb népe a szkíta. Ők tehát az elsők. Egyes nyelvészek szerint a hun nép közkeletű neve, a hun-gár azt jelenti, első nép, míg a magyar vagy **mah-gar, vagy mag-gar** azt jelenti, a tudás népe, s ez voltaképpen az első népen belüli tudók, a mágusok (magosok) törzsét vagy népét jelöli. A föld minden nyelvén a beavatottat mágusnak nevezik, de csak magyarul jelenik meg e szó töve a saját tökéletességében: mag. Az a feltörhetetlen, zárt egység, amely, a legnagyobb tudást és a legnagyobb titkot, az újjászülető életet rejt. Aki nem tudja, hogy mit hordoz a mag, eldobja, mint hasznavehetetlen tárgyat, vagy feltöri és megeszi a belsejét. De aki tudja, hogy a magból új élet csírázik, az

sem tudja, még ha fel is bontja, hogy hogyan és miképpen támad fel az akár évekig is alvó ezotériából a nyílt élet. Aki csak sejti is e titkot, az a legnagyobb tudást ismeri, az valóban mágus. **A mag a legbensőbb és legtitkosabb, halandó számára megfejthetetlen tudás, az Élet szimbóluma. Magmágus-magyar.** Ezért ez a különös kettősség Anonymusnál, aki bennünket következetesen hungarusoknak, azaz a hunok (első) népének nevez, miközben magyar szavak tömegét lopja bele a latin szövegbe.

Az ellentmondás csak látszólagos, ha el merjük hinni, hogy a mi nemzetünk volt az első, s éppen ezért lett a tudás népe is. S mert évezredes ideje s évezredes tudása volt, kifejlesztette sok egyéb mellett az ókor csodafegyverét, a visszacsapó íjat, amelytől rettegett az antik világ, amely találati pontosságát, lőtávolságát és löerejét tekintve meghaladta még a középkori lőfegyvereket is, s csak az újkori ismétlőfegyverek hoztak nála nagyobb tűzerőt. Sagittarius latinul az íjász neve.

Nem nehéz ráismerni e szóalakban a szkítára (saggíta-skytamassagita vagy massagéta - ez utóbbi akár mah-sagita, azaz nagynyilazó is lehet), kiknek utódait majd hosszú évszázadokkal később talán éppen ilyen okokból így emlegetik: „A sagittis Hungarorum libera nos Domine! A magyarok nyilaitól ments meg, uram, minket!” A középkori sagittarius azonban már bennünket, az akadémikus tudomány szerinti mai magyarokat jelöli!

Jelen sorok szerzője nem nyelvész, így e szóalakok feltűnő összecsengésének felismerése nem az ő érdeme, megtették már mások, ráadásul a hasonlóság önmagában még nem tudományos érv, de a laikusnak szembeötlő, amint a szkíta-sicullus-székely szóalak összecsengése is. Egészen bizonyos, hogy az akadémikus nyelvészet számára is érdekes kutatási terület volna, ám az máig nem kutatta, vizsgálta e kérdést. Talán éppen azért, mert annyira kézenfekvő a felelet?

Talán mert ez is egy tiltott pont?

Az úgynevezett kalandozás magyarjai éppen úgy szkíták lehettek tehát, magyarul nyilasok, nyilazók, mint a hatalmas ókori nép, mert az ellenség - a barbár és babonás Európa - belőlük csak a félelmetes, legyőzhetetlen fegyvert látta.

A történelem tiltott, féltiltott és illegális pontjai mérhetetlenül zavarják azon keveseket, akik fél évszázados elnyomás után tudni szeretnék, kik vagyunk. Ki az, mi az, hogy magyar? Aki nem éri be a különféle bugyuta, s ránk nézve erősen lebecsülő tanmesékkal, aki mer józanul és következetesen gondolkodni, s aki veszi magának a fáradságot, hogy a leg-hitelesebb forrásokhoz, nemzeti őskronikáinkhoz, népdalainkhoz, népművészetünk ma már megfejthetetlen, de valaha még beszélő formakincséhez nyúljon, döbbenetes dolgot talál.

Van egy hivatalos történelem, amely tagadja mindazt a végtelenül sok és végtelenül bonyolult, de mégis harmonikus rendszerbe olvadó kultúrkinccset, ami a magyart másokkal összetéveszthetetlenül magyarrá teszi. Aki viszont a nemzeti mitológia, néprajz, népi vallásosság, nemzeti krónika és kronológia, legendák, mondák és néphagyományok, népszokások alapján kezdi meg összeszerkeszteni a magyarság történetét, az arra döbben rá, hogy az a történelemkép, amely eddig élt benne, úgy ahogy van, használhatatlan.

Újra kell írni a történelmünket? Szó sincs róla. A magyarság történelme töretlen egész, és olyan simán tökéletes, mint a gránitkő. Vagy mint a magyar nyelv. Nem csorbította meg sem hazugság, sem tiltás, sem tudatos vagy véletlen felejtés. De ezt a gránittömböt több rétegben fedi a különböző korokban ráakódott vakolat, s látni, hogy szorgos kezek még ma is új és új vakfoltokat fröccsentenek rá mindenféle talmi, híg anyagból. Le kell tehát e vakolatrétegeket fészíteni, nem félve attól, hogy megsérül az alap, mert az sérthetetlen, sőt

ez az a jelképes gránittömb, amelyre érvényes a mondás: „szent és sérthetetlen”, mivel a magyarság sorsa eltéphetetlenül összeforrott a szentséggel, a szakralitással, Istennel.

A modern restaurátorok, múlt- és nyelvfeltárók egyik legbátrabbika Kolozsvári Grandpierre Endre, aki hosszú évtizedek óta egy zseniális magánnyomozót megszégyenítő leleménnyel és invencióval deríti fel és fejt meg a magyar múlt tiltott pontjait, azokat az eseményeket, történeteket, amelyek elé utóbb, de sokszor a megtörténést követően szinte azonnal valakik egy tabut állítottak, megakadályozandó a dolgok megértését. Kolozsvári Grandpierre módszere pontos, aprólékos és lényegre törő. Kiindulási pontja egyszerű és roppant rokonszenves, merészsége emlékeztet egyik világhírű kollégájára, a német Schliemannra, aki abból a feltevésből kiindulva, hogy Homérosz eposza nem merő kitalálás, hanem valóságos történelmi cselekmények költői formába öntött, de mégis történethű rögzítése, megtalálta és kiásta Tróját. Kolozsvári Grandpierre Endre ugyanígy találta meg nekünk és tárta fel a nagy Névtelen, Anonymus gesztáját, a **Gesta Hungarorumot**, amit döbbenetesen kevesen ismernek ahhoz képest, hogy a magyarság egyik legrégebbi s ezért legértékesebb kultúrkinccsei közé tartozik, majdhogynem olyan kincsünk és ékességünk, mint a Szent Korona.

Gondoljuk meg, a németiség kultúrhistoriája abból a Nibelunglegendából nőtt ki, amely eredetileg a Géza fejedelem udvarában zengett Attila-énekekből formálódott. **Attila-Etzel és Krimhilda kapcsolata termékenyíti meg az egész germán mondavilágot**, miközben Attila nagykirály (ámbar helyesebb és illőbb volna császárt mondanunk, hiszen egy egész földrész felett uralkodott) népének utódai az egész világ által Hunniának vagy Hungáriának nevezett Magyarországon a maguk ezerszerte, milliószorta gazdagabb, mélyebb legendáriumáról szinte tudomást sem vesznek, vagy ha igen, csacskaságnak, gyermekded mesének tekintik.

Szó se róla, beleremeg az ember lelke, ha a legújabb divat szerinti politikai jelszó, a Magyar Millennium, az MM álságos történelemsilányító jelszavára tekint: „1000 és 2000”. Mert egyre erősebb bennünk a bizonyosság, hogy ezzel a jelszóval tulajdonképpen az a baj, hogy az egyik szám legalább egy nullával kevesebb. Egy nulla, az szinte semmi. De itt most mennyi mindent jelent: nem 1000, hanem 10.000. Írjuk és mondjuk ki hangosan, bátran betűzve a szavakat: nem ezer, hanem tízezer éves a történelmünk! Micsoda félelmetes különbség! Micsoda hátborzongató távlat sejlik fel, ha hinni merünk Anonymusnak, Kézainak és mindazoknak, akik a magyarok krónikáját Nimródától a hatalmas szkítákon és hunokon át máig, hozzánk elvezetik.

Hirtelen megéri és megérzi, hogy milyen közel áll hozzá Anonymus, a Névtelen, aki krónikája elején leírja, hogy nem figyelt a jokulátorok - fordítsuk úgy, ahogy kell, nem „regösöknak”, ahogy a ma ismert fordítás teszi, hanem úgy, ahogy a jokulátort, az uralkodói udvarról uralkodói udvarra vándorló, hírt hozó és hírt vivő, egyszerre komédiás, egyszerre informátort neveztek, mert így a pontos: hírközlők, modernebbül és általánosságban véve: a média - „locsogására-fecsegésére” (itt is egy kiegészítés: ezt a szót a fordító, nem tudni mi jogon, a népies „csacsogására” fordította, miáltal megerősítette azt a tévképzetet, hogy Anonymus a nemzeti legendák hordozóit utasítja el, holott éppen ellenkezőleg, a nemzetközi hírszállítókét), hanem az igazi hagyományokra, a történelmi tényekre ügyelt.

Kolozsvári Grandpierre Endre s azok mind, akik múltunk titkait tárják fel, hogy visszaadják arcunkat, hitünket, büszkeségünket, ugyanezt teszik és ugyanolyan körülmények között: nevük nincs, mert hallgat róluk a média, tehát ők a modern, ha úgy tetszik, kényszerű Anonymusok.

Fülüket ma is be kell zárniuk a nemzetközi média locsogása és fecsegése előtt, hogy a magyarság végtelenül mély kútjából felzendülő halk, de mégis oly ismerős dallamokat rögzítsék. Aztán kottára vessék, értelmezzék és elénk tárják, mint most ez a könyv teszi, amelyet ezért úgy forgasson az olvasó, mintha az elveszített látását, hallását nyerte volna vissza éppen.

Bencsik András

Mit őrzött meg számunkra Anonymus

Egy különös évezredes évforduló

Túl vagyunk a „nagy éven”, a magyar őshaza ezer évvel ezelőtti felszabadításán, a 896. évi honvisszafoglalás évfordulóján, amelyet némelyek makacsul „honfoglalásnak” neveznek. Lehetett volna „víg esztendő”, pazar évforduló ez az év, világkiállítással, amelynek rendezési jogát elnyertük - ez a tragikus sorsú magyar nép felé fordíthatta volna a világgözelemény figyelmét -, sőt már előkészületei is beindultak, ám - érthetetlenül - lefűjták a részvételt. Lehetett volna ez az esztendő világgraszoló ezredévi ünnep, népünk egészét megmozgató népünnepélyekkel, múltfelméréssel és jövőbizakodással, virágessével és koszorúzással, csodaszobrokkal (amelyet például az Üzenet és Titok című könyvünkben javasoltunk), ehelyett idegen tivornyások jöttek berbicsélni és kornyikálni.

Kik akarták ezt így? És ami a legfurább: a hamvába fojtott nagy évfordulón egy szó nem sok, annyi sem esett arról a valakiről, akinek révén egyáltalán tudunk az ezer év előtt történt eseményekről: a Nagy Névtelenről, Anonymusról, aki Gesta Hungarorumában, a magyarok, azaz hungárok történetében megőrizte az árpádi honvisszafoglalás történetét, ami nélkül talán teljesen értetlenül állnánk az akkor történtek előtt. Még furábbá teszi ezt a históriát, hogy magának a Névtelen Jegyzőnek, illetve halhatatlan művének is nagy évfordulója volt ez az év. Ugyanis pontosan negyed évezrede, 250 esztendeje annak, hogy közel hét évszázadnyi rejtekezés, eltemettetés után az ismeretlenség homályából előkerült ez a csodálatos ősi kódex Schwandtner János György jóvoltából, aki 1746-ban közreadott forrásgyűjtemény-kiadásában a hét évszázados éji homályból napvilágra hozta. A Gesta Hungarorum szerzője ismeretlen, névtelen. Így hát mindközönségesen Névtelen Jegyzőnek, Anonymusnak nevezzük.

A viszonylag csekély terjedelmű munka, jelentősége felbecsülhetetlen. Ennek jellemzésére itt tán egyetlen adalék is elég: negyedévezrede, mióta nyilvánosságra bocsátott, szakadatlanul dúl a vita, valóságos szellemi háború folyik Anonymus körül. De hagyjuk a vitát, vegyük a tényeket; mert a két és fél évszázados szófarsangolásban az égvilágon semmi sem dőlt el, egyetlen vélekedés sem bizonyult megalapozottnak, egyetlen lépéssel sem jutottunk előbbre, jóval hátrébb kerültünk, mint ahonnan kiindultunk. Holmiféle látászavaros homályba merült **a Gesta Hungarorum minden értéke, hitelessége megkérdőjelezett, tartalmát kifordították a maga igaz mivoltából.** Megrendítő tudományos (és nemzeti) tragédiának is felfoghatnánk mindezt, ha az eljárás a tudományos követelmények alkalmazásával, a pártatlan tárgyilagosság igényével történik.

Ez azonban valamiképpen elmaradt. Névtelen Jegyzőnk névtelepítéséből mintha a mi korrunk is alaposan kivenné a részét. Illendő hát, hogy „oly sok balszerencse közt, s oly sok vizsály után” feltárjuk, felidézzük az igazi Anonymust, az igazi Gesta Hungarorumot.

Felfedezetlen maradt a közismert Gesta? Nem képtelen állítás ez? Távolról sem. Felfedezték úgy, hogy felfedezetlen maradt, vagy még inkább: felfedezése után felfedezetlenné tették. Históriaírásunkban ez nem rendhagyó, inkább törvényszerűnek mondható eset. Lásuk, hogyan ment végbe.

- a. Az eddigi kutatás zömmel a Névtelen kilétével, személyének keresésével foglalkozott. Kevés idő és erő jutott magának a Gesta tartalmának kutatására. A jelek arra mutatnak, hogy maguk a módszerek is elégtelenek voltak erre.

- b. Az Anonymus-kutatás lényegében a tagadásra irányult - nem a Gesta tartalmának elemzésére, feltárására, hanem hiteltelenítésére, megcáfolására.
- c. De - el kell ismernünk - a tartalmi rejtve maradáshoz, félreértelmezéshez hozzájárult Anonymus sajátos gondolkodása, kifejezésmódja, valamint az ősi beszédhez idomuló nyelvezete is, ami részint elmélyült jelképfejtői gondolkodást, részint az ősi ismeretekben való jártasságot igényel.

A Gesta tartalma mindezen okok folytán rejtve maradt, illetve ekként következett be az az állapot, hogy Anonymus műve az elmúlt századokban nem felfedeztetett, hanem elfedeztetett, és nemzeti szempontból óriási jelentőségű tartalmát mind több és több fekete réteg fedte el. Nem az erőltetett, minden áron való újat mondás vezet bennünket. Ha újként hat, ha olvasóink úgy érzik: merőben új mű csodálatos dimenziói tárulnak fel előtte, ez azért következhet be, mert a valóságos Gesta őseredeti tartalmát mutatjuk be.

Kérjük, figyeljen fel arra az olvasó, hogy munkánk nem levegőben lebegő tetszőleges vélekedésekből állt össze, hanem egyetlen óriási bizonyítékhalmozatot. Miért kell megismernie Anonymus Gestájának valóságos tartalmát minden magyarnak? Mert:

- a. Álmos és Árpád hadainak 896. évi bejövetele a magyarság utóbbi ezredévének egyik legnagyobb horderejű eseménye.
- b. Névtelen Jegyzőnk műve, a hungárok (magyarok) története (Gesta Hungarorum) egyetlen óriási, életeleven körképben a részletek páratlan hűségével tárja elénk a magyarok visszajövetelének eseményeit.
- c. Művéből a magyar őstörténet alapjai tárulnak elénk.

A Gestát azonban a félreértelmezések, valóságos tartalmát a hamis magyarázatok zavaros szövevénye úgy elfedte, hogy csaknem lehetlenségszámba megy felfedni szavainak értelmét. Célunk nem lehet más, mint az igazság, a Gesta valóságos tartalmának feltárása.

Példa az újjászületésről

Súlyos válságban vergődünk. A válság kiváltó oka: a magyar nemzeti öntudat, összetartozás-tudat ellen folyó ádáz szellemi háború, a magyarság kiszorítása a közéletből, a felső vezetésből, önmaga irányításából, mesterséges tudatlapítás és önelhagyásra készítés. Ellenhatalom működik az országban, alattomos, álarcos ellenerők mindent elakasztanak, ami magyar. Mély a válság, mélységesen mély, mindenirányú és az alapokig lehatoló. A kiváltó ok a magyar nemzeti öntudat, az összetartozástudat fellazulása. Vész helyzetben vagyunk, de lehetséges, szükséges és elkerülhetetlen az újjászületés, a megtisztulás, megújulás.

Anonymus tanúbizonysága szerint egyszer már megtörtént a régi szkítamagyarok újjászületése. Elődeinkre, az ókori igazságszerető, jámbor és békés szkítákra, akik még csak nem is kívánták a másét, Anonymus beszámolója szerint háborús csapások sora zúdult, hatalmas veszteségeket szenvedtek, lét és nemlét határára sodródtak. Dönteniük kellett, s a kívülről elszenvedett megrendítő csapások rákényszeríték őket, hogy megváltozzanak, s szelíd, szerény, békeszerető emberekből példátlan keménységű harcosokká, hadinéppé váljanak, s megvédjék magukat, hazájukat minden ellenséggel szemben. A sújtó csapások hatására tehát mintegy újjászülettek. Békeszerető, igazságos voltuk végve-

szélybe sodorta őket, s e végveszélyből csak úgy menekedhettek meg, és csak úgy maradhattak fenn, ha a körülmények nyomására, azokhoz idomulva kemény, harcos néppé alakultak

A legbékésebb, legjámborabb nép vált a körülmények kényszere folytán a legharciasabbá, a legkeményebbé. A történelem olykor kikényszeríti a változást, s ha a drámai erők szorítására az valamilyen okból nem következik be, úgy azt a népet elnyelik a történelem viharzó hullámai. Az újjászületésre tehát előttünk a példa, méghozzá saját régi történetünkben.

A romlás erőit le lehet gyűrni; győzni lehet és győzni kell a rothadáson! Az anonymusi szövegből mindenesetre a szkíták két, egymástól meglehetősen élesen elütő rétege rajzolódik elénk: az egyik, s tán alaprétég a békés, igazságos földművelőkké, ezt egészítette ki a némileg ellentétes, harcedzett és harckedvelő katonai réteg. Ennek fényében a szkíták ókori újjászületése valójában úgy zajlódhatott le, hogy a háborús csapások következtében, a kiélezett háborús körülmények között **a nagy tudású mágusok** és a katonai szárny vette át a szkíták fölötti uralmat, végül az egész szkítaság alkalmazkodott a hadi viszonyok tartós megpróbáltatásaihoz. Így alakult ki az új, kemény **szkítamagyarság**, amely mindaddig legyőzhetetlen volt, míg el nem orozták ősi eszményeit. Vagyis: olyasmi történhetett a jelzetlen őskorban, ami az árpádi honvisszafoglalás során bekövetkezett, s alighanem az előző - szármata, hun, avar stb. honvisszafoglalásoknál is: az itthon élő őshonos magyarság összefogott, a kint háborúzó katonai réteg az itthonmaradtak hívására visszatért, hogy leverje a hazaiakról az idegen jármot, így a népesség két szárnyának egyesülése és a hadiesemények folytán kikovácsolódott az új, kemény magyarság. Más szóval: a túlságosan is jámbor, békés, béketűrő őslakosság megkeményedett, katonai néppé szerveződött.

A lezajlott tragédia sok tekintetben fényt vet a „honfoglalássá” átgyúrt árpádi visszajövetel mindmáig érthetetlen és megmagyarázatlan ellentmondásaira. Miként példázatunk is mutatja: számunkra létfontosságúak mindazok a tanulságok, amelyeket a Gesta Hungarorumba foglalt tények és hagyományok jelenünk és jövőnk számára nyújtanak. Az újjászületés végrehajtható. Végre kell hajtánunk, ha élni akarunk, ha életünket, gyermekeinket, hazánkat meg akarjuk menteni. A felső vezetésbe került idegenérdekű keresztbetevőket, gyűlölködőket, hátrarángatókat, tunyákat, lélekmérgezőket ki kell seprűzni a közéletből. **Indítsuk meg szellemi szabadságharcunkat a tudatlanság és a tudattalanítás ellen.** Álljon minden magyar szent ügyünk mellé!

Az igazságfeltárás követelményei

Készséggel elismerjük: meglehetősen bonyolult kérdések torlódnak itt, amelyeknek feltérképezéséhez, tisztázásához alapos történeti, őstörténeti, mi több, tán kriminológiai ismeretek, továbbá a minden tudományos tevékenységhez nélkülözhetetlen logikai gondolkodásra való rátermettség, a hivatástudat, a kutatás és az igazságfeltárás szenvedélyes hajlama is szükségesek.

Óriási tévedés, hogy a tudományos tevékenységben érvényesülhet az, akinek elve, hogy akinek Isten hivatalt adott, annak észt is adott hozzá. Tévedni lehet - de módjával. A tévedés más megítélés alá esik ugyan, mint a tudatos hamisítás, de a tévedés is az igazságot

fedel el, és így kártétel marad. Hivatkoznunk kell itt Polübiosz másutt már idézett szavaira (mert az igazi igazmondásnak szűkében vagyunk):

„A történeti munkákban az igazságnak kell a főszerepet játszania. Magam írtam le munkámban valahol azt a hasonlatot, hogy miként az egész élő test tehetlenné válik, ha elveszte szeme világát, ugyanúgy a történetírásból is haszontalan mese marad, ha az igazságot eltávolítjuk belőle. Két fajtáját említettük a hazugságnak: az egyik tudatlanságból fakad, a másik szándékos. Azt, aki tudatlanságból nem mond igazat, megilleti az elnézés, azoknak azonban, akik szándékosan hazudnak, nem szabad megbocsátanunk.”

Polübiosz tehát tudatlanságból fakadó hazugságnak minősíti, teljes joggal, a tévedést. Ha azonban valaki állandóan téved, ezzel szemléltetően tanúsítja, hogy nem alkalmas a pályájára. Historikusainknál nem ritkán a következetes tévedés gyakorlata érvényesül, méghozzá oly módon, hogy a tévedés következetessége mindenkor a magyarság ellen irányul, s a magyarságot sújtja. Menthetetlenül bukásra ítélt az az elv is, hogy rang, cím, hivatal, hatalom, (ál)tudományos klikkek fenntarthatják a botcsinálta áltudós látszatbecsületét.

Már a római Livius is így írt: a hazug szerzők rettegenek az utókor ítéletétől.

Még végzetesebb és pusztítóbb tévedés, hogy a világ szemében és a valóságban tartósan „tudósként” szerepelhetnek azok, akik adottságaik vagy más okok, idegenérdekűség, szellemi vagy erkölcsi fogyatékoságok folytán nem alkalmasak vagy nem méltók tisztségükre, kiváltképp azok a tudományos díjakkal, rangcafrangokkal feltupírozott személyek, akik összeegyeztethetőnek vélik a történelemhamisítást, a történelmi tények eltorzítását a „tudományos” tevékenységgel. Nevüket a tudomány területén tevékenykedő bűnözők, az emberiség szellemi kártevői között tartják majd számon.

Való igaz, számolnunk kell az eshetőséggel, hogy a művébe foglalt hagyományelemek történelmi hátterét azok teljes mélységéig maga Anonymus sem ismerhette és nem ismerte. Annál nagyobb az érdeme, hogy történelmi hűségre és hitelességre törekedve mindazt feljegyezte és művébe foglalta, amit tudott. Mert túlzás nélkül mondhatjuk: Anonymus Gesta Hungarorumra csupa feltáratlan titok, csupa őseredetű talány, amit az eddigi kutatás részint egyáltalán nem érintett, és inkább eltakart, elködösített, összezavart, semmint felfedezett. Felbecsülhetetlen kincsesháza ez nemcsak a honfoglalássá áthazudott árpádi honviszszavételnek, de a magyar előidőknek is, olyan történelmi kincsalmazat, amelynek megismerését, beható ismeretét egyetlen magyar élet sem nélkülözheti.

Anonymus ugyanis létünk gyökereihez vezet el, önismeretünk valós forrásaihoz, az általa nyújtott tudás számunkra, történelmünk igaz ismeretétől megfosztott magyarok számára, minden más tudásnál nélkülözhetlenebb.

A Gesta Hungarorumnak kötelező tanulmányá, tananyaggá kellene lennie - azzá kell tenni - minden magyar számára az első iskolától az utolsóig, bölcsőtől a koporsóig. Ki kellene ragadnunk a Gestát - az elmúlt évezredek páratlan értékű magyar szellemi termésének egészével együtt - a félretaszítottaságból, teljes kirekesztettségéből, a feledésnek abból a mesterséges sírboltjából, amelybe eltemették. Le kell vernünk az agyonhallgatás sírboltjáról a lakatokat, ki kell ragadnunk a magyar szellemi kincsetek arról a láthatatlan indexről, tilalmi listáról, amely a szó szoros értelmében hozzáférhetlenné tesz őket a létünket elárasztó szellemi szemét korlátlan egyeduralma érdekében.

Anonymus művének tartalma ma még titok

Ligeti Miklós Anonymus-szobra megrendítő erővel állítja elénk a titkokkal körülsűrített, láthatatlan arcú, ismeretlen kilétű Névtelent. De vajon az anonymusi műről nem lehetne hasonló szobrot állítani? Ideje volna pedig. Mert a Gesta Hungarorum valóságos tartalma mindmáig titok. Hihetetlennek tetsző talán, de így igaz: ennek a régidőben készült, negyed évezrede „beavatottak” által forgatott kódexnek a tartalmát mindmáig sűrű homály bontja. Ugyanaz történt vele, mint másik ősgesztánkkal, a Tárih-i Üngürüsszel: felfedezték, de úgy, hogy elfedezték. Felfedezve felfedezetlen maradt, ismerten is ismeretlen. „Felfedezték, de oly módon - és ez minálunk hajh, nem ritkaság -, hogy újabb ködtakarókat bontsanak rá. És az ősgeszta elmerült a papír- és betütengerben. Útban volt - elsüllyesztették. Nem most süllyedt el először. „Bűnös” kor „bűnös” terméke, olyan „bűnös” koré, amelynek megszállott makacssággal minden emlékét kiirtották: a „pogánynak” nevezett ősvallás korának üldözött terméke. Zavarta a kialakult nézeteket, a monolitikus sémák uralmát. Ami titok volt, maradjon is titok.” (G. K. E.: **Aranykincsek hulltak a Hargitára**)

Valami hasonló történt Anonymus munkájával is. A titok az előlünk rejtettet, ismeretlent jelzi, azt, amit nem értünk, ami érthetetlen. Anonymusnak, Névtelenünknek az árpádi bejöveteletről szóló művét - jóllehet ékes magyar nyelvű fordításban áll előttünk - annyira nem értjük, mintha valamilyen ismeretlen nyelven közzétett munka lapjait forgatnánk, noha minden egyes szava, mondata közérthető magyar nyelvre fordítódott. Már önmagában ez is fantasztikus, érthetetlen és hihetetlen, önmagában is rejtelmes ez, mert szinte felfoghatatlan, miként lehetséges, hogy értelmes magyar szöveget olvasva ne értsük, hogy valójában mit is mond, miről is szól? Márpedig Anonymussal pontosan ez a helyzet: művének igaz tartalmát nem fogjuk fel sem egészében, sem részleteiben.

Lehetséges ez? Tévedés ne essék: nem arról van szó, hogy az úgynevezett „egyszerű”, képzetlen emberek nem értik. Éppen fordítva. Minél feljebb megyünk az iskolázottsági ranglétrán, annál nagyobb az értetlenség, a meg nem értés, „tudósi” körökbe érve pedig már teljessé válik a félteértés, a zűrzavar. Vagyis: tanulatlan, képzetlen emberek, akik talán nem is hallottak róla, sokkal könnyebben felfogják Névtelen Jegyzőnk munkájának valóságos tartalmát, mint a „tojásfejek”, azaz értelmiségiek, kiváltképp az úgynevezett „tudományos férfiak”.

Lehetséges ez? S ha igen, miért és hogyan? A magyarázat nagyon egyszerű: az ok - a hamis tudás. Minél feljebb haladunk, annál nagyobb erővel érvényesül a hatalmi tudomány a hamis tanok uralma: torzító szűrőként módosítja a látást; minél feljebb haladunk, annál erősebb a torzítás. Végül már nem is magát a művet, csupán az álságos magyarázatokat látni. Vegyük sorra, mi minden érthetetlen - negyed évezrednyi kutatás után - a magyar történelem korai szakaszának kérdéseiben:

- Miként hódíthatta meg egy viszonylag csekély létszámú hadsereg a Kárpát-medence milliós néptömegeit?
- Miként maradhatott fenn, miként őrizhette meg nyelvét és etnikumát az idegen népek áradatában? Miért nem a kicsi olvadt be a nagyba?
- Miként, miféle rejtélyes módon tűnhetett el maradéktalanul, nyom nélkül az évezredek során itt élő szkíta népek sora?
- Miként és mikor települhettek be - a némelyek szerint itt élő szláv népek, s miért nincs erre vonatkozólag szinte semmilyen történelmi nyom?

- Miért nincs hosszú századokig, jószerint egy évezredig semmi nyoma a nemzetiségekkel való ütközéseknek, de még a nemzetiségek békétlenségének sem?
- Miként enyészhetek el az állítólag itt élő szláv népek úgy, hogy nyomuk sem maradt?
- Miként olvaszthatta be a más etnikumok beolvasztására sosem törő, mi több, lélekszámában tragikusan fogyó, az eredeti létszámának töredékére zsugorodó magyarság az állítólag itt talált, itt élő etnikumok tömegeit.
- Egyáltalán mi történt 896-ban, fegyveres behatolás, erőszakos területfoglalás vagy pedig békés beköltözés, netán visszaköltözés?
- Miért nincs semmi nyoma az állítólag itt élő népek elleni harcoknak, sem a népek ellenállásának?
- Miért szövik át a Gesta Hungarorumot az Attila hun nagykirályra való hivatkozások s utalások arra, hogy Árpád magyarjai az attilai örökség jegyében veszik birtokukba a Kárpát-medencét?
- Miért az avar birodalom felbomlását követő interregnum, hatalmi vákuum nyomán kibontakozó országfeldarabolás és idegen megszállás kiteljesedése után kerül sor az Álmos és Árpád vezette roppant hadműveletekre?
- Mi az Esküllőn végbementek titka?
- Honnan kerültek ide, és mikor települtek hazánkba „Attila király népei”, a székeltek?
- Miként, honnan és mikor került ide a magyarokkal szoros rokonságban álló vagy éppen magyarazonos népek sora - a palócok, jászok, szarmaták, budinok, matyók, besenyők, örmények és más magyar ősnépek?
- Honnan erednek a többszöri visszatérések ősidőkbe visszanyúló hagyományai mondáinkban, néphagyományunkban, történetírásunkban?
- Honnan az egész Kárpát-medencére kiterjedő és teljes területét valósággal elborító magyar földrajzi nevek szinte felmérhetetlen sokasága?
- Miként lehetséges, hogy már akkor magyar helynevekkel volt tele a Kárpát-medence?
- Miként lehetséges, hogy az árpádi bejövételkor itt talált - állítólag idegen etnikumú - népek nem tanúsítottak semmilyen ellenállást az árpádi hadakkal szemben?
- Miként történhetett meg, hogy maga az itteni lakosság követelte az árpádi vezérektől a határok erősítését és várak építését?
- Miként verhetette le az idegen népek állítólagos tengerében forgoló kis létszámú árpádi had a helytartói fejedelmek segítségére jött, jól felszerelt, hatalmas görög-bolgárszláv hadsereget?
- Miként lehetséges, hogy az avar birodalom bukása után keletkezett hatalmi vákuumban az állítólag itt élő valach-ruminok nem alakították meg a maguk birodalmát, és még csak létezésüknek sem adták semminemű jelét?
- Miként történhetett meg, hogy mind a hazánkban létesített frankoszláv, mind a bolgárszláv vazallus fejedelemségek vezetői egytől egyig magyar nevet viseltek, következképp magyarok voltak?
- Miként lehetséges, hogy a Kárpát-medence lakossága elkeseredett fegyveres ellenállás helyett szabadítóként fogadta Árpádot és hadseregét?
- Miként lehetséges, hogy már a XI. sőt már a X. században is színmagyar volt a Kárpát-medence egész parasztsága és lakossága is - a betelepülő nyugatiaktól eltekintve?

- Mi a magyarázata annak, hogy a parasztság már Anonymus korában őrzi a magyar nemzet történelmi, őstörténeti hagyományait?
- Miként lehetséges, hogy Árpád és vezérei már a hadműveletek befejezése, mi több, a nagy görög-bolgár-szláv hadakkal való megütközés előtt lépten-nyomon várakat építenek - hisz ezek a végleges, bizonyos itt maradás jelei?
- Mi a titka, hogy a helybeli lakosság nyomására - még a hadműveletek befejezése előtt - nagyarányú határerődítési munkálatokba kezdenek?
- Miként engedheti meg Árpád, hogy két vezére, Szovárd és Kadocsa még a hadműveletek befejezése előtt seregével együtt Görögországba (azaz a Balkán területére) távozzon, és ott véglegesen letelepedjék?
- Mi a titka Árpád és vezérei sorozatos, napokig tartó lakomázásainak, az itt élő lakosság részéről az örömteli fogadtatásnak s a Gesta Hungarorum számos egyéb rejtélyes jelenségének?

Anonymus célkitűzése:

A régi magyarok tettei soha feledésbe ne menjenek

Előbeszédében így vall arról, hogy művében mit akar megírni: Magyarország királyainak és nemeseinek származását.

1. Hogy a hét fejedelmi személy, aki a hétmagyar nevet viseli, miképpen jött ki szkíta földről Magyarországra.
2. Milyen az a szkíta föld.
3. Miképpen született Álmos vezér.
4. *(hiányos - Nimród)*
5. Mi okból nyerte az Álmos nevet.
6. Hány országot és királyt vetettek maguk alá.
7. Mi okból hívják e népet az idegenek hungárusoknak, saját nyelvén pedig magyaroknak.

Vagyis Anonymus hét feladatot tűz maga elé. Hétszeres célkitűzése közül érdekes módon éppen az marad ki, ami gesztájának voltaképpen, lényegi tárgya: miképpen foglalták vissza Árpád hadai a Kárpátok közét. Vagyis azt, hogy az álmosi-árpádi hadműveletek révén miként egyesül újra a kettészakított magyarság, és miként szabadult fel az idegen katonai megszállás alól az ősi szkíta birodalom, a történelmi Magyarország. Névtelen Jegyzőnk szó szerint nem mondja ki ezt, de kimondatlanul is áthatja művének minden szakaszát, minden szavát. Hivatalos írástudóink azonban csoda módra nem vették észre, mintha nem akarnák észrevenni, miről szól s miért íródott az egész geszta, s miért vallotta Anonymus, hogy az utódok legvégső nemzedékéig meg akarja őrizni az akkor történtek emlékezetét. Szaktudósi magyarázkodások és (félre)értelmezések folytán áthatolhatatlan köd lepté el a Gesta Hungarorumot, és tartalma titokká vált.

A titkok titkává pedig éppen az, amiért Anonymus az egészet megírta: az egyesülés, a magyarság két hatalmas ágának, a kinti és a benti magyarságnak az egyesülése, egybeforrása, az elrabolt, idegen katonai megszállás alá vetett, feldarabolt magyar haza visszaragadása és a szétszakított magyar nemzet egyesítése, egyesülése, egybeforrása: a terjeszkedés démonaitól vezetett hódítók által megsértett történelmi világtörvények helyreállítása. Ez az az Anonymus minden szavát, minden sorát átható, kiáltóan sugárzó titok, antik művének értelmezői értelmetlenül, akarva-akaratlan, sőt tudatosan elfedtek, s amit mindenáron föl kell fejteni a tévtanok mételyrégei alól, hogy mindenki számára nyilvánvaló igazságként, történelmi tényként a legszelesebb magyar közvélemény és a világ színe elé kerüljön. Ez az az igazság, ami Névtelen Jegyzőnk tollát mozgatta, s amit ez a csodálatosan igaz lelkűnek és magyarnak megmaradt zsidó-keresztény egyházfi a maga szent elhatározása szerint örök időkre meg akart menteni a feledéstől.

És ez az, amiért nekünk, késői magyaroknak, a legelső embertől a legutolsóig, úgy kell magunkhoz ölelnünk ezt a munkát, mint a leghívebb szeretőt, legigazabb barátunk kezét, legféltettebb, legdrágább igazmondó könyvet. Nem, nem területrablásról, idegen hazába való betörésről, idegen népekre való erőszakos, fegyveres rátelepüléstől, nem honfoglalástól szól ez a szívmengetően igazlátó és igazmondó munka, nem hódításról, terjeszkedésről, más népek eltiprásáról, elnyomásáról, elnyomórításáról, hanem visszatérésről, visszaköltözésről, honvisszavételről, különvált magyar népek, néprészek, törzsek, szétmarcangolt, idegenek által megszállt ősi magyar felségterületek egyesítéséről,

országfelszabadításról, nem rabló, bitang, hazug alapon világszédítés révén kihamiskartyázott területragadozásról, államalapításról.

Hol sikkadt el mindez, kik által és miért, mi célból? Véletlenül történt az anonymusi geszta tartalmának elfedése, eltorzítása? Írható-e mindez a véletlen számlájára? A fő kérdés azonban nem ez. Hanem az, hogy fölfejthető-e még a hungárusok gesztájának valóságos tartalma a fekete hazugságrétegek alól? Kövessük a nyomokat. Folytassuk a vizsgálatot.

Névtelen Jegyzőnk művének elején, előbeszédében szokatlan, vakerőnek tetsző szavakban fogalmazza meg célkitűzését. „Az isteni kegyelem segedelmére támaszkodva magam is jónak láttam, hogy mindezt utódaink legvégső nemzedékéig feledésnek ne engedjem.” Utódaink legvégső nemzedékéig! Vagyis munkája örök értékű és örökké fennmarad. De nem szerzője írásművészetéért, hanem tartalmáért, azért, amit megörökített, megmentett a feledéstől. Vagyis a Magyarok tetteinek, **a Gesta Hungarorumnak a tartalmát minden utódnak, minden magyarnak ismernie kell „utódaink legvégső nemzedékéig”.**

De ki tud erről? Ki, hol, mikor véste s kinek a szívébe Anonymusnak ezt az intelmét? Ki véste ezt a magyar szívekbe? Ki gondoskodott róla, ki biztosította, hogy a magyarok nemzedékei megismerjék a Gesta tartalmát? És ki tudja, mi ennek a munkának valóságos tartalma, s mit akart átadni Anonymus a magyaroknak az „utódok legvégső nemzedékéig”? Kik olvasták s olvassák a minden magyar utód számára a régi magyarok viselt dolgairól írott nagybecsű munkát? S hol olvashatják? Hol vehetik kezükbe? Elérhetik-e? Olvashatják-e egyáltalán? Hogyan olvashatnák? Névtelen jegyzőnk műve jobbra elérhetetlen és hozzáférhetetlen. Láthatatlan indexen, tilalmi listán van a magyar történelem, a magyar múlt valamennyi más értékes művével, ereklyéjével egyetemben, hogy néhány kiválasztotton kívül senki se férhessen hozzá. Kell a hely az eszméletrontó, lélekmérgező szemétnak: abba kell belefojtani minden magyar lelket.

Ám ha csodaként valakinek mégis kezébe jut a könyvtáraknak a nép fiai számára elérhetetlen polcairól, baj abból se származhat: Anonymus műve annyira le van takarva hamis magyarázatokkal, tartalma úgy ki van belezve és az ellentétére fordítva, hogy aki érti, se érti, aki hallana, se hallja, mit mond eleinkről a Névtelen. Próbáljuk követni őt s a maga igaz mivoltában felfogni szavait.

Ragadjuk vissza a feledésből azt, amit nem akart átengedni a feledésnek. Mesemondónak bélyegezték őt, az igazmondót. Azt mondják, vakok között félszemű a király. Hazugok, kajlák, bűnösök között a vétkes, a hibás természetesen csak az igaz, a sudár lehet. Vizsgáljuk meg a fentiek értelmében, vajon köztudatunk tisztában van-e azzal, miről ír Anonymus? Honfoglalásról, a magyarok fegyveres betöréséről a Kárpát-medencébe? Vagy éppen fordítva, visszatérésről az őshazába, a területablók kiveréséről, a magyarság kinti és benti ágának egybeolvadásáról, hazarablásról vagy hazaszabadításról, honmentésről, haza felszabadításról, haza és nép egyesítéséről, egyesülésről? Ki tudja, miről szól a Gesta Hungarorum? Harmadfél évszázada dúlnak körülötte az értelmezések. Ismerheti-e valaki a valóságos tartalmát? És vajon kik állnak a két feltételezés mögött?

Az első mellett jószerivel mindenki, egyetemlegesen és kizárólagosan. A másik lehetőség mellett csupán néhány bizonytalan, tétova hang. A kérdés eldöntöttnek látszik. Egy erről tartott szavazás semmi esélyt nem adna más vélekedésnek. Csakhogy az igazság és a tudomány nem szavazás és nem is rang vagy hivatal kérdése. Vegyük a honfoglalás mellett bizonykodókat. Vajon milyen szilárd történelmi és tudományos alapra épülnek nézeteik?

- Megtörtént-e kellő alapossgal és szakszerűséggel, minden kétséget kizáróan annak bizonyítása, hogy valóban fegyveres térfoglalás, honfoglalás történt?
A szakszerű, pontról pontra vitt bizonyítás elmaradt.
- Igazolják-e a történeti kútforrások a honfoglalás elméletét?
Történeti kútfőink, krónikáink, régebbi történetírásunk előtt még a honfoglalásnak a fogalma is ismeretlen volt. Következésképpen más megjelölést használtak az esemény jellemzésére, olyan megjelöléseket, amelyek ellentmondanak a „honfoglalás” tartalmának.
- Miként és mikor, milyen körülmények között került hát sor a „honfoglalás” kifejezés alkalmazására?
Az 1848-1849. évi magyar szabadságharc leveretését követő habsburgista megtorlás éveiben, a Bach-terror éveiben.
- Történelmi tények igazolják-e, vagy legalább valószínűsítik-e, hogy 896-ban erőszakos, fegyveres területfoglalás, honfoglalás történt?
Semmilyen ezt alátámasztó történelmi adat, bizonyosság nem merült fel.
- Miként terjedt hát el és miként vált általános, tudományos és tömeghiedelmmé a honfoglalás elmélete?
Hatalmi nyomással, beleértve a hatalmi tudomány és a vezető politikai körök nyomását s ennek során a közoktatás és a sajtó egyöntetű hírverését. Ezeknek a tényezőknek állandó nyomására vált általános vélekedéssé, hogy 896-ban honfoglalás történt.

Mindez arra a félelmetes tényre figyelmeztet mindnyájunkat, amelyet az idegenuralmi párthatalom éveiben is számos vonatkozásban tapasztalnunk kellett: a közvélemény manipulálható, megtéveszthető.

De lássuk, mi valósult meg az anonymusi akaratból. Nem „utódaink legvégső nemzedékéig”, de minden jel szerint már a következő nemzedékig sem jutott el a Gesta Hungarorum híradása.

A minden magyar ősműveltségi kincset, ereklyét „pogánynak” minősítő és máglyára vezető, a nemzet szellemi életét derékba törő korai zsidó-keresztény inkvizíció a Gesta Hungarorumot sem engedte nyilvánosságra jutni és közkinccsé válni. Elvermelték hosszú évszázadokra, s még csoda, hogy nem semmisítették meg. Titokzatos alvilági vándorlásában a geszta, mint jószerint minden magyar érték, idegen hatalmi kezekbe került. Több mint fél ezredévi bujdosás után, az 1700-as évek elején néhány külföldi szerző hírt adott róla, végül, mint jeleztük, **kétszázötven éve kinyomtatták, majd latinból magyarra fordították.** Kezdetben azok, akik tudomást szereztek róla, örömmel fogadták. De aztán jött az eltemetés második rétegének dandára, és megkezdődött a mindmáig tartó „szakértői” szapulás, a hiteltelenítés, elkedvetlenítés, a „gesztamúmia” rágalomszalagokkal való betekerése, nép előli elszigetelése.

Vajon ma egyáltalán ki tud, a nemzetnek mekkora hányada tud Anonymusról és az anonymusi célkitűzésekről? Ki ismeri gesztájának valóságos tartalmát? Ki fogja fel a Névtelen vallomásának igazi értelmét, miszerint gesztáját azért írta, hogy az őselők tetteinek emlékezetét „utódaink legvégső nemzedékéig” feledésnek ne engedje („ut ne posteris in ultimam generationem oblivioni tradatur”). Ki nyilatkoztatta ki, hogy valóban méltó az örök fennmaradásra, és arra, hogy minden utód, minden élő magyar ismerje, mi áll benne? És mit tettek az illetékes körök az anonymusi akarat megvalósítására?

Kik vették tartalmát a magyar szívekbe? Kik, hol, mikor s miként léptek fel közismertté tétele érdekében? Miféle akadémiák? Miféle művelődésügyi minisztériumok? (Mert vajon mi más volna e szervek egyik legfőbb feladata, mint a magyar történelmi kútforrások terjesztésének megszervezése, a nemzeti kultúra alapjainak szélesítése és ezen keresztül a nemzeti gondolkodás megújítása?) Kik gondoskodtak róla, hogy a Gesta Hungarorum minden magyar számára hozzáférhetővé váljék? Miért elérhetetlen ez a könyv a magyar szellem jószerint minden értékes termékével egyetemben?

Nemzetpusztító baljós évszázadok sora után itt állunk, utódai, és sokunk még csak nem is hallott Anonymusról, a Gesta Hungarorumról, sem a többi kincses középkori krónikánkról. A nemzet zömének sejtelve sincs róla, hogy egyáltalán létezik. A magyarok óriási többsége még kezét, tekintetét sem vethette rá soha, nemhogy átvette és felfogta, magában feldolgozta volna, miről is számol be a geszta, mégpedig elsősorban azért, mert tökéletesen el van zárva előle hét fedőréteggel s hét lakattal. Sem iskola, sem politika, sem a média, sem a könyvkiadás nem fordít rá gondot, hogy a magyarok kezébe adja a gesztát és gondoskodják róla, hogy minden egyes magyar mindenkor hozzájuthasson (a többi magyar kincses munkával együtt). A hatalmi tudomány pedig - hogy eleve visszariasszon minden érdeklődést és kezdeményezést - jószerint egyebet sem tesz, csak marja, marja a gesztát.

Mit őrzött meg számunkra Anonymus?

Ha Anonymust műve felől, művének tartalma felől közelítjük meg, úgy egy tüzekben égő, tüzekből kilángoló arc és szempár verődik a szemünkbe, ismétős arc, akiről hasonlíthatatlanul többet tudunk, mintha ismernénk személye pontos kilétét, tisztségét, családi eredőit; egy név nélkül is hasonlíthatatlanul ismerős arc, ismerősebb számos érdektelenül ismeretlen ismerősünkénél, mert ismerjük a lényegét, lelkét, amiért élt, ami hevítette, amiért művét írta. Ez a névtelenségbe rejtőzött korai egyházfi az országra ólomtetőként ránehezedő inkvizíciós terror lélekmozgató nyomása közepette az üzötté vált magyarság és hagyományai felé fordult, és „az oly igen nemes” magyar nemzet erényeit és szeretetét hirdette. Gesztája valóságos bőségszaruként önti elénk a hagyományokat, mindenekfölött az álmosi bejövétel csodálatos eseményeinek sehol másutt fel nem lelhető sokrétű, mozgalmas képének elénk vetítésévet. Vegyük sorra őket, ahogy javairól számvetést készít a gazda: Magóg, a legendás őskori király Szkítia első királya volt, Magógtól nyerte magyar (moger, magor) nevét a szkíta nemzet. Magóg ivadékából sarjadt Attila király; Attila tehát a magyarok királya volt.

Attila nem fapalotában lakott, miként elhíresztelték róla, s nem is a pusztán tartotta - kései mongolok módjára - királyi székhelyét, hanem a Duna mellett, a hévízforrások fölött kőből és márványból építtetett királyi palotát magának, olyan palotát, amely hatalmas oszlopcsarnokaival még fél évezred múltán is fennállott, s Árpád vezér abban tartotta hét országra szóló haza- és népegyesítési ünnepélyét. Attilának ezt a rájuk szállott várát a magyarok később Budavárnak, a németek azonban Ecilburgnak nevezték. Magóg nemzetségéből, Attila ivadékából eredt egyenes ági leszármazottjaként Ügyek, Álmos vezér apja. A szkítamagyarok katonailag verhetetlenek és legyőzhetetlenek voltak. Megfutamították és legyőzték az ókor legendás híres uralkodóit: Dáriust, Cyrust, Nagy Sándort, s rajtuk kívül egyetlen ország, egyetlen hatalom sem merte lábát az ő földjükre tenni.

Ügyek hitestársul vette Emesét, Önedbelia vezér leányát. Emese özanyának az Avar Birodalom széttűzését követő második évtizedben isteni látomása támadt: a Napistent megismerő égi szárnyas, a Turul reászállott és megtermékenyítette őt. A megszülető fiúgyermeknek, aki félistenként a Föld Feletti világ, az Ég, és az Ég alatti világ, a Föld elrendeléséből, egyesüléséből, akarátának összefonódásából teremtődött, Emese özanya az Álmos nevet adta. Álmos nevében sűrűsödnek a hagyományok: Álmos azért, mert anyjának álmában, isteni jelenés által fogant félisteni lény, de Álmos azért is, mert álomlátó; a jövődőt, a jövőben az égiek elrendeléséből és az ő maga akarata, élete által megvalósuló szentséges világeseményt, az ősi Szkíta birodalom helyreállítását: Álmos lelki szemei előtt ez lebeg, az isteni cél megvalósítása, ezért küldetett, ez a hivatása, e cél megvalósításának rendeli alá egész életét.

Álmos felnövekedvén, férfivá érvén megkezdte a honvisszavívó, honfelszabadító hadsereg szervezését, és minden lépésénél érzi az isteni erők, a „Szentlélek” (valójában a zsidókeresztényesített Turul) támogatását. Noha ő maga nem keresztény, az Isten, a Mindenség Ura (akiben az őshit Napistenét sejthetjük) segíti minden lépését. Álmos vezér a természetfölötti hatalmak támogatásával megindul seregével Pannónia felé, amely miként a fentiekből tudjuk, Attila király országa, központi tartománya volt: így hát Álmos vezér a maga nemzetsége nevében, a maga örökségének visszavételére jön. Attila örököséként, Attila népeként vonul a hungár-magyarok hada az őshaza felé, s Ruthénia határáig elébük jön Attila király népének, a székelyeknek küldöttsége. A hungár-magyaroknak a Kárpát vonalához érve a „hungi határon” kell átkelniük, s a „hungi részekre” szállva, Hung(ár)

várába vonulnak be. Álmos vezér élethivatásár, küldetését ezáltal - a hadsereg megszervezése és visszavezérlése által- teljesítette, így hát átadja a hatalmat fiának, Árpádnak.

A Névtelen továbbá beszámol:

- a vérszerződésekről;
- az ősi énekesrendek, regösök, lehelek működéséről;
- a magyarság ősvalláshoz való hűségéről, ragaszkodásáról;
- a magyarok nemes, tiszta erkölcséről;
- a Mindenség Urának, a Magyarok Istenének jelenlétéről, állandó segítő támogatásáról;
- a magyarok által kezdeményezett lovagi játékokról;
- a magyarok természet- és emberszeretetéről;
- nemzeti büszkeségéről;
- a magyarok mindenekfelett való hazaszeretetéről, szülőhazájukhoz való törhetetlen ragaszkodásáról;
- a Kárpát-medencét betöltő parasztság magyar voltáról;
- a magyar parasztság nemzeti lelkiületéről;
- a magyar parasztságról, mint a nemzeti hagyományok letéteményeséről és őrzőjéről;
- a szkíta-magyar, hun-magyar rokonságról, illetve azonosságról;
- a nemzeti hagyományokról és a szokáshagyományokról.

Így igaz: Névtelen Jegyzőnk a magyar őstörténeti, történeti és a népi-paraszti hagyományok egyik leghatalmasabb fogású megőrzője. Műve valóságos tárháza ősmondáinknak. Nézzük át, egyelőre ha csak futtában is, az általa megőrzött ősmondáink körét:

- Álmos-Emese-mondakör;
- Turul-monda;
- Góg- és Magóg-mondakör;
- Lehel kürtje-monda;
- regösének-adatok;
- Sobamegera-mondakör;
- Fehérlő-mondakör;
- Tonuzoba-monda;
- Botond-monda;
- a vérszerződés mondája;
- Bors vára építésének mondája;
- az ezüstedényekből lakomázó parasztok mondája;
- Esküllő;
- Szeri nemzetgyűlés.

Csupán a legfőbbeket soroltuk fel. És mindezt egy viszonylag kis terjedelmű, mindössze 24 pergamenpapírra rovott kódex tartalmazza.

Hallgassuk meg Vass József több mint másfél századdal korábbi beszámolóját is arról, hogy mit nyújt számunkra Anonymus: „A munka tartalmát mélyebb vizsgálatunkra méltatva reánk nézve több tekintetből hasonlíthatatlan becsű könyvből tanuljuk meg őseink (a honvisszafoglalók) kiköltözését Scythiából, a hét fejedelmi személynek neveit, kik Hétmagyarnek (hétmagyar, Hetu moger) neveztettek, belőle tanuljuk ismerni a

hon(vissza)foglalás nagyszerű munkáját, az ősök bajnoki jeles tulajdonait, harcmódorukból a gondos kémszemléket, a folyók tömlőn való átúsztatását, a várvédelmi rendszer alapvonalait (...) a folytonos fegyvergyakorlatot, a bajnokjátékokat, a gyors lovaglást, a riadó rohamot, a lóhátról való rettenetes nyilazást, s hogy mindezekben az akkor népeknél derékebbek s (hogy) ilyenek voltak, maradékaikról megismerhetni. Látjuk munkájában honunk alkotmányát s országos intézményeit, illetőleg az ősi vérszerződés pontjait, a szeri országgyűlést, az országos bírának a nemzet által választatását, a fejedelmek fölemeltetését, a nemzeti hőstettek dalokban dicsőítését, szokásaik közül a nemzeti áldomásokat, a lóáldozatot, halottaiknak folyók mellé temetését, a kézfogást és esküvést, s végre - mi emberi lelkületük kitűnő ismerve - a hódoltakkal való emberséges bánást.”

(Vass József Béla király névtelen jegyzőjének kora, Pest 1865. 2.)

Titokkulcs a Gestához

Kétségbe sem vonható: Anonymusnak a Magyarok cselekedeteiről írott munkája alapvető a magyarság történelmének, sorsának és kilétének megítélésében. Túlzás nélkül mondhatjuk: a Gesta Hungarorum a maga nemében egyedülálló a magyar őskutatás és történelemismeret szempontjából. Középkori krónikáink közül egy sincs, amely történelmünk egyetlen eseményével foglalkozna, még hozzá meghatározó jelentőségű eseményével, azaz, ami 896-ban történt. Álmos vezér magyarjainak bejövételéről a Gesta Hungarorum nélkül nem sokat tudnánk. Felmérni, felfogni sem tudjuk, milyen mérhetetlen szellemi elszegényesedéssel, történelmi távlataink micsoda beszűkülésével járna, ha Anonymus gesztáját nélkülöznünk kellene. Mert Anonymus műve nem hagyományos értelemben vett krónika, nem a történelmi események átfogó beszámolójára törekszik, hanem lényegében egyetlen óriási fontosságú eseményhalmazat megvilágítására tömöríti erőfeszítéseit. Márpedig, miként Clausevitz megállapítja: „Valamely új vagy vitás elv (történes) megállapításához egyetlen alaposan feltárt eset tanulságosabb tíz más, csupán futólag érintett eseménynél.” Olyan, egész Európa történetére kiható eseményt örökít meg, amely sorsfordító a magyarság történetében.

Valójában Anonymus munkájának tartalma túlmutat saját keretein, és olyan eseménysorról nyújt életeleven képet, amely évezredekken át megújrazódott a magyar történelmi múltban, még magát Anonymust is túlhaladóan, egészen a trianoni országdarabolásig. A hazavesztések és honvisszavívások lezajlásának soráról ad áttekintő képet. Vagyis kulcsot szolgáltat, titkos kulcsot a magyar őstörténet mélyrégióiban ősidők óta zajló rejtett háttértragédiák és viadalok megismeréséhez és felfejtéséhez, ezáltal pedig módot ad történelmi látásunk elmélyítéséhez. Anonymus műve lényegében annak a megvilágítására szolgál, miként támad fel leverettetéséből, letiport, dermedt állapotából egy ősi szülőföldjéhez mindenekfelett ragaszkodó nép, egy hatalmi hullámveréseknek kitett, nemzetközi erők összefogásával szétzúzott, megsemmisíteni szándékozott nemzet, amely világhatalmi erők törekvéseinek keresztüzébe került. Mert **Névtelen Jegyzőnk Gesta Hungaroruma kimondatlanul is arról szól, miként áll talpra újra meg újra egy nemzet, amelyet világhatalmi erők feldaraboltak, katonai megszállás, idegen iga alá vetettek azzal a határozott célkitűzéssel, hogy idegen etnikumokba olvassák és örökre megszüntessék.**

Idegen iga, idegen megszállás és erőszakos beolvasztás ellen kiált ez a munka. Arról szól, hogy hódító, sötét elnyomó erők - világfelforgató terjeszkedő erők - fölött miként diadalmaskodnak a történelem belső - még feltáratlan - törvényeinek szellemében a történelmi ősi rend és igazság erői, az úgynevezett „természetfölötti vagy isteni erők”, amelyek segítségével és vezérletével a letiport, halálra szánt nemzet fönixmadárként megelevenedik tetszhalott állapotából, és az isteni igazságosság jegyében és pártfogásával visszarakja elbitorolt hazáját. Csodálható-e, ha ezt a titkos történelmi törvényszerűségek jegyében fogant, s azok fényében tündöklő mával tudományos sarlatánok és idegenuralmi politikusok mocsári kórusának támadása kísérte és kíséri, mióta felbukkant az évszázadok szakadékaiból? Félreértelmezések habarcsrétegeivel úgy elfedték, hogy valódi tartalmához eljutni a lehetetlenséggel határos. Világos pedig minél inkább rejtenek valamit, annál inkább meg kell ismernünk azt.

Elképzelnünk is nehéz, milyen szegényedés következne be történelmi látásunkban, ha nélkülöznünk kellene Anonymus gesztáját, ha nem kerül elő azokból a rejtekekből, mikben több mint fél évezreden át lappangott. S hogy mennyire így van, és mennyire igaz, hogy

sehol másutt fel nem lelhető tényadatok halmazát tárja fel az álmos-árpádi bejövételről, ez akkor ütközik ki igazán, ha egybevetjük egyéb középkori krónikáinkkal. Tekintsük meg mutatóba Kézai Simon krónikájának idevágó részeit: „Most lássuk, mikor tértek vissza ismét Pannóniába a visszatérteknek kik voltak a kapitányai, s mekkora volt fegyvereseiknek a száma. Úgy vélem, ezt érdemes a jelen műhöz hozzácsatolni. Amikor tehát Germániában és Itáliában a sváb Ottó, Franciaországban Lajos, Lotár király fia uralkodott, Görögországban pedig Artonius Durus, Theodorus fia kormányozta, a Jézus Krisztus megtestesülését követő nyolcszázhetvenkettedik esztendőben a hunok, vagy is a hungarusok újból Pannóniába indultak. Átkeltek a besenyők és a fehér kunok földjén, Kiev városán, majd a Hung nevű folyam mellett állapotok meg, ahol várát építettek. A nyugati népek erről a folyóról nevezték el őket hungarusoknak. S miután ezt követően még hat más várát építettek, jó ideig azon a vidéken maradtak.

Végül Szvatopluk(?) megöletése után - ahogyan azt már korábban előadtuk - hét hadseregbe oszlottak, mégpedig úgy, hogy minden hadseregnek a századosokon és a tizedeseken kívül volt egy kapitánya, akinek mint vezérnek valamennyien tisztelettel és engedelmességgel tartoztak. Minden hadsereg harmincezer fegyveresből állt, nem számítva a tizedeseket és a századosokat, zászlót kibontva kivonultak tehát feleségeikkel, gyermekeikkel, nyájaikkal együtt és átkeltek a Dunán Pestnél, illetve a szobi révnél, ahol is megvívta egy bizonyos Duna melletti várát, amelyben Szvatopluknak azok a katonái gyűltek össze, akik uruk halála után a várban találtak menedéket. Itt ölték meg másokkal együtt Marótnak egy nagyon öreg rokonát, noha mesébe illő módon mindmáig azt állítják, hogy ez maga Marót volt. Mármost ezen kapitányok közül a Turul nembeli Árpád, Álmos fia, Előd unokája, Ügyek dédunokája a többiekénél gazdagabb volt és hada is erősebb. Így hát hadával együtt ez az Árpád hatolt át legelőször a rutén(?) havasokon, és elsőként vert tábor az Ung (Hung) folyó mellett, mivel az ő nemzetsége Szkítia többi törzse viszonylatában (?) azt az előjogot élvezte, hogy előrenyomulás közben a sereg élén hadad, visszavonuláskor pedig a legutolsó. Miután átkeltek a Dunán, és megérkeztek Pannóniába, maga Árpád azon a helyen állította fel sátrait, ahol majdan Fehérvár városa épült. Ez a hely lett Árpád vezér első szállása” (Kézai 134-135)

Ennyi. Lényegében mindössze ennyi. A továbbiakban ugyanis már csupán a kapitányokról szól. Kit ne süvöltene körül a dermesztő üresség, ha arra gondol, hogy Anonymus gesztája nem kerül elő, vagy valamilyen módon örökre eltűnne, kitörlődne a nemzet emlékezetéből, és nekünk azzal a kevéssel kellene megelégednünk a 896. évi hadieseményekkel kapcsolatban, amit erről későbbi krónikáink mondanak.

Támadások pergőtüzében avagy Anonymus hitelességéről

Meggyőződésünk szerint a nyilvánosságra kerülése óta mindmáig szüntelenül támadott, ócsárolt, történelmi koholmánynak, történelmi mezbe bújtatott hiteltelen szépirodalmi regénynek kikiáltott Gesta Hungarorum egyike a leghitelesebb történeti műveknek, amiket valaha is lejegyeztek. **A régi magyar történetírásban ismeretlen volt a történettorzításnak és történelemhamisításnak még a gondolata is, ami egyébként összeférhetetlen a magyar történelmi gondolkodással.** Azok az idegen lelkületű szerzők, akik a maguk észjárása szerint a legagyafúrtabb mesterkedéseket próbálják rásütni a régi szerzőkre, valójában „Ki mint él, úgy ítél”- alapon járnak el, és a maguk szellemi világát vetítik rá középkori historikusainkra.

Anonymus maga vallja Előbeszédében, hogy egyszerű módon az igazat akarja megírni, és szavát be is tartja. Miként ő maga írja:

„A különböző történetírók példája szerint, az isteni kegyelem segedelmére támaszkodva magam is jónak láttam, hogy mindezt utódaink legvégső nemzedékéig feledésnek ne engedjem. Tehát legjobbnak tartottam, hogy igazán és egyszerűen írjam meg neked, s így aki olvassa, tisztán láthassa, miképpen estek meg a dolgok.”

Vajon kiben nem idézi fel ez az anonymusi megnyilatkozás csáktornyai gróf Zrínyi Miklósnak, a Habsburg-cselszövény áldozatának (l. G. K. E.: Fekete hőesés, Gróf Zrínyi Miklós meggyilkoltatása) a Szigeti veszedelem bevezetőjében mondott, azonos lelkületről való szavait: „Adj pennámnak erőt, úgy írhaszak, mint volt...” A régi magyar történetírásnak ez a fő törekvése (és nekünk is az): úgy írhatni, mint volt, hiszen ez a legtöbb, mit történetíró elérhet, hivatásunk alapja, lényege ez: feltárni úgy, ahogy volt, azt, ami volt. A magyar királyi jegyzők pedig, mint Anonymus, akarva sem hamisíthattak, hiszen ők - nem úgy, mint a maiak - királyi ellenőrzés alatt végezték munkájukat, és annak eredményeit a legfelsőbb hatalomnak be kellett mutatniuk. Következésképp Anonymus hitelességéhez nem férhet kétség. Legfőbb bizonyossága azonban ennek maga a geszta tartalma. Aranyat, platínát még senki sem hamisított eladás céljából ócskavasnak, királyi palástot koldusrongynak.

Megkerülhetetlen kérdések

Viaskodás az álmosi bejövétel értelmezése körül

A teljes tárgyilagosság megköveteli, hogy még a legképtelenebb állításokat is megvizsgáljuk, és ennek megtörténte után döntsük el végérvényesen a bizonyítékok alapján, hogy mi történt 896-ban: fegyveres behatolás egy idegen területre és erőszakos birtokbavétel, vagyis honfoglalás, avagy ezzel merőben ellentétes esemény, békés bejövétel, beköltözés, illetve a magyar haza fegyveres visszavétele a területére behatolt idegen megszállóktól, azaz honvisszafoglalás, a haza szétmetélt részeinek újraegyesítése, a magyarság két részének, a kinti és a benti magyarságnak egyesítése, egyesülése. A kérdés első koronatanúi legyenek hiteles történeti kútfőink, középkori krónikáink. Második számú koronatanúként sorakozzanak fel a tények. Harmadik koronatanú-gárdánkként pedig vonuljanak fel az érvek. Végül pedig következzenek az értelmezések. Krónikák:

Kézai Simon: A magyarok viselt dolgairól (1283 k.)

- „Egyesek azt mondják, hogy a magyarok második visszatérésükkor Marótot és nem Szvatoplukot találtak Pannóniában.”
- „Most lássuk, mikor tértek vissza ismét Pannóniába, a visszatérőknek kik voltak a kapitányai.”

Képes Krónika (1358)

- „Kezdődik az előbeszéd a második bejövételről...”
- „Az Úr megtestesülésétől számított hatszázhetvenedik évben (... az avarok második hullámának, a griffes indásoknak beköltözésekor - a szerző) a magyarok másodízben jöttek ki Szkítaországból...”

Chronica Hungarorum (1473)

- „Lássuk most, mely időben tértek vissza másodfokon...”
- „A Krónikának ez a második része szól a magyaroknak Pannóniába történt második bevonulásáról...”

Thuróczy János: A magyarok krónikája (1486)

- „Lássuk most, mely időben tértek vissza másodszor Pannóniába, és kik voltak a visszatérő magyarok kapitányai.”
- „A magyarok krónikája második része szól a magyaroknak Pannóniába való visszatéréséről.”
- „Az Úr Jézus Krisztus testetöltésétől számítva tehát hétszáznegyvennégyben, Attila király halálától számítva meg a háromszázegyedik évben a nép nyelvén magyaroknak vagy hunoknak, latinul pedig hungarusoknak nevezett nép V. Konsztantinosz császár és Zakariás pápa idejében ismét bevonult Pannonia földjére.”

Hol van itt egyeden szó erőszakos, fegyveres behatolásról? Nem napnál világosabb, hogy a hazába, az őshazába való visszatérésről van szó? A végére hagytuk Anonymust. Hátha az ő gesztája ad tápot az efféle értelmezéseknek. Szó sincs róla. A Gesta Hungarorum az első betűjétől az utolsóig a visszatérés, a haza- és népegyesítés jegyében áll. Miért nincs egy árva szó, egyetlen halvány célzás, utalás sem Anonymusnál, sem a többi középkori krónikánkban arra, hogy honfoglalás történt volna? Miért vallják egyöntetűen valamennyi-

en ennek az ellenkezőjét? Miért szól Anonymus Szkítiából való visszaköltözésünkről (De egressu eorum...) és intrantesről, bejövetelről? Vajon vezető szellemi, politikai, tudományos és tömeg(félre)tájékoztatói köreink miért nem régi hiteles történetírásunk, középkori krónikáink megbízható útmutatásait követik? Miért tesznek úgy, mintha ezek nem is léteznének, s fogadnak el vakon velük ellentétes, megalapozatlan, soha nem bizonyított tanokat? **Miért a Bach kori és Rákosi-Aczél kori áltudományt, tudományos diverzánsaikat követik? Mert képtelenség feltételeznünk, hogy egyáltalán nem ismerik vagy ennyire félreértik középkori krónikáinkat. Egyáltalán lehet-e valaki - elnézést a szóért - annyira nehéz felfogású, fafejű, hogy mindezt tökéletesen félreértse és fordítva értelmezze, miként hivatalos historikusaink a tudomány magas őrhelyein teszik, immár hovatovább jó másfél évszázada?**

Anonymus egyetlen szava sem utal „honfoglalásra”. Ellenkezőleg. Éppen úgy, mint a többi középkori krónikánk és régi történetírásunk: minden szavával, tényével a honviszafoglalást bizonyítja. Hát akkor miért? Milyen tények alapján állítják, hogy honfoglalás történt? Ki, hol, mikor, minek alapján bizonyította be, hogy ez a helytálló meghatározás? Senki, sehol, semmikor. Van-e hát tudományos megalapozottsága? Semmi az égvilágon. Erről megfeledkeztek, vagy nem is látják szükségesnek. Semmiféle tudományosan véghezvitt bizonyítás nem történt.

Talán holmi általunk ismeretlen történeti adatok, kútforrások, tények szerint jártak el? Eféle adatok, kútforrások nem léteznek. Régebbi történetírásunk erre semmiféle alapot nem szolgáltat. Valamennyi bejövetelről, beköltözésről, visszajövetelről, visszatéréstől, visszaköltözésről szól. Tudjuk, a kútforrások sem csalhatatlanok. Lehet, hogy tévednek, hiszen ez időnként kétségtelenül megesik. De bebizonyította-e valaki, hogy erről van szó, és hogy ebben a kérdésben tévednek? Senki még csak kísérletet sem tett erre. Mindössze néhány alátámasztatlan nyilatkozat hangzott el. De hát a Tudományos Akadémia? A Történettudományi Intézet? A tekintélyek, az orákulumként feldicsért tudományos „szakemberek”? Ők hogy engedhették meg, hogy alátámasztatlan nézetek eluralkodjanak ezen a területen? A valóság az, hogy ők maguk terjesztették és terjesztik teljes hatalmi-politikai támogatással ezeket a vélekedéseket.

Lépünk egy lépéssel tovább. Vizsgáljuk meg történetileg a kérdést. Mikor keletkezett a „honfoglalás” fogalma, ha nem a középkori krónikáinkból kerül elő? Középkori krónikáink nem ismerték ezt a fogalmat. Természetesen körülírással és számos más módon pontosan ki tudták volna fejezni, amennyiben ez történik, ha úgy látják, hogy erőszakos, fegyveres területfoglalás történt. Ámde ők, miként a fentebb idézetekből félreérthetetlenül kiteszik, mindannyian meg voltak győződve, hogy csupán visszajövetel, visszatérés, honviszszavétel zajlott le. Még maga a fogalom is hosszú századok után született meg a régi magyarban ismeretlen a honfoglalás mint tény és mint fogalom is. **Első krónikáinktól közel háromnegyed évezrednek kellett eltelnie a honfoglalás puszta fogalmának a megszületéséig is. És ez az óriási kérés már önmagában is hatalmas tanúbizonyság a fogalom alkalmazásának a létjogosultsága ellen. De még súlyosabb tanúbizonyság, hogy milyen történelmi körülmények között jött létre.**

A múlt században, a nyelvújítási mozgalom lezajlása után, a magyar szabadságharc osztrák-orsz összefogással történt leverését követő rettenetes megtorlás sötét éveiben, a **Bach-korban keletkezett ez a fogalom.** Amikor az akasztófák százai meg százai jelezték a hazafiak vérében tobzódó idegenuralmat, akkor indult meg a Habsburg-uralom minden

addigit felülmúló újabb szellemi háborúja a magyar nemzeti öntudat és nemzeti szellem kiirtásáért. **A Habsburgok ugyanis, miként ez köztudott, alulmaradtak a magyar szabadságharcosok hősi küzdelmével szemben, s ez a magyarságra orvul rátelepedő és a magyarság vérét szívó nadály kénytelen volt Európa másik gyűlöletes népelnyomó hatalmához, a cári Oroszországhoz fordulni, így sikerült aztán letipornia a magyar szabadságharcot: csak két gyilkos világhatalom összefogásával sikerült győzedelmeskedni az életjogaiért, elorzott szabadságáért és függetlenségéért felkelő magyarság fölött. A „magyar király” megtévesztő mezében hivalkodó áruló hóhérkirály bécsi titkos kamarillája levonta ebből a maga tanulságát, miként azt legmarkánsabban éppen az új hóhérkorszak irányítója, maga Bach fogalmazta meg Radetzky marsallnak küldött ~8So. március 4-i jelentésében: „A német és az olasz a sok szenvedéstől és szerencsétlenségtől, még inkább a vénító időtől megtörik. Nem így a magyart fékezhetetlen kevélységét és makacsságát nem lehet meghajlítani.”**

Megtörni a fékezhetetlen magyarok makacsságát - a magyarok fölötti uralom család módon véghezvitt megkaparintása után ez volt a népelnyomó, magyarpusztító Habsburguralom célja. Meg kell hagyni, Bach úrnak nem teljesen önálló leleménye ez, merített a több évszázados népelnyomó Habsburg-hagyományból, amely 1664 után, gróf Zrínyi Miklós, a költő és hadvezér meggyilkolása után a magyarelles terror hasonló eszközeit vetette be. Az ekkori rémségekről beszámoló írások, akárha a Bach kori eseményekről szólnának: Zrínyi meggyilkolásának történeti tényeit feltáró és bebizonyító, új kiadásban megjelent munkánk (Gróf Zrínyi Miklós meggyilkoltatása) idevágó beszámolóját úgyszólván egy az egyben alkalmazni lehet a Bach kori viszonyokra:

„...A kivégzések folytatódtak. Keserű megpróbáltatással teli napok, hónapok, évek, sőt évtizedek szakadtak az országra, városait, várait és falvait császári zsoldosok özönlötték el, vérpadokat ácsoltak mindenütt, széltében folyt a hazafiak üldözése, dolgoztak a vérbírák, és dolgozott a hóhér.”

Az udvar már régóta készült a leszámolásra... Íme, néhány jellemző nyilatkozat, ízelítőül: Königsberg alkancellár: „A magyarok fellázadtak, s ezzel minden előjogukat elvesztették, ezután tehát armis subjectiként, fegyvernek alávetetteként kell kezelni őket.”

Montecuccoli: „Ez a mozgalom gonoszabb, akár a csehek, akár Bethlen Gábor vagy a portugálok lázadása... Nem szabad elszalasztani az alkalmat, hogy rendbe szedjük őket. Az egyetlen megoldás: a fegyver jogán kell berendezni az országot; ennek előfeltétele: katonai megszállás és nagy adók kisajtolása.”

Hocher Pál (az ő nevéből alkotta meg a magyar nép a „hóhér” szavunkat): „Nincs féktelenebb nép a magyarnál, mely sem régi nemzeti királyainak, sem Habsburg-házból való királyainak nem engedelmeskedett soha másképp, mint a vaskényszer hatása alatt. Fel kell tehát használni az alkalmat... A legkíméletlenebbül kell alkalmazni a vae victis - jaj a legyőzötteknek - elvét. Gondolja meg a császár, és vágjon oda, mert - mortui non mordent - a holtak nem harapnak... A magyarok majd hozzátörődnek a császári katonasághoz... A vadállatok is lassanként szelídülnek meg.”

Martinitz gróf: „A gyanúra elég ok az, ha valaki magyar.”

A Bach számára mindebből világosan adódó következtetés: tekintve, hogy fegyverrel nem megy, a fékezhetetlen magyarokat szellemileg kell megrontani, nemzeti büszkeségük alapját, őstörténetüket kell lejáratni, meghazudtolni, összetartozás-tudatukat, nemzettudatukat ily módon aláásni. Minden idegen uralom legfőbb törekvése, az elnyomott, nyíltan, fegyveresen levert vagy orvul behálózott nép hangjának, akaratának elfojtása; ez a magyar

tragédia gyökere, ez a legfőbb biztosíték az idegen uralmi hatalom fenntartására: a nemzeti szellem megrontása, a nemzeti egység és egyéniség szétzilálása, eltorzítása.

Bachnak kapóra jött mindehhez a nyelvújítási mozgalom uszályában mesterségesen gyártott új fogalom, a „honfoglalás” faltörő kosként való felhasználása a magyar történelmi múlt, a magyar őstörténet ellen. Bizonyos ugyanis, hogy ez az összetett szó a reformkorban, a nyelvújítás korában még nem létezett. A Nyelvünk a reformkorban című munka (MTA kiadása) ugyanis felsorolja valamennyi hon szavunkkal kapcsolatos szóösszetételt, az alábbiak szerint: honapa, honfi, honszegényítő, honárulás, honkormánylat, honszerlem, honáruló, honleány, honvéd, honatya, honosul, honvédelem, honvédelmi.

Miként a Mi az igazság az árpádi bejövétel körül című munkánk megállapítja: „A „honfoglalás” szó még nincs köztük. A Magyar Nyelv Történeti-Etimológiai Szótára szerint: Magyar fejlemény: a hon otthona határozószó főnevesülésével jött létre; v ö. haza, éjjel, nappal. A 18. századra elavult szót a nyelvújítók elevenítették fel.(?) Származékai szintén nyelvújításiak.”

A „honfoglalás” tehát késői fejlemény, s ha tán nem is a Bach-kor leleménye, kétségkívül a nemzetgyilkos Bach-korszak áruló írástudói terjesztették el a hatalmi hivatalos tudomány és köz-félretájékoztatás minden erejével, s ragasztották rá holmi mérgező lepedékként a magyar és világközvéleményre, és tették ellentmondást nem tűrő, kizárólagos elméletté a magyarság szellemi leigázásának jegyében. **Jellemző a tömeg-félretájékoztatás „modern” szervezeteinek elképesztő hatású „eredményességére”, hogy nem egészen másfél évszázad alatt csaknem teljesen siketült átgyúrniuk a magyar és világköztudatot a honfoglalás megalapozatlan és tarthatatlan elméletével, s szomorú, hogy ebben élenjáró szerepet vállalt a hatalmi áltudomány.**

A Kárpát-medencébe költözés okairól

Ellentmondások sűrűje feszül akörül a megkerülhetetlen kérdés körül is: miért jöttek ide, éppen ide, a Kárpátok térségébe az Álmos vezérelte magyar hadak? Mi vezette őket, miféle szándék, cél, kényszerűség, akarat? A feltevések, vélekedések meglepően tarka egyveleget alkotnak:

1. Túlnépesedtek régi hazájukban, Szkítiában, kénytelenek voltak hát útra kerekedni.
2. Az éhség űzte őket ide, az ínség, a nyomor miatt nem volt maradásuk.
3. Szállongó hírekből hallották, hogy Pannónia minden jóban bővelkedő föld, és valamikor Attila hun király birtokolta.
4. Az Arnulf német császárnak nyújtott katonai segítség során észrevették, hogy Pannónia meglehetősen védtelen, könnyű zsákmány, így hát kihasználták az alkalmat és elfoglalták.
5. Biztos hazájuk nem lévén, vaktában vágtak neki a nyugat felé vivő útnak, és a vakvéletlen folytán sodródtak ide, hazánkba.
6. Halálra űzöttek, mindenüket odahagyva menekültek a besenyők elől.
7. Hazánk őslakossága hívta be őket.
8. A Csodaszarvas vezérelte ide őket.
9. Attila örököseiként, attilai örökségüket jöttek visszavenni.
10. Isteni erők akaratából indultak a kárpát-medencei őshaza visszavételére.

Kényszerítette, űzte őket valami? Némelyek szerint a semmilyen számottevő katonai hatalmat nem képviselő, jelentéktelen besenyő csoport űzte el lakhelyükről őket. Mások más magyarázatokat találtak ki, például azt, hogy a régi magyarok a kazárok fennhatósága alatt éltek. E feltevéseknek semmilyen alapja nincs és ellentétesek a történeti tényekkel. A korai magyarság a keleti Szkítia leghatalmasabb és uralkodó népe volt, miként ezt többek között a kijevi csata is tanúsítja. Tagadhatatlan történelmi tény: a magyarokat semmilyen idegen erő, nyomás nem kényszerítette és nem kényszeríthette az óriási kiterjedésű kelet-európai Szkítia odahagyására. Miért hagyták oda mégis? (Jellemző: nem is a magyarság egésze indult nyugatra, a magyarság egy része ott maradt; később ez a csoport Perzsiába vonult vissza.) Miért hagyták oda a nagy keleti pusztaságokat? Miféle titkos ok készítette őket erre? Mit nyertek és vesztek a nyugat felé indulással? Mit nyertek és vesztek a Kárpát-medencébe településsel? Mit nyertek és vesztek a Nagy Szkítia odahagyásával? A tisztánlátáshoz elengedhetetlen ezeknek a kérdéseknek a tisztázása. Vegyük hát őket sorra.

Nagy-Szkítia a Nagy Szarmatai-síkság az európai erőmozgások szemszögéből félreeső, másodrendűnek nevezhető terület volt, kívül esvén az örök erjedésben lévő Európa forrongó átalakulásain és természetesen fegyveres küzdelmein is. Ez a forrongás - újjáalakulás a rabszolgatartó Róma felbomlása után kezdődő, több évszázados folyamat volt, amelyben **kohéziós szerepet játszott a római központú, internacionális szellemi beállítottságú római keresztény egyház amely magát nemzetek fölöttinek és egyedülvalónak vallván, világi törekvéseket is magába fogadva (kereszt és kard) szuperhatalomra tört (l. invesztitúraharc), és valóban sikerült is a megdőlt rabszolgavilág romjain létrehoznia az összeférhetetlen elemekből összetákolt, gyászos emlékeztető Német-római Birodalmat.**

Kelet-Európa, a Nagy Szármari-síkság kívül esett ezen a fölöttébb sötét és gyanús célzatú hatalmi forrongáson, amely lényegében az emberiség elbarbarizálódásának szellemi el-

nyomásának egyik legsötétebb korszakát, az úgynevezett középkort szülte. A keleti magyarságnak hatalmas árat kellett fizetnie a Kárpát-medencébe való költözésért. **Az álmosi magyarság meghasonlott, kettészakadt: egy jelentős, de feltehetően kisebb része megtagadta a nyugatra vonulást; a keleten maradt magyarok köré később számos regényes elképzelés fűződött.** A roppant kiterjedésű keleti pusztaságok, a Nagy Szarmata-síkság viszonylagos nyugalmi helyzete miatt is úgyszólván korlátlan lehetőséget biztosított a népesedésre. Jellemző adat, hogy maga Anonymus túlnépesedési válságról számol be, Álmos magyarjai Nagy-Székíában maradván az elmúlt évszázadok során kétségkívül hatalmas lélekszámú néppé sokasodhattak volna, és ma több százmillió szkítamagyar élne a földön.

A Kárpát-medencében, a „népek országútján”, világtörténelmi erők ütközőpontjában kevéssel az árpádi beköltözés után megindult a magyarság ezer éven át s mind a mai napig tartó elfogyatása, elvéreztetése. Szamadást a magyarság ezer éven át kiontott véréből, irtózatossá emberszerzéséről, lélekszámfogyásáról még senki sem készített (számba véve természetesen a fiatalon elvéreztetett magyar nemzedékek kiesett népszaporulatát is), teljesen bizonyos, hogy az elszennvedett vérvérzés és népességfogyasztás tízmilliókra vagy éppenséggel százmilliókra tehető. Az elmúlt évszázadok alatt, ha önállósága, önereje birtokában van, a legkevesebb, hogy megőrzi akkori lélekszámát, és így ma is Európa leghatalmasabb népei közé tartozna.

Az álmosi-árpádi magyarság tehát rettenetes árat fizetett a nyugatra költözésért, illetve azért, hogy a X-XI. században hét réteggel álcázott idegen uralom alá került, és ezt az idegen igát mindmáig nem tudta lerázni. Kérdés: miért vállalták a rettenetes kockázatot mégis Álmos magyarjai? Mi volt az az ellenállhatatlan erő, az a mindent felülmúló, mindennél szentebb és elhánthatatlanabb ösztökéjű cél, amely turulos zászlók alatt mégis útra indította őket a Kárpát-medence felé, amely számos nép számára olyannak bizonyult, mint egy víznyelő árok?

Mi volt a valóságos ok? Nem tudni. Hivatalosaink sajnos ennek a kérdésnek a tisztázását is elmulasztották. Megkíséreljük hát, ha tömondatokban is, a kérdés rövid összefoglalását. A történetek alapjellege (honfoglalás vagy honvisszafoglalás) megítélésének szemszögéből a kérdésözön három csoportra osztható:

- külső kényszer;
- véletlen;
- belső történelmi szükségszerűség;
- a haza visszafoglalásának kényszere.

Látszólag mintha maga Anonymus is tétovázna, bizonytalankodna a kérdés megítélésében.

Túlnépesedés kényszerítette őket Kelet-Székíia elhagyására?

A túlnépesedést Anonymus mint megalapozott, határozott okot, mindjárt művének elején, az első fejezetében hozza fel: „A szkíta föld éppen azért, mert annyira messze esik a forró égőtől, különösen kedvez a nemzedékek elszaporodásának. Azonban - ámbár szerfölött nagy kiterjedésű - mégis a rajta született népesség sokaságát sem táplálni, sem befogadni nem tudta. Ezért a hét fejedelmi személy, akit hétmagyarnak (Hetumoger) mondtak, a

helyszükét nem tűrte tovább, hanem gondolkodott, hogy azt mindenképpen elhárítja. Akkor ez a hét fejedelmi személy tanácsot tartva megállapodott abban, hogy olyan földet foglal el magának (ut ad occupandas sibi terras), amelyen laknia lehet, s evégből elhagyja szülőföldjét.”

Teljesen egyértelmű amit mond, s úgy vélhetnénk, ez Anonymus személyes véleménye. Azonban, ha így van, miért mond mást a továbbiak során, önmagának is ellentmondva? Továbbá: Előbeszédében nyomatékosan hangsúlyozza, hogy a különböző történetírók példája nyomán, „az iratok biztos előadásából meg a történeti művek világos értelmezéséből” indul ki. Vajon nem arról van szó, hogy nem a maga meggyőződését fejt ki itt, hanem „az iratok biztos előadását” követi? Alátámasztja ezt, hogy művében mindvégig néhány apróbb következetlenségtől eltekintve - merőben eltérő meggyőződését fejt ki.

A túlnépesedés tartalmi vizsgálata még furább képet ad. Annyira túlnépesedtek, megsokasodtak, írja, hogy az a föld a népek „sokaságát sem táplálni, sem befogadni nem tudta”. Az érv képtelensége nyilvánvaló. A hajdani Kelet-Szkitia - a régi magyar pusztaság - a földkerekség egyik leghatalmasabb síksága, mondhatnánk határtalan nagyságú területe. A beszámoló azt állítja, hogy ez a roppant terület szűknek bizonyult Álmos magyarjai számára. Ezért kellett volna a hasonlíthatatlanul kisebb terjedelmű Kárpát-medencébe költözniük?

Továbbá: miért éppen a térség meghatározó népcsoportjának, a leghatalmasabb katonai erőt képviselő kinti magyaroknak kellett volna Szkitiából kiszorulnia és kiköltöznie? Miért nem az általuk tönkrevet oroszokat szorították ki, akik, miként ő maga írja, amúgy is félttek, hogy „elkergetik őket székeikből”? Férhet-e hozzá kétség, hogy Anonymus itt régi historikusok „biztos előadásának” nyomdokait követi?

Az éhség űzte el őket?

Kapcsolódik a túlnépesedéshez az élelemhiány, az éhség kérdése, hiszen Anonymus maga is megemlíti, hogy Szkitia már „táplálni sem” tudta őket. Ismét egy historikusoktól kölcsönzött érv, amit ékesen ő maga cáfol meg [Szkitia leírásában, az ottani magyarok minden irányú bőségének megkapó képét nyújtva](#). „Húst, halat, tejet, mézet ettek és bőven volt fűszeres boruk. Nyusztprémbe és más állatok bőrébe öltöztek. (...) szerfölött bőven találni nyestet, úgyhogy nem csak a nemesek és alrendűek ruházkodhattak vele, hanem a gulyások, kanászok és juhászok szintén díszes ruházatot hordanak azon a földön (ahogyan ez napjainkig illet a magyar gulyások, kanászok, juhászok, csikósok díszpompás viseleteire - G. K. E.). Arany, ezüst, gyöngy: annyi volt az nekik, akár a kavics, mivel saját földjük folyamaiban találhatták mindezt (akárcsak az óhazában). Nem kívánták a másét, minthogy mindnyájan gazdagok voltak, sok állatnak és elegendő ennivalónak a birtokosai.”

A hét vezér serege tehát a természet és az élet minden javában bővelkedett, és ez érthető, hiszen a hajdani nagy keleti pusztaság zsíros, fekete televénye - és még inkább a kárpáti őshaza - a földkerekség legtermékenyebb területeinek egyike, Magyarországot az ókortól napjainkig Európa éléstárának, éléskamrájának tartották a nyugati népek. Mégis a gyűlölködő irigységtől kábult, minden hamisságba, hamis érvbe belekapaszkodó szellemi esélytelenség, logikai koldusság egy véletlen névhasználat ürügyén, a Hunger éhség szóba csimpaszkodva kiöklendte, hogy Hungária Hungerland, azaz Nyomorország - saját szégyenére (Hunsdörfer). A többi felhozott képtelen ok önmagát cáfolja meg.

Meghökkenő magyar-magor találkozó

Gondoljuk el: fél évezred örült, vértobzódásos viharzása, országokat, népeket felforgató tobzódása után szkíta-magyar-hungár vitézek jelennek meg ismét a hajdani Hunnia határán, s mihelyt átlépnek a Kárpátok gerincén, a Vereckei-hágón, Hungár várába ütköznek, amely az ő nevüket hordja, hatalmas vármegyényi területre, amely az ő nevüket viseli, folyóba, amely ugyancsak az ő nevüktől ékes. Álmos vezér hadai - írja a Névtelen Jegyző - „a hungi részekre szálltak”. Közel fél évezrede, a 454. évi nedaoi-crumhelti gigantikus csatában (amelyet a történelemhamisítók Krimhilda csatájának mondanak) zúzták szét a nemzetközi összeesküvés külső és belső nemzetközi hadai a hun hadsereget (az utóvédharcok 464-ig elhúzódtak), s újabb fél ezredév, újabb szkíta-magyar kataklizma (az avar) után visszatérő magyar hadak szembetalálják magukat önmagukkal. Miként majd látni fogjuk: **fél évezred után még állnak Attila palotájának márványoszlopai, romjai, rop-pant nagytermei. Hátborzongató lehet, amit érezhetnek.** De halljuk a Névtelent a Hung(ár) várába való bevonulásról: „Álmos vezér és övéi Hung várába bevonulva nagy áldozatokat mutattak be a halhatatlan isteneknek (diis immortalibus magnas victimas fecerunt), és négy napig tartó lakomát csaptak.”

Tömör, nagy súlyú szavak. Mindegyik egy-egy külön világot hordoz. „Álmos vezér övéi” - övéi, nem pedig „alávetettjei”: vitézeiről mondja ezt: övéi, szerettei, társai, hozzátartozói. „Bevonultak Hung várába” - bevonultak, nem pedig bevették véres, vad ostrom után. A vár védői már láttukra megfutottak.

„Áldozatokat mutattak be a halhatatlan isteneknek”: hálaáldozatokat a Magyarok Istenének, a Magas Ég, a Természetfölötti Hatalmak minden megtestesítőjének, mert visszahozta ősi földjére a magyart. Álmos vezért - miként ezt ugyancsak Anonymustól tudjuk - a Szentlélek jelképét megszüülő Istenmadár, a Turul vezette, Atilla nagykirály szent madara, amely ott lobogott Árpád-nagykirályaink zászlóin (míg Géza nagykirály korában orvul nem igázták le a magyart).

Szárnyaló képzelettel bárki felidézheti magában itt a díszruhás vezérek és vitézek egységeinek vonulását, lovasbemutatóit, bajnoki párviadalait a környékbeli magyar lakosság virágkoszorús lányainak ámulatára, **az ósvallás máguspapjainak, táltosainak üdv- és áldásosztásai; valamint a lehelek hadikürtjeinek harsogása és a regösök énekei közepette, meglehetősen örömkönnyek hullásával, színes virágosóben.** Mert akkor már újra szabad volt a magyar, s a nemzet minden tagja egyenjogú s tagjában sérthetetlen ember. Itt, s nem a vitéz hadat elsőül fogadó, nagy szépségű Munkácson kellett megtartatnia ennek az igazi, a Hazába visszatérést felfénylítő ünnepélynek, mivel Hung(ár) vára jelenítette meg nevében is a két nemzetág összeforrását, az egyesülés szent művének beindulását. De még másvalamiért is innen ágazott át az élet a múltból a jelenbe, s a jelenből a jövőbe, itt állt a küzdelem élére az új Vezér.

Névtelenünk a következőket írja erről: a honvisszavívó és honegyesítő hadakat megszervező és ide visszahozó félisteni vezér, Álmos itt adta át nagy művét a jövőnek. „A negyedik napon pedig Álmos vezér tanácsot tartván és övéit mind megesketvén, még életében vezérré és (fő) parancsnokká tette fiát, Árpádot.” Álmos küldetése, földi hivatása a honvisszavívó hadsereg hazavezérlésével betelt. Az új küzdelemszakasz új embert követelt. „Ezért hívták Árpádot Hungvária vezérének: összes vitézeit pedig Hungról hungvárusoknak.” A „hungvárus” névalak némileg gunyoros. Miként az őstestvérpár Magor és Hunor neve bizonyítja - vízözönkori ez a név, a Hung(ár)vár neve is ebből ered.

Hungvár ősmagyar voltát, a magyarok ős-otlétét Anonymus is tanúsítja. S ha van még jog a földön, birtokjog, történelmi jog, úgy Hungvárát és környékét senki sem orozhatja el.

Magóg nagykirály volt a magyarok ősapja

„Szkítiának első királya Magóg volt, Jáfet fia, és az a nemzet Magóg királytól nyerte a magyar nevet” (Et primus rex Scithie fait Magog, filius Japhet et gens illa a Magog rege vocata est Moger). (I. fejezet)

Pais Dezső fordítása itt - megítélésünk szerint indokolatlanul - a héberes „Mádog" névalakot használja. A magyar nyelvérzék visszariad ettől a gágogós-mádogos névalaktól (I. Ady: Góg és Magóg fia vagyok én), amely az anonymusi magyar-magor szószármaztatást is rontja. Anonymus ugyanis, mint látjuk, a Magóg névalakból eredezteti a magyar (magot) népvét, s tény, hogy nyelvtörténetileg ez valóban könnyen levezethető Magógból. Más kérdés, hogy helytálló-e Anonymus szövejtése. Ámde a magyar népnév megfejtésébe, mivel eltér tárgyunktól, itt nem bocsátkozhatunk.

Anonymus tehát Magóg őskirály fejére teszi a szkíta őskoronát (a király és a királyság ugyanis elválaszthatatlanul egybefügg a koronával). Ezáltal pedig azt mondja ki, számos ókori kútforrással egyezően, hogy a szkíta népek Magógtól (Góg és Magógtól) erednek.

Számunkra még egy fontos és hivatalosaink által mellőzött felismerés következik ebből: **Anonymus azonosnak tartja a magyarokat a szkítákkal.**

Vagyis Anonymus állásfoglalása megegyezik a magyar néphagyományokkal és a magyar nép közhitével, amelyet érdemleges módon, kifogásolhatatlan tudományos eszközökkel még senki sem cáfolt meg, sőt erre mégcsak kísérletet sem tett. De egyezik ez az ókori-középkori kútforrásokkal és a magyarokról alkotott tudományos, régi világközvéleménnyel is. Magóg királynál még egy történelmi lépcsővel visszább kell mennünk, a vízözönt követően élő Nimród királyig, Babel városának és tornyának építőjéig, aki „nagy vadász vala az Úr előtt”. De ez már egy más történet.

Álmos vezér ősapja Attila volt

Anonymus gesztájának egészén - a kezdettől a befejezésig - végighúzódik az attilai örökség történelmi tudata. Nemcsak a honvisszavívó vezérek és vitézek vannak tudatában ennek, de a hazai lakosság éppúgy, mint a bolgárszláv megszállók zsoldosai. Ez a történelmi tény annyira közismert, hogy az egész korabeli világ tud róla, a Bizánci Császárságot és az orosz vezéreket is beleértve. Álmos egész élete ennek jegyében telik el, és fia, Árpád az ő művét teljesíti be. Attila itt emeli királyi székhelyét „a Duna mellett a hévizek fölött”.

Az ő ivadékból eredt Álmos vezér, Árpád vezér apja, aki Attila király általa megújított palotájában tartja országmentő, haza- és nemzetegyesítő küzdelme befejezésének világraszóló ünnepélyét. Már a hazától messze fekvő keleti végeken azt beszélnek a népek, arról szólnak a „szállongó hírek”, hogy Pannónia „Attila király földje, akinek ivadékból Álmos vezér, Árpád apja származott.” **Erre hivatkoznak a kijevi és halicsi orosz vezérek is az Álmos hadától elszenvedett megsemmisítő vereséget követően.** De tisztában vannak ezzel a szlávok által betelepített megszálló katonák is. Ők maguk emlegetik lépten-

nyomon Árpádnak és katonáinak, miszerint tudomásuk van róla, hogy ez a terület Attila király földje volt, s tisztában vannak azzal is, hogy a jogos tulajdonos tért vissza, hogy nekik itt nincs többé maradásuk, mi több, felelniük kell betolakodásukért, esetleges tetteikért.

A Tisza és a Bodrog közé eső terület visszafoglalása után Árpád a következőket üzeni a görög és bolgár katonai segítséggel fenyegetőző bolgárszláv helytartónak, Zalánnak: „Az én ősapámé, a nagyhatalmú Attila királyé volt a Duna-Tisza közén elterülő föld egészen a bolgárok határáig,”

Attila híre-neve, visszatérő utódainak jussa és vitézsége tehát élénken foglalkoztatja az országot megszálló helytartók katonáit, Zalán és Mén-Marótot. Sorra feladják állásaikat. Árpád, Attila király utóda a honvisszafoglalás csúcspontjaként, a hadműveletek vége felé „Magyarország valamennyi vitézével” Attila örököséként vonul be Attila király városába, és mintegy jelképesen ott ünnepli meg Attila örökségének visszavételét, a haza és a nemzet egyesítését.

Álmost isteni erők küldték a Földre

Történelmi áttekintésünk kiszélesítése céljából vissza kell kanyarodnunk az előzmények ismertetésére, annak érdekében, hogy térben és időben minél pontosabban behatárolhassuk a történetek mozgatóerőit, kiváltó okait és az összefüggéseket. Anonymus egy eddig figyelembe sem vett adata nyújt ehhez számunkra segítséget. „Az Úr megtestesülésének nyolcszázötvenkilencedik esztendejében Ügyek feleségül vette Dentu-Mogyerben Önedbelia vezérnek Emes nevű leányát.”

Megítélésünk szerint 804-807-es évekre tehető az Avar Birodalom, illetve az avar hatalom teljes szétzúzása, hatalmi maradékainak végső megsemmisítése. Eszerint kerek tizenkét év múlva, 819-ben következik be a tárgyunk szemszögéből nevezetes esemény, Ügyek és Emese házasságkötése. Feltevésünket valószínűsíti és megerősíti az a körülmény, hogy Ügyek és Emese házasságával az ősi történelmi néphagyományok jelképi világába megyünk át, s ennek alapján joggal feltehető, hogy a házasságkötés Anonymus által rögzített időpontja is a jelképiségen alapszik, **az eleinknél mágikus számként szereplő 12-es számon**, amely az idő teljességét, a föld teljes nap körüli forgását, a tizenkét részre tagolt esztendőt, az idő beteljesülését fejezi ki, Emese és Ügyek házasságkötése ennek jegyében történik, s ezért jegyzi fel Anonymus a Gesta Hungarorumban ennek a nevezetes eseménynek az évét, a 819. esztendőben.

Ügyek és Emese házasságkötésének gyümölcse ugyanis az az isteni-félisteni fogantatású fiúgyermek, akinek világra jötte helyreállítja a világtörténelem kizökent menetét, és a világtörténelmi cselekményt visszafordítja a maga eredeti, történelmileg kialakult természetes medrébe. A Házasságkötést ugyanis követi a különös nevű fiú, Álmos fogantatása és születése. Vagyis történelmi léptékben-szemléletben mérve a történeteket: tizenkét esztendővel a nagy szkíta világbirodalom megsemmisítésének baljós világtörténelmi katalizmáját követően megfogantatik majd megszületik az a fiúgyermek, aki a természetfeletti, isteni hatalmak által azért küldetik, hogy visszaállítsa a történelem folyamatának természetes rendjét.

Adjuk vissza a szót itt a Névtelen Jegyzőnek, aki külön fejezetet szentel Álmos mágikus természetfölötti erők közreműködésével történő fogantatásának és születésének. „Az Úr megtestesülésének nyolcszázötvenkilencedik esztendejében Ügyek, amint fentebb mondtuk, nagyon sok idő múltán Magóg király nemzetségéből való igen nemes vezére volt Szkítiának, aki feleségül vette Dentu-Mogyerben Önedbelia vezérnek Emes nevű leá-

nyát. Ettől fia született, aki az Álmos nevet kapta. Isteni, csodás eset következtében nevezték el Álmosnak, mivel teherben levő anyjának álmában isteni látomás jelent meg Turulmadár képében és mint egy reá szállván, teherbe ejtette őt. Egyszersmind úgy tetszett neki, hogy méhéből forrás fakad, és ágyékából dicső királyok, származnak, ámde nem az adott földön sokasodnak el. Mivel az alvás közben feltűnő képet magyar nyelven álomnak nevezik... és az ő születését előre álom jelezte, azért hívták őt ugyancsak Álmosnak. Vagy azért nevezték Álmosnak - ami latinul annyi mint szent -, mivel az ő ivadékából „szent királyok és vezérek voltak születendők.”

Miért nyerte az Álmos nevet?

Anonymus találó, helytálló magyarázatát adja az Álmos név értelmezésének: azért hívták így, mert születését álom jelezte. Ez így tökéletesen elfogadható, de nem teljes. Maga Anonymus is érzi ezt, és bizonytalanságát magyarázatának megkapó kiegészítésével jelzi, vagy azért nevezték így, mert Álmos latinul szentet jelent, s ivadékából majd szent királyok sora ered. Mégis ki kell egészítenünk a Névtelen értelmezését, méghozzá egy rendkívül fontos, mellőzhetetlen mozzanattal. Mert az Álmos név hasonlíthatatlanul bővebb, tágabb ennél az értelmezésnél: nem csupán múltirányú, nem csupán arra utal, hogy születését álom jelezte, s mégcsak nem is azt, hogy fogantatásában isteni, természetfeletti erők működtek közre, s ekként fogantatásában és születésében az isteni hatalmak elrendelése érvényesült, hanem - ezzel összefüggésben **azt, hogy az égiek akaratából olyan emberi lény küldetett a földre, aki képes az álomlátásra, istenalkotta mágikus lényként képes megálmodni, meglátni a jövőt, és nemcsak meglátni - megvalósítani is, azért Álmos: Álommal bíró, hivatással, küldetéssel bíró Félisten-ember, akinek egész lénye a jelen és jövő között helyezkedik el olyképpen, hogy az elérendőt, a jövőt szolgálja, s annak megvalósítására tör.** Álmos élete a nagy álomlátóké, jövőt feltáró igazlátóké, azoké, akiknek hivatása a romlás kiigazítása, a kizökkent, kimarjult történelem helyreigazítása, a történelmi igazságtéves. Álmos: álomlátó, jövő felé forduló, jövőért élő, jövőt megálmodó és megvalósító, félisteni lény, akit, mert álomlátó, a megvalósítandó jövő valósága vesz körül. Ezt tartalmazza az anonymusi híradás.

A Madáristen, a Turul az Églakók képviselőjében és akaratából azért ejti teherbe Emesét, hogy ily módon megszülhessen a gyermeket, a fiút, aki visszahódítja majd a kárpát-medencei összülőföldet a szkíta magyarságnak. Vagyis korántsem holmi érthetetlen, ködös történet ez; a természetfölötti erők lépnek itt közbe az őshaza visszaszerzéséért, az Ég akaratára ez, ezért küldik Álmost, a jövőt győzelmes vezért. Emese ösanya teherbe esése perciben mindezt pontosan tudja. Gondoljunk itt vissza álmának arra a részére, ahol arról esik szó, hogy méhéből folyam fakad, és ágyékából dicső királyok származnak, ámde nem azon a földön sokasodnak el, ahol Emese és népe a fogantatás idejében él.

Megállapítható-e egyáltalán, hova, merre irányul ez a nagy folyam. Több erős fogódzó akad, az egyiket maga a Turul adja, a Turul, aki Emesét teherbe ejti, s aki, mint láttuk, Attila király nemzetségének totemmadara, a Napisten szárnyas megszemélyesítője, az Églakók akaratának megtestesítője.

A Turulról való teherbe esés azt jelenti: Emesének Attila nemzetségéből való fia születik. Ez egyben azt is jelenti: Attila (királyi) nemzetsége újból feltámad és hatalmassá válik. Egyben azt is, hogy ez az Attila nemzetségéből fakadó fiú azért küldetett, hogy visszaállítsa Attila szkíta birodalmát. Az álomban fogantatott és az álomlátás és jövőbe látás mágikus képességével rendelkező fiúnak ez az Égi hatalmak által ráért hivatása, ezért küld-

tett a Földre, ennek kell betöltenie egész életét. Tudjuk, Álmos ennek a magasztos hivatásnak élt, ennek rendelte alá életét, minden cselekedetét ez vezérelte; megszervezte a honvisszaszerző hadat, amely megtisztította a megszállóktól a kárpáti őshazát. Ez a fogódzó a tett, az élet - Álmos élete mint következmény tanúsítja, milyen irányba tartott, s mely területre zúdult az Emese ősanya ágyékából fakadó növekvő folyam vize.

De ássunk tovább a jelképek mélyzónáiba. Lássuk, még mit közöl velünk ez a folyam. Mert ha történelmi tények, elemi hatóerők jelképes története Emese ősanya álmának mondája, úgy ennek a lét mélyéből fakadó folyamatnak is jelképesnek kell lennie. A csillagtudományt kifejlesztő régi szkíták szüntelenül kutatták a Föld feletti világ, az ég titkait, s figyelmüket az idők kezdetén magára vonta a legrejtelmesebb égi jelenség, galaxisunk két mennyei ága, a nyári égen végighúzó nagy fehér égi folyam, amelynek végei a láthatár szélén a földi világig leérnek. A régiek úgy gondolták, ezen a Nagy Égi Úton, amelyet regösénekeink Égi Nagy Regös Út formájában megörökítettek, ezen a csillagporos mennyei úton történt a közlekedés Ég és Föld között, s a régiek hite szerint az elesett hősök, az érdeemesek ezen az égi ösvényen kerültek át a túlvilágra vagy másvilágra s a haza bajba jutása, idegen kézre jutása esetén az elesett hősök ezen az égi úton térnek vissza a haza megsegítésére. Ennek értelmében alakult ki a hadak Útja mondája, s a Nagy Szarmata-síkságtól ez az égbolton áthúzódó Nagy Égi Folyam mintha egyenesen a kárpáti őshaza felé mutatna.

Ez az elesett hősök visszatérését szolgáló mennyei ösvény azonosítható azzal a nagy folyammal, amely Emese ősanya ágyékából fakadt, bizonyosságul annak, hogy a születendő fiú révén ismét sor kerül a visszatérésre, és a kárpáti szkíta haza visszaállítására. (K. G. E.: Mi az igazság az árpádi bejövétel körül? 49-51.) Következésképp: Emese ősanya álmának mondája is cáfolhatatlanul jelzi: nyolcszázkilencvenhatban nem honfoglalás, hanem honvisszafoglalás, a két különszakadt szkíta-magyar néprész és az idegen hódítók által megszállt és feldarabolt őshaza egybeforrasztása, egyesítése, vagyis: nemzet és ország egyesítése, egyesülése ment végbe. Haladjunk tovább a történet útjain.

Árpád-házi királyaink Attila ivadékai

Anonymus köztudott, bizonyos tényként állítja tehát, hogy Attila Magóg őskirály egyenes ági leszármazottja. De milyen vérségi kapcsolattal számolhatunk Attila és Álmos, illetve fia Árpád esetében? Anonymus nem hagy semmi kétséget: (Álmos vezér apja) „Ügyek Magóg király nemzetségéből eredt”. Továbbá: „Álmos vezér a Magóg király nemzetségéből” (származott). Jelentős tény ez, ha Anonymus harmadszor is felhossa: „Hosszú idő múlva pedig ugyanazon Magóg Király ivadékából eredt Ügyek, Álmos vezér apja, kinek Magyarország királyai és vezérei a leszármazottai.” Mi több, a negyedik fejezetben negyedszer is elismétli: „Álmos vezér pedig, miután világra született, nagy örömeire szolgált Ügyeknek és rokonaiknak, továbbá Szkítia majdnem összes előkelőinek, mert-hogy az apja, Ügyek, Magóg király nemzetségéből eredt.”

Magóg őskirálytól tehát egyenes ági leszármazási vonal fut Attila nagykirályon át Álmosig és Árpádig, illetve az Árpád-házi királyokig. Ezt hangsúlyozza ki Anonymus. Határozottan kivehető tehát a történések jellege: világosan, a történelmi összefüggések kiemelése útján a birtokvisszavétel, a haza- és nemzetegyesítés irányába mutat. De rávilágítanak Anonymus idézetei a következőkre is:

- a magyarok azonosak a szkítákkal;

- a hunokkal nemcsak rokonságban állnak, de azonosak is velük;
- nagy múltú, ősrégi nép tehát a magyar, nem holmi keveréknépekből összetákolódott másodlagos kultúrájú, újkeletű nép;
- Álmos és Árpád hadai nem területablókként törtek be a Kárpát-medencébe, hanem ősi, történelmi birtokjoguk alapján elidegeníthetetlen felségterületük visszaszerzéséért.

Isten maga vezérli vissza eleinket az őshazába

Anonymust nemzeti és vallási vonatkozásban is kegyetlenül félreismerték, félremagyarázták, meghamisították; ő maga egyáltalán nem az, akinek beállították. A méhelytan özönnel szembeszegülve igazi magyar és hazafi tudott maradni a szellemi üldöztetésnek ebben az ádáz korában. S ha lehetne példaképet állítani, ő példakép lehetne minden igaz magyar egyházfi számára.

Szellemileg felajzott, vad korban élt, a minden ellenvéleményt legázoló, s már csirájában kiirtó zsidókeresztény klerikális terror korában, abban a korban, amely semmiféle másként gondolkodást nem tűrt meg, s ahol már a klerikális dogmáktól való legcsekélyebb eltérésért súlyos büntetés vagy éppenséggel halál járt. Ő pedig - ahogy jellemző módon még ma is mondjuk a papi személyekre - az „egyház szolgája”, vagyis teljes önálávetésre, vak szolgálatra rendelt szolgálta.

Horatius szerint háromszoros érc övezte annak mellét, aki először mert tengerre szállni; az övé, Anonymusé merészebb kiállítás volt, acélkeménységű lélek kellett hozzá, rettenthetetlen elszánás és nemzetféltség, hogy szembe merjen szállni a nemzet létfontosságú kérdéseiben a korai zsidókereszténység nemzeti hagyományainkat megsemmisíteni akaró és azt a sátán művének bélyegző monolitikus tébolyával. Anonymus vállalta ezt: üldözött nemzete mellé állt.

A nemzet testén élőködő régi zsidókeresztény legendagyártók a következőképpen méltatták a nemzetet, amelynek veritékéből éltek: a magyarok: „a kárhozat és tudatlanság fiai”, „faragatlan, kóbor nép”, „az irigységgel és gonosszággal teljes ördög” megszállottjai - és így tovább, oldalakon át. (Bővebben lásd G. K. E.: A magyarok istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása).

Anonymus viszont, aki papként is magyar maradt, azt írja, hogy Álmost és Árpádot maga az Isten, a Mindenség Ura vezeti vissza a Kárpát-medencébe, az isteni kegyelem kíséri őket, s az Isten sugallatára cselekszenek. Vagyis Anonymus közvetetten, de félreérthetetlenül kimondja: Árpád hadainak visszatérése s a honvisszafoglalás folyamata Istennek tetsző szent cselekedet, mi több: Isten akaratából történik, és maga az Isten vezeti a honvisszafoglalót. Meglehet, mindez első hallásra hihetetlennek tetszik, mint minden régi-új dolog, amit nem a maga igaz mivolta szerint ismerünk. Ámde ezúttal maga a történelmi valóság tanúsítja, hogy így van, tagadhatatlanul így. Tüstént bizonyítjuk is ezt magával Anonymussal.

Álmosnak, miként láttuk, már a fogantatása is isteni közbeavatkozásra történik, mi több, maga az Isten, a Mindenség Ura az, aki madár képében, Turul alakjában teherbe ejti anyját, Emese ösanyánkat. Az „isteni” fogalmának kétszeri kihangsúlyozása, s maga az a tény, hogy az „isteni látomás” ejti teherbe Turul képében Emesét, nem hagyhat semmi kétséget aziránt, hogy Anonymus szerint Álmos Istenember nászából fogantatott félisten, akinek

atyja a Mindenség Ura, anyja a magyarok ősanja, Emese. Álmost és honvisszafoglaló seregét maga az Isten kíséri, ő segíti győzelemre a kijevei csatában a túlerőben levő ellen-séggel, a kunokkal szövetkezett oroszokkal szemben. Hét kun vezér „ugyancsak nem ki-csiny számú lovast gyűjtött egybe, és a kievi vezér iránti barátságából sebes vágásban Ál-mos vezér ellen jött. A kievi vezér a maga seregével eléjük vonult, és most már a kunokkal gyarapodva, sok fegyverrel Álmos vezér ellen nyomult. Álmos vezér pedig, akinek se-gítsége a Szentlélek volt, fegyvert öltve csatarendbe szedte seregét”. (Anonymus 8.)

Isteni kegyelem kíséri a honvisszafoglalókat a felvidéki részek visszafoglalásában: „És mivel az isteni kegyelem volt velük, félt tőlük minden ember; mégpedig leginkább azért félték tőlük, minthogy hallották, hogy Álmos vezér fia, Árpád vezér Atilla ivadékából származott.” (Anonymus 33.) Isten segedelmével foglalják vissza az időlegesen szláv jöve-vények kezébe került felvidéki várakat is: „Az Isten nagy győzelmet adott nekik (.. .) Mi-vel pedig az Isten kegyelme járt előttük, nemcsak a lakosokat hódították meg, hanem el-foglalták egytől-egyig a váraikat is...” (Anonymus 37.) Hol itt a „szentségtörő szokások”? Hol a „gonoszsággal telt ördög sugallatait” követő nép? A magyargyűlölettől fűtött kleri-kális legendaszerzők és Anonymus között az ellentét már nem is lehetne nagyobb: **„Árpád vezér, akinek a Mindenség Istene volt a segítője, felövezte fegyvereit, felállította a csatarendet, aztán könnyhullatva imádkozott Istenhez”** (Anonymus 39.)

A Mindenség Istene tehát a pogánynak, mindennek elrágalmazott magyarok mellé áll, méghozzá a görög-bolgárszláv seregek ellen, jóllehet, miként tudjuk, a görögök s ekkor már a bolgárszlávok is keresztények: a kereszténységre már régen áttért Kelet-római Biro-dalom egyesült keresztény hadai állnak itt a magyarokkal szemben.

Maga a paptudós Anonymus szerint a Mindenség Ura az ő ellenükben mégis teljes súlyá-val a magyarok mellé áll, és őket segíti győzelemre, mert miként pár sorral alább megtud-juk, a keresztény görög-bolgárszláv megszállók hatalmas serege ellen, a területabló hódít-ókkal szembeni küzdelemben az Isten Árpádot, az árpádiakat, az árpádi seregeket segíti győzelemre - az isteni igazság szellemében: „az Isten járt előttünk a kegyelmével, nagy győzelmet adott nekik”. (Anonymus 44.)

Anonymus és soraink olvasóiban felvetődhet a kérdés: ki ez az Isten? Ki ez az Isten, aki a hunok szent Turul madara képében leszáll az égből, hogy közreműködjék a honvisszafog-laló hadakat megszervező Álmos fogantatásában? Ki ez az Isten, aki églakó madár - Tu-rul? Galamb? Szentlélek? - képében a honfelszabadításra induló seregek előtt jár? Ki ez az Isten, aki jelenlétével valósággal megdermeszti a más földjére betelepedett jövevény nép-ségek ellenállását, s aki Árpád hadaival együtt küzdve megsemmisíti a hazatérők ellen fel-vonuló hatalmas keleti sereget? Nem kétséges a válasz: ez az Isten nem a héberek istene, nem az őszövetségi Jehova, nem a zsidókereszténység bosszúálló, kegyetlen istene, hanem a Magyarok Istene, a magyar ősvallás istene, ha úgy tetszik: a Magyarok Hadistene: ő kezdeményezi, ő akarja, ő irányítja a honvisszafoglalás nagy és szentséges művét, ő segíti - személyesen és tevőlegesen - győzelemre a honvisszaszerzőket.

„Az Isten ugyanis, kinek irgalma előttük járt, Árpád vezérnek meg vitézeinek kiszolgál-tatta ellenségeiket...” (Anonymus 50.)

Ez az az Isten, akihez a magyarok legjobbjaival Arany János fohászkodik:

„Él e még az Isten - az erős, hatalmas,
Aki elleninken adott diadalmat
Száz, meg száz csatában?
Aki ujjainkat kardhoz egyengette,

Nevünket dicsővé, félelmetesé tette
Széles e világon?”
(Arany János: Él e még az Isten?)

De nem csak segítette őket az Isten. Messze túlhaladott a segítesen is, valósággal kényszerítette kinti magyarjainkat a visszatérésre. Hadak járásának, hadifáradalmak, keservek, megpróbáltatások elviselésének, életáldozatok meghozatalának látszólag ellentmond az életszeretet és a kényelem. Mert a régi magyarok nem féltették azt, ami múlandó s ami amúgy is elvész. Életük értelme a haza szolgálata, védelme volt. Felfogásuk szerint a férfiembernek a közösségért, a hazáért kell élnie, enélkül az élet henye váz, hiábavaló lét, értelmetlen tengődés. De kényelemtől, vígságtól, életszeretettől ők sem voltak mentesek. Hazafelé jövőben is el-elpilledtek alkalinasint, átadva magukat a hadiélet örömeinek, vétékedésnek, közös éneknek, időt röpítő táncnak, ügyességi próbának, lovasmutatványoknak, bajtársi viadalnak; mihelyt letáboroztak, ott gyökeret is vertek. Lassan haladt a had. A késedelmeskedéseiket elunó Isten végre óriásmadarak pusztító felhőjét bocsátotta rájuk, de akkorákat, hogy egy-egy hadiménnel úgy szálltak tova, mint varjú a féreggel. Egek Ura! Felriadott a had, hirtelen életre serkent, belátván, hogy nagy a baj, mert késedelmet szenved a Hazának és népének nyújtandó várva várt segítség.

Csáti Demeter Pannónia megvételéről szóló éneke így foglalja ezt egybe:

„Hogy ez földre kijüvénk,
Istentil is kiszirettetének,
Erdélységben letelepedének
Mind egyesek (egyeznek) ü dolgokban,
Hatalmassok viadalokban,
Nincs filelmek országokban,
Csak lakoznak bátorságokban.
Nagy erejek, mint Sámsonnak,
Bátor szívek, mint oroszlánnak,
Mindent rontnak, ha indulnak,
Rettenetesek sokaságokkal.
Isten vala magyar néppel,
Ott járanak nagy nyereséggel.”

Csodálatos hazaérkezés: Hungár had érkezik Hungáriába

Különös eseménysorozat zajlik a szemünk előtt. Közel fél évezreddel a szkíta hun birodalom megsemmisítése után - ugorjuk át itt gondolatban az avarokat - kiváló felszerelésű hadsereg érkezik a Vereckei-szoroson át a hajdani Hunniába: Álmosnak, a hungár magyaroknak jól képzett, fegyelmezett hadserege.

Mi a különös ebben? Tüstént kitetszik az alábbi tényekből: A hajdani Hunnia szegélyére érkezve a „hungi határon” kell átkelniük. A Hungi határon átkelve a „hungi részekre” szállnak. Majd ezt követően „Hung várába” vonulnak be a hungár-magyar hadak. A kiemelt részeket szó szerint a Gesta Hungarorumból idézzük. Hozzá kell tennünk a három felsorolt tényhez még egy negyediket is. Anonymus ugyan ezt nem említi, de történetileg vitathatatlan tény ez a tétel is: A Hung folyó: a hungároknak azon is át kell kelniük. Hun-

nia határát átlépve négyszeresen ütköznek hát saját ősi népvükbe, a hungárba a „honfogalónak”, téridegen, erőszakos behatolónak, területtrabló hódítónak beállított magyarok. A saját népvükkel jelölt területekre lépnek be, és saját nevüket viselő helynevekbe, földrajzi nevekbe ütköznek (Hungvár stb.) Fölöttébb fura, nem?

Márpedig fentiek tagadhatatlan tények. Aki nem hiszi, üsse fel (ha ez módjában áll) a hungarusok gesztáját, hogy a saját szemével látva lássa: valóban így áll ott minden. Saját ősi felségterületükre térnek vissza a „hódítók”! - a földrajzi nevek, a tájegységek nevei legalábbis erről tanúskodnak. Jönnek persze a hagyománykavarók és azt állítják: „Hohó, kérem megálljunk, mert mi nem vagyunk hungárok, sem hunok, semmi közünk szkítákhoz, hunokhoz, mi finnugorok vagyunk, a hungár nevet idegenek aggták ránk” (sajnos ebben még magát Anonymust is megtévesztették).

Sajnálattal kell megállapítanunk, ismét csak fordítva fújják a kürtöt. Mondhatnánk: feleljen nekik ma is világszerte ismert nevünk: Hungária, mert a sors furfangos játéka folytán például sportversenyeken még ma is csak „Hun”-nak tüntetik fel a magyarokat. De hadd utaljunk itt gyökereinkre, a vízözönkori őstestvépárra, Nimród fiaira, Hunorra és Magorra az ő nevükből ered kettős nevünk. Kiegészítésül, a fentiekhez még visszatérve, nehogy a hung név bárkiben is kétséget hagyjon: a hung sorvadt, csonkult névalakja a hungár-nak. Eredetileg a „hungi határ” a hungár határ volt, a „hungi” részek: hungár részek, a Hung folyó: Hungár folyó, Hungvár pedig Hungár vár volt; hungárok, azaz hungárusok vára. A nyelvhasználat során hunggá csonkult szó értelmetlen g hangja híven jelzi ezt: a hun+g ugyanis nyilvánvalóan ar-ral egészítendő ki, vagyis az egész szó Hung-ár-vár.

A későbbi nyelvhasználat során még tovább folytatódott az őseredeti név romlása, s Hungár vár, a magyarok ősi vára a már értelmetlen Ungvárrá csonkult, Hungár megye pedig Ung megyévé. Ekként értelmetleníti olykor a „nyelvfejlődés” az ősi helyneveket, fogalmakat, akaratlanul is kezére játszva a történelemhamisításnak.

Határtalan lelkesedés, öröm, vigadozás

Az árpádi honvisszavétel csupán azért nem teljesen vértelen, s csupán azért nem minősülhet békés visszaköltözésnek, mert ki kell verni a hazából a jogtalan betolakodókat, ez esetben a **bolgárszláv-bizánci területbitorlókat**. Mégis, elfogulatlan, tárgyilagos szemlélő előtt a leghatározottabban úgy bontakoznak ki az árpádi bejövétel eseményei, hadműveletei - eltekintve a vazallus helytartók katonáival való jelentéktelen csetepatétól és a segítségükre siető görög-bolgárszláv hadsereg szétzúzásától -, mint a boldog hazatérés határtalan örömmű ünnepélysorozata. „Mindjárt eleinte nagy örömmel voltak. Senki sem adta magát elé, ki velők ellenkezni mert volna.” –

írta **néhai jó Dugonics András a Szittyai történetekben**. (II. 4.) De térjünk vissza Anonymushoz pár rövid, jellegzetes mondatrészt erejéig: „... azt a helyet, amelyet először foglalnak el, Munkácsnak nevezték el azért, mivel igen nagy munkával, fáradsággal jutottak el arra a földre, amelyet maguknak annyira áhítottak”. (*Anonymus 12.*)

Miért áhítottak annyira ez után a föld után? Ha feltételezzük, hogy ez számukra idegen, ismeretlen föld volt, úgy szertelen vágyakozásuk rejtélyesnek, érthetetlennek, de legalább is indokolatlannak tűnhet. Mi hát e vágyakozás alapja? A megokolást minden kétséget kizáróan a Gesta Hungarorum adja meg Álmos és Árpád magyarjai nem területfoglalóként jöttek ide: Attila örökösiként, Attila örökségét jöttek visszavenni. Vagyis a kinti magya-

rok saját hazájukat, saját ősi szülőföldjüket jöttek visszagaradni a betolakodott jövevényektől. Ezért áhítoztak oly határtalanul e szeretett föld után. „Árpád vezér és nemesei pedig nagy örömmel felkerekedtek Hung várából, s a Tarcal hegyén ütöttek tábor.” (Anonymus 17.)

A vigadozás koronként olyan mértéket ölt, mintha nem ország és nép sorsát eldöntő eseményekről volna szó, hanem országos vigalomról, lakodalomról, holmiféle országos vőfélyjárásról, menyegzőről. Mert csakugyan különös eseménysor ötlük szemünkbe Anonymus gesztájában, a hadműveletek közepette a hadműveletekkel ellentétes eseménysor: vigadozás, mulatozás. A harci eseményeket véges-végig a kupák döngése, éljenzés és a falatozás víg hangjai kísérik. Árpád és vezérei újra meg újra elképesztő arányú lakomázásokat rendeznek. Ámde mit ünnepeleltek Árpádék már a hadműveletek kezdetén, már akkor, amikor a Vereckei-hágón át beléptek a haza területére? Miféle ünnepeket tartottak, miért s mi okból a hadműveletek során véges-végig, számtalan alkatlommal?

Ássunk kissé mélyebbre a nem mindig pontos tartalmú szavak mögé, a lényegyet keresve. Képtelenség föltennünk, miszerint tán féktelen duhajkodási hajlam, mértéktelenné fajult étvágy, evészet és ivászat volt e lakomák oka. Ha pedig ezt elvetjük, hisz okkal el kell vetnünk, úgy be kell látnunk, itt valami egészen másról van szó. Ha Árpád és vezértársai, tegyük fel - tisztesség ne essék - italszeretők és nagyétkűek lettek volna, nem kétséges, bárkikor kedvük tölthetik ebben minden zaj s feltűnés nélkül. Már maga az a pusztaság tény, hogy Anonymus belefoglalta ezeket a lakomázásokat a szigorúan történelmi tárgyú munkájába, kétségtelenné teszi, hogy jellegük történelmi és művészi tárgyához kapcsolódik. Ez az első fogódzó: ezek a lakomák valamilyen rejtélyes, ismeretlen okból összefüggnek a hadieseményekkel és azok résztvevőivel, vagyis egyfelől az árpádi hadsereggel, másfelől a hazai lakossággal. Ámde mi lehet az?

Világos: **ha a „honfoglalás” tévtanból indulunk ki, egyszerűen nem lehet továbbjutnunk, hiszen ez esetben eleve ki kell zárnunk, mint más etnikumot, a helybeli lakosságot, a hadseregen belül pedig a kérdés feltárása lehetetlenné válik. Öröm és öröm mindenütt, lelkesedés, vigadozás, ünneplés. „Mikor Szabolcs és vezértársai jelentik sikereiket, Árpád és főemberei szerfölött meg örülnek” s „a vígságnak ilyen okáért egy egész héten át ünnepet ülvé lakomáztak, hogy az a nagy öröm beteljesedett.” (Anonymus 22.) Három árpádi vezér a Tarcal hegyéről szétekintve „kimondhatatlanul megszerette azt a vidéket.” (Anonymus 16.) Szabolcsot és Tast a vezéri tábor „nagy örvendezés közepette fogadta”. (Anonymus 29.) „A vezér és nemesei igen nagyon örültek, és az örömhír hozóinak sok ajándékot adtak.” (Anonymus 33.) „Nagy öröm támadt a vezér udvarában.” (Anonymus 37.) Atilla király városába érve „kimondhatatlanul felvidultak, mivel érdemessé váltak arra, hogy elfoglalják - méghozzá háború nélkül - Atilla király városát, kinek ivadékából származott Árpád vezér”. (Anonymus 46.)**

Már Attila hunjai is honvisszafoglalóként jöttek

„Ennek a királynak (Magógnak) az ivadékából sarjadt az igen nevezetes és roppant hatalmas Atilla király. **Ő az Úr megtestesülésének négyszázötvenegyedik esztendejében a szkíta földről kiszállva hatalmas sereggel Pannónia földjére jött, és a rómaiakat (a megszállókat) elkergetve az országot birtokba vette.** Majd királyi székhelyet állított

magának a Duna mellett a hévizek fölött: minden régi épületet, amit ott talált, megújította, és az egészet igen erős fallal vétette körül. Ezt magyar nyelven most Budavárnak (Buduar) mondják, a németek pedig Ecilburgnak.” (Anonymus I.)

Figyelmesen olvasva a Névtelen beszámolóját, két ízben is felfigyelhetünk közvetett utalásokra, hogy már Atilla hunjai is a Kárpát-medence visszafoglalására jöttek hazánkba. Határozottan erre mutat az a kitétel, hogy „a rómaiakat elkergette”, hiszen elkergetni a jogtalan betolakodót, a kéretlen vendéget, a koldust, a kóbor kutyát szokás: magára az itt élő lakosságra ez a kifejezés nem alkalmazható. A nép, a lakosság nem „kergethető” el (noha a technikai fejlődés és a világromboló erők hatalma korunkban már ezt is lehetővé tette).

Árpád üzenete: ősapám, Attila örökét jöttem visszavenni

Bajos itt bármiféle kertelést, mellébeszélést elfogadni. A Gesta Hungarorum tényei kiáltanak. A közismert mondás szerint: „akinek szeme van, lássa, akinek füle van, hallja”, hatalmi historikusainknak tehát se szeme, se füle nem volt, azaz volt, csak hát arra használtak (és használják) fel, hogy ne lássanak és ne halljanak (azaz, hogy félrelássanak és félrehalljanak), félreérthetetlen világossággal áll itt, a Hungarusok történetében, de nem egyetlen helyen, hanem véges-végig az egész gesztában, hogy Álmos nem azért vezérelte ide a kinti magyar harci egységeket, és fia, Árpád nem azért vette birtokába a Kárpátok térségét, hogy területet ragadozzon, hazát foglaljon magának. Hanem azért jöttek a haza idegen hódítók általi megszállásától értesülve, hogy elűzzék a betolakodókat, felszabadítsák az ország őshonos szkitamagyar népét az idegen megszállók igája alól.

Azért jöttek, hogy visszavegyék idegen elorzói kezéből az atillai örökséget, és egyesítsék a hatfelé feldarabolt hazát, és biztosítsák népének egyesülését, egységbeolvadását. Maguk a honvisszavívó vezérek hivatkoznak erre minden szükséges alkalommal. **Árpád a következőket üzeni követei útján Zalán (Salán) vezérnek:**

„Az én ősapámé, a nagyhatalmú Atilla királyé volt a Duna-Tisza közén elterülő föld egészen a bolgárok határáig, ami most uratoké. De mégis én, nem ugyan azért, mintha a görögtől vagy bulgároktól félnék, hogy nem bírok velük szembeszállni, hanem vezéreknek, Zalánnak a barátsága kedvéért kérek a marháim miatt a magam jussából egy részecskét, tudniillik a Sajó folyóig elterülő földet.” (Anonymus 14.)

Hasonló üzenettel fordul Árpád a keletrómai-bolgárszláv katonai támogatásban bizakodó Mén-Maróthoz is: „Néhány nap múlva Árpád vezér nemesei tanácsai szerint követeket küldött Bihar várába Mén Marót vezérhez azt kérte tőle, hogy ősapjának, Attila királynak a jussából engedje át neki a Szamos folyótól a nyiri határig és meszesi kapuig terjedő földet ” (Anonymus 19.)

Következetesen, mindvégig erre hivatkoznak. **A Gesta Hungarorum az atillai örökség visszavételének története. Örökséget, ősi justt jöttem visszavenni. Nem hazát raboltak. Nem vették el a hazáját senkinek. Nem honfoglalás történt, hanem honvisszavétel, honvisszafoglalás. Napnál világosabb. Akinek szeme van, lássa, akinek füle van, hallja. Lehet-e annyira félreértelmezni, visszájára fordítani a történelmet, mint némelyek teszik? Álmos azért fogantatott, született és küzdött egész élete során, hogy végrehajtsa a nagy feladatot és helyrezökkentse az időt. Árpád azért vívott meg minden ellenfelével, hogy visszaszerezze ősi jussát, Attila örökét. Nem hiteles Álmos szava? Árpád szava? Anonymus szava? Valamennyi középkori krónikásunk szava? A**

történelmi tények szava? Velük szemben hiteles egy Hunsdörfer Hunfalvy, egy Blayer Jakab, egy Kosáry Domokos, egy Györffy György szava? Ki kell mondanunk: aki velünk szemben honfoglalásról hangoskodik, az legszentebb eleinket, Álmost, Árpádot és a történelmi tényeket hazudtolja meg. De lássuk tovább a Gestát.

Három ifjú vezér lovas vetélkedése

Szerfölött figyelemkeltő és elgondolkodtató az alábbi eset is. A honvisszavétel egy megkapóan békés, vidámságot és fiatalos frissességet sugárzó jelenetére kerül sor Tarcal hegyénél: három fiatal vezér váratlanul kipattanó vetélkedésére, lovasversenyére: „Ekkor Ond, Ketel meg Tarcal, miután az erdőn áthaladva a Bodrog folyó mellett lovagoltak, akárha pályadíjért versengenének, sebes vágásban felnyargaltak egy magas hegynek a tetejére. (?) Tarcol, a serény vitéz két társát meg előzve, elsőül hágott fel a hegyromra. (...) Akkor e három úr a hegy csúcsáról, míg a szem elláthat, szétekintve, kimondhatatlanul megszerette azt a földet, nyomban azon a helyen, pogány szokás szerint, egy jó kövér lovat leölve, nagy áldomást tartottak.” (*Anonymus 16.*)

A paradicsomi békességű tájon sehol semmi ellenség. Ellenségeskedésnek még a nyoma is hiányzik ebből a képből. Tavasz vagy nyár lehet, zöld hullámú erdővel, selyemfűvű mezővel, arc-simító szellővel. A három ifjú vezér örök birtokul veszi vissza az ősi földet. Hála adnak az isteneknek. Fehér lovat áldoznak - a Fehér ló a monda szerint a Napisten szent állata -, a Napistennek mondanak hálát a Napisten katonái, egységük s igazuk jegyében. Szent ez az egyezés s örök. Tarcaltól nyeri a hegy Tarcal nevét. Kell-e mondanunk, hogy ez a jelenet sem nyert méltó képzőművészeti vagy irodalmi feldolgozást, s a történetírásunkban is elsikkadt, akárcsak a „honfoglalássá” torzult honvisszafoglalás, a magyar nemzetrészek egyesülése.

Hazánk népesedési és hatalmi viszonyai a 896. évi hadiesemények előtt

A kárpát-medencei haza a maga teljes egészében idegen hatalmi megszállás alá került. Az Avar Birodalom 807-re tehető végleges felszámolása után keletkezett interregnumot, hatalmi vákuumot kihasználva hazánk felségterületét hatfelé darabolták, és a kelet-római és bolgárszláv hatalom a hat mesterséges tartomány élére hat helytartót állított. Szerencsétlen hazánk akkori belső viszonyai az adatirtás és a történelemtorzítás látásrontó fedőrétegei következtében jószerint ismeretlenek. (A külső és belső történelemhamisítás soha itt nem élt népekkel népesíti be a Kárpát-medencét.)

Fontos nyom, árulkodó adat az, hogy a bolgárszláv helytartók valamennyijének magyar a neve s minden bizonnyal magyar a nemzetisége is: Laborc, Zobor, Zalán, Gyalú, Galád, Mén-Marót magyar volta ugyanis rávilágít az itt élő népesség tömegeinek etnikai hovatartozására. Magyar nevű és magyar illetőségű-eredetű helytartókra érthetően azért volt a megszállóknak szükségük, hogy a helybeli lakosság elől lehetőleg elrejtse az idegen megszállás tényét. Ezek a vazallus helytartóságok éppen ezért harmatgyöngék, gyökértelenek, külső, görög-bolgár katonai hatalomra épülnek, és az ő segítségükkel remélik uralmukat fenntartani.

Az ország magyar (szkíta-hun-avar) lakosságának egésze a fentiekből következtethetően, a megtévesztő mesterkedések folytán nem látja eléggé tisztán, a maga teljes mivoltában a történelmi események valódi jellegét (még azzal is számolhatunk, hogy e helytartóságok „magyar fejedelemségekként” próbálják elfogadtatni magukat), és helyenként bedől a magyarnak álcázott uralom megtévesztő látszatának. A lakosság túlnyomó többsége azonban - a „hűségesek” - átlátják, mi folyik. A lakosságnak ez a része az, amely érintkezésbe lép a keleten tartózkodó magyar harci egységekkel és rábírja őket a visszatérésre. Árpád seregének megérkezése után ez a rész az, a magyarság zöme, lényegében teljes egésze, amely csatlakozik a honfelszabadítókhoz.

Épen, sértetlenül, veszteség nélkül

A **Gesta Hungarorumnak** ez is egy mindújra ismétlődő mozzanata: „épen és sértetlenül”, „veszteség nélkül”, „háború nélkül”. Árpád vezérei, Tas, Szabolcs, Tétény: „nem kicsiny sereggel nekiindultak, és a Tiszát úgy úsztatták át, hogy semmiféle ellenség nem szállt szembe velük”. (*Anonymus 20.*) „Szabolcs meg Tas seregükkel egyetemben épen és sértetlenül visszatértek, sőt már a Drogma-réven egész hadakkal átkeltek. Midőn Árpád vezér meghallotta, hogy Tas meg Szabolcs egész hadakkal együtt épen és sértetlenül visszatértek (...) nagy lakomát csapott.” (*Anonymus 29.*) Bulcsú, Lél és Botond a Száva folyón átkelve Zágráb, Valko és Pozsega elfoglalása után a Dunán a Gerec-réven átkelve „nagy diadallal, épen és sértetlenül visszatértek Árpád vezérhez” (*Anonymus 43.*) Szovárd, Kadosa meg Huba látták, „hogy az a sok nép minden háború nélkül meghódolt nekik”. (*Anonymus 33.*) De elég ennyi. Vegyük a főesemények záróoszlopaként tekinthető bevonulást Attila nagykirály városába:

„Árpád Magyarország valamennyi vitézével együtt bevonult Attila király városába. Kimondhatatlanul felvidultak, mivel érdeemesek lettek arra, hogy elfoglalják minden háború nélkül Attila király városát.” (*Anonymus 46.*) Foglaljuk össze az eddigieket:

- senki sem mert kezdet emelni rájuk,
- békésen, sértetlenül, veszteség nélkül haladtak előre,
- senki sem akadt, aki ellenkezni mert volna velük,
- sehol, semmiféle ellenség nem mutatkozott,
- sehol sem ütköztek ellenállásba,
- háború nélkül vették birtokba Pannóniát.

„Háború nélkül” (sine bello): így áll ez fehéren feketén Anonymusnál több ízben is. Úgy hisszük, ez világos beszéd. Hogy lehet ezt félreérteni? Még hozzá vaskosan, kirekesztőlegesen, ellentmondást nem tűrően, idegenuralmi hatalmi szóval egy egész tévtanépítményt tornyozva rá ország-világ megtévesztésére? Mert itt már nem tudományról van szó, hanem a legegyszerűbb szavak, kijelentések, tények félteértelmezéséről, ki kell mondanunk: meghamisításáról, tartalmának fonákra fordításától. A sine bello - háború nélkül - háborús cselekményre átcsovarásáról, s mindezt azért, hogy a magyarság területtrábló hódítónak állíttassék a magyarság és a világ elé, és alattomosan a magyar történetírás által igazoltassák ellenségeink felségterületeink elbitorlására irányuló történelemhamisító hírverését. Mert a sine bello, a háború nélkül anonymusi bizonyosságának tétele egymagában félreérthe-

tetlenül tanúsítja, hogy nem honfoglalás történt, hanem ennek éppen az ellenkezője: a Kárpát-medencén kívül tartózkodó magyar egységek visszatérése, visszaköltözése a kárpát-medencei ősi magyar hazába. A magyarság két nagy ágának, a kinti és a benn magyarságnak az egyesülése, a magyar haza és a magyar népek egyesítése: egy olyan tízezer éve zajló, történelmi alaptörvényekre épülő folyamat, amely nem zárulhat le, mielőtt végképp megvalósulna.

Kossuth Lajos szavai szerint: „az igazságot a pokol kapui sem dönthetik meg.” Ennek szellemében elmondhatjuk: a honvisszavétel tényének igazságát e tények fényében a poklok hatalmai sem dönthetik meg. Mert Anonymusnak ez a tétele nem áll magában: a *Gesta Hungarorum* teljes egésze ezt bizonyítja, és bizonyítja a történelmi tények szinte beláthatatlan sora.

Senki sem mert kezét emelni rájuk

A Gesta egyik leggyakrabban ismétlődő megállapítása ez: „senki sem mert kezét emelni rájuk”. Meghökkenítő kijelentés. Miféle „erőszakos behatolás”, miféle „honfoglalás” zajlott le itt, ha az itt élő lakosság sehol még a kezét sem merte rájuk emelni? Kell-e mondanunk, hogy ez a meglepően szokatlan és sűrűn ismétlődő anonymusi meghatározás is elsikkadt történetírásunkban? Miért érdekes számunkra ez? Mert az eseményeknek olyan vetületét villantja fel, amely ellentétes az erőszakos foglalás képzetével, és az események békés jellegére utal. De lássuk az érintett részeket. Árpád és vezérei hatalmas területeken haladnak át anélkül, hogy a lakosság részéről a legcsekélyebb ellenállás is mutatkozna.

„Tétény pedig meg a fia, Horka, a nyíri részeken átlovagolva, nagyszámú népet hódított meg a Nyír erdeitől egészen az Omsó-érig. Így felfelé haladva Zilahig jutottak, s közben senki sem emelte rájuk a kezét” (*Anonymus 22.*) „Tass és Szabolcs a győzelem után visszafordultak Árpád vezérhez, miután az egész nép meghódolt a Szamos folyótól a Körösig és senki sem merte a kezét emelni ellenük.” (*Anonymus 28.*) Borsova várának bevétele után „mindön Zalán vezér mindazt, ami történt, futva elmenekült emberitől meghallotta, kezét nem merészelt emelni.” (*Anonymus 14.*) Gömör, Nógrád, Nyitva bevétele után a Verőce vizén átkelve, a bizánci-bolgár birodalom által idetelepített összes szlávok - „akik előbb Zalán (Salán) vezér alattvalói voltak, tőlük való féltükben önként meghódoltak neki; úgyhogy senki sem emelte a kezét rájuk”. (*Anonymus 33.*)

A Felvidéken északi irányban előrehatoló Szovárd, Kadosa (Kalocsa) és Huba nem talál ellenállásra sehol: „senki sem mert kezét emelni rájuk”. (*Anonymus 34.*) Mikor az árpádi seregek átkeltek a Tiszán a Csesztreg vize táján - „semmiféle ellenség nem mutatkozott előttük, aki kezét emelte volna rájuk.” (*Anonymus 44.*) Mén-Marótot, a magyar nevű és feltehetően magyar eredetű bolgárszláv helytartót pedig, mikor előrehaladásukról értesül, oly nagy rémület szállotta meg, hogy „nem merte a kezét mozdítani”. (*Anonymus 21*)

Mitől ijedtek meg? Miért nem merték a kezüket sem mozdítani? Anonymusnak ez a sűrűn ismétlődő formulája kétségkívül félelemre, rettegésre utal. Vajon mi volt félelmük oka? Közvetlenül az álmosi- árpádi seregek Hungvárra érkezését követően Anonymus a bolgárok által betelepített szlávokról a következőket közli: „Szörnyen megijedtek és önként meghódoltak Árpád vezérnek.” (*Anonymus 12.*) Mén-Marótot is, mint láttuk, „nagy rémület szállotta meg”. (*Anonymus 20.*) Egy későbbi szakasz szerint: „rettegett tőlük azon a földön minden ember” (értsd: minden megszálló katona és betelepült). (*Anonymus 44.*) A

továbbiakban ismét kitér erre: „ellenségeik már a színük előtt is megfutottak”. (*Anonymus 51.*)

Miért ez a kihangsúlyozott rettegés? Vajon az árpádi hadak lenyűgöző óriási számától rettentek meg? Hadi felszerelésüktől, fegyverzeteiktől estek pánikba? Netán marcona külsejüktől riadtak meg ennyire? Anonymus világos választ ad erre a kérdésre: a rémület oka az, hogy a megszállók, betolakodók tudják: Attila nagykirály utódai, a Kárpát-medence jogos ősi birtokosai tértek vissza. Vagyis a dermesztő félelem okai a következők:

- a törvénytelen birtokfoglalás tudata;
- Attila és utódai legyőzhetetlenségének hite;
- annak előérzete, hogy a jogtalan területbitorlás szakasza menthetetlenül véget ért;
- a téridegenség és bitorlott hatalom ingatag voltának előérzete, tudata;
- a megszállók tudják: az elnyomott lakosság alig várja, hogy szabaduljon jogtalan és fojtogató uralmuk alól, és tömegesen csatlakozik a honfelszabadítókhoz;
- mindehhez hozzájárul az árpádi hadak sikere, legyőzhetetlenségének tapasztalati ténye;
- a jogtalan behatoló tudja: a gazda megjött, ügye reménytelenné vált: A helybeli lakosság sehol sem szegül szembe az árpádi hadakkal. Ellenkezőleg: csatlakozik hozzájuk és szabadítóként üdvözli őket. Katonai ütközések kizárólag az országot feldaraboló és megszálló bitorlókkal történnek, ámde ezek ellenállása is szerfölött gyönge és átmeneti, ez is jelzi, ők téridegenek itt. Ekként válik lehetővé a békés ünnepi jelleg felülkerekedése.

Mindebből világosan kivehető: merőben tévesek az eddigi értelmezések, a kárpát-medencei lakosság sehol sem szegült szembe Árpád-hadaival, és őket nem ellenséges megszállóként, hanem felszabadítóként fogadta. Sehol a leghalványabb nyom, utalás nincs arra, hogy a helybeli lakosság, amelynek sokaságát egyébként a Gesta kihangsúlyozza, ellenállást tanúsítana, ellenkezőleg: mindenütt segítőkészséggel, örömmel fogadja őket. A Kárpát-medence birtokbavétele az árpádiak által - miként ezt maga Anonymus a leghatározottabban kifejti - háború nélkül történik, minden harc és ütközet nélkül. Gyönge ellenállási kísérletekre kizárólag a bolgárszláv betolakodók idehelyezett, szedett-vedett zsoldoscsapatai részéről kerül sor. Belharcok teljes hiánya jellemzi az eseményeket. Olyan tény ez, amelyet csak az elfogultság és a történelemhamisítás tagadhat. Anonymus beszámolója alapján teljesen világos, hogy a kárpát-medencei őslakosság sehol sem ragadott fegyvert Árpád hadai ellen. Éppen fordítva: teljes tömegében csatlakozott hozzájuk.

Vasbilincsbe vert katonák

Aki az Árpád irányította hadiesemények emberségtől áthatott jelenéseit áttekintette - mert miként a Gesta tanúsítja, sehol sem fordulnak elő durva erőszakoskodások, atrocitások, oktalan öldöklések -, némileg meglepődhet azon a jobbra már érthetetlen, sőt rejtélyszámbe menő szigorúságon, ami a foglyul ejtett katonák jeleneteiből csap felénk: Árpád „Borsova várát ostrom alá fogta, harmadnapra harccal bevette, falait leromboltatta (erről az egyetlen vár lerombolásról tudunk), és Zalán (Salán) vezér katonáit, akiket ott talált, bilincsbe verve Hung várába vezettette”. (*Anonymus 14.*)

Felmered a kérdés: miért? De nem ez az egyetlen eset. Szabolcs és Tass a Szamos folyó mentén előrehaladva Szatmár váráig jutott. „Háromnapos megszállás és harc után győzel-

met arattak. Negyednap a várba hatolva Mén-Marót katonáit, akiket ott kaphattak, vasbilincsbe verték és undok tömlöcfenekre vetették (...).” (*Anonymus 21.*) Szovárd, Kadosa és Huba Felső-Magyarországon haladnak előre, és egymás után foglalják el a felvidéki várakat, „melynek most is Sempte, Galgóc, Bolondóc és Bán a neve. Majd miután a várakba öröket helyeztek el, egészen a Morva folyóig mentek és torlaszokat állítva oda, a magyarok országának határait Boronáig és Sárvárig tüzték ki. A győzelem után visszatértek Árpád Vezérhez, s mindenkit, aki csak azon a földön nem akart a hűségükre állni, vasbilincsbe verve magukkal hurcolták”. (*Anonymus 37.*)

Miért e kegyetlen büntetés? A katona, aki szolgálatára felesküdt (hacsak nem kényszerítették a szolgálatra), köteles helytállni ott, ahova állították. Bünt akkor követ el, ha feladatát nem teljesíti. Miért verették hát vasra ezeket a katonákat? A választ - közvetetten - maga Anonymus adja meg a súlyos büntetés azért sújt rájuk, mert hűtelenné váltak. Kihez? Saját nemzetükhöz. Magyarok voltak és a megszállók táborába sodródva a magyarok ellen, Árpád honszabadítói ellen fordították fegyverüket. Ezért került rájuk a vasbilincs, ezért bántak velük úgy, mint holmi gaztevővel.

Anonymus rejtélyes szavai **a lakosság hűségéről és hűtlenségéről**

Talány talány után végig az egész Gesta Hungarorumon. És erről nem mi tehetünk. Mi csupán a tények felfejtésére, megállapítására törekszünk. Lássuk hát, mi vetődik fel itt. Vegyük szemügyre a Gesta egyik legizgatóbb, s mindeddig ugyancsak figyelembe se vett rejtelmes talányát. Anonymus négy árpádi vezér - Szovárd, Kadosa, Huba és Bors Garam menti táborozásáról szóló beszámolójához a következő különös szavakat fűzi: „Akkor ez a négy úr egymás között tanácsot tartott és a hozzájuk hű lakosok kérésére (per petitionem incolarum sibi fidelium) megállapodott abban, hogy a sereg harmada a föld lakosaival együtt a Zólyom erdőbe megy...” stb. (*Anonymus 34.*)

Hozzájuk hű lakosok? Mi ez? Hogy értsük ezt? Miként lehetnének hűek a helybeli lakosok a kívülről újonnan érkezőkhöz? Miféle titok lappang hát a homályos értelmű szavak mögött? Márpedig kétség se férhet hozzá, hogy itt hűségről van szó. Hűtlenek? Hűségesek? Ki hű és ki hűtlen kihez? Miféle hűségről és hűtlenségről lehet itt szó? És egyáltalán: miként vetődhet fel a hűség kérdése? Hűségesek csak ahhoz lehetünk, aki a miénk vagy a miénk volt, csak ahhoz, aki hozzánk tartozik vagy tartozott, akihez valamilyen szálak kötnek, kötöttek bennünket. Újonnan jött idegenekhez nem köthet semmilyen „hűség”, ez így kimondva is képtelenség. Hűségesek az itt élők kizárólag csak abban az esetben lehetnek Árpád magyarjaihoz, ha valamilyen titkos, régi kötelék köti hozzájuk őket, ha ők maguk magyar alattvalók voltak, és ha ők maguk is magyarok, az ősmagyar uralom megszűnte után, a görög-bolgárszláv megszállást követően is hívek maradtak nemzetükhöz, magyarságukhoz, vagy pedig a változott viszonyok nyomására, az idegen uralomnak engedve, hűtelenné váltak és valamilyen módon engedtek az új viszonyok, az idegen uralom nyomásának. Tiszta sor.

Közel egy évszázad, több mint kilencven esztendő telt el már ekkor az Avar Birodalom nemzetközi erők által véghezvitt felbomlasztása óta. Nagy idő, megpróbáltatásos nehéz idő, amelynek során több nemzedék lepergett. Az adott helyzet, a bukás véglegesnek, a szabadulás, a változás reménytelennek látszott. Hol vannak a kinti magyarok, mit tesznek,

milyen erőt képviselnek? - ki tudta? Érkeztek ugyan kósza hírek Álmosról, de mit lehetett tudni? Élni pedig kellett, élni, mindenképpen, élni! A gyöngébb lelkek meginogtak, engedtek az alkalmazkodás kényszerének, kezdték el-elfelejtgetni magyarságukat: hűtlenné váltak, némelyek bő zsold fejében még zsoldosnak is felcsaptak a vazallus helytartók szolgálatában. Így érte őket **Álmos és Árpád** honmentő hadainak érkezése. Vitéz kardjuk elől szétfut, szétporlik a bitorlás megdönthetetlennek vélt fala, és takarodik a silány uralmi haszonlesés, szétfut a gyáva nép. És ha elhűtlenedtél, hiába mondd, hogy magyar vagy, hűtlenné váltál, nem hisznek már neked. Tiszta sor, világos beszéd. Hogy s mint lehet, hogy nem értettük mégsem? De haladjunk tovább a Gestában.

Az árpádi vezérek hatalmas területeken haladnak előre „háború nélkül”, „épen és sértetlenül”, „anélkül, hogy bárki kezét emelne rájuk” s időről időre visszatérnek jelenteni előrehaladásukat Árpád vezérnek. Ez történik az alábbi esetben is:

„Mikor Szovárd, Kadocsa ér Huba összes foglyaikkal együtt épen és sértetlenül megérkeztek Árpád vezérhez nagy öröm támadt a vezér udvarában. Árpád vezér nemeseinek tanácsára és kérelmére megeskette a nyitrai részéről hozott hűtlenekeket, aztán különböző helyeken földeket ajándékozott nekik, nehogy még hűtelenebbé váljanak, s így majd, ha hazatérnek, megrontsák a nyitrai részekben élő híveket is”. (*Anonymus 37.*) A szöveg rendkívüli jelentősége miatt idézzük az eredeti latin szöveget is: *Dux Arpad consilio et petitione suorum nobilium donavit accepto iuramentum infidelium terras in diversis locis predictis infidelibus de partibus Nytrie ductis, ut ne aliquando infideliores facti repatriando nocerent sibi, fidelibus in confinio Nytrie habitantibus.*

A fentiekből kiütközik Árpád és vezéri tanácsának felvilágosult szellemisége, bölcsessége és embersége, amelynek fényében elsápad a világtörténelem számtalan vérgőzös nagysága: nem nyúzatja meg, nem öleti meg a „hűtlenekeket”, csupán megfeddi őket - miként az Anonymusból kivehető - vétükéért, mi több, még meg is ajándékozta őket. A „hűtlenek és hűségeselek” kérdésének ismételt felvetődése rejtett és mindeddig felfedezetlen, de éppen ezért újabb, döntő bizonyosságát szolgáltatja annak a tévtanokkal, hamis okfejtésekkel elfedett ténynek, hogy az árpádi hadműveletek során nem területfoglalás s nem az itt élő idegen etnikumokra történő rátelepülés, hanem honfelszabadítás és a két magyar nemzetrészt, a kinti és a benti magyarok egyesülése. A maga rejtett és akaratlan bizonyítékaival azt is tanúsítja ez a rész, hogy Felső-Magyarország (Felvidék) és azon belül a nyitrai részek lakossága is színmagyar volt, s magyarságában két részre oszlott: hűségeselekre és hűtlenekekre (ld. még külön a nyitrai résszel foglalkozó szakaszunkat).

Következésképp történelmileg gyökértelenek a világfaló szláv propagandának holmiféle itt élő szláv népeiről szóló koholmányai: mindebből mindössze annyi igaz, hogy Bulgáriából idetelepített megszálló bolgárszláv katonaság tanyázott itt családtagjaival és kisegítő személyzetével. A megszállás pedig nem jog semmire. Hajdani megszállással (erőszakkal) a megszállást igazolni nem lehet. A „hűségeselek és hűtlenek” felvetődése tehát fontos rejtett bizonyossága az avar-magyar azonosságnak és a magyarság kárpát-medencei őshonosságának. Érdekes színfolt, mindeddig rejtve maradt döntő bizonyosság, áruló jel, hogy száz évi idegen uralom után is napirendre került a hűség és a hűtlenség kérdése.

A vasbilincsbe vert, Árpád elé hurcolt katonákat itt látjuk viszont. Az aggodalom nehéz óráit a megkönnyebbülés szakasza követi. A gyötrelmes próbatétel után a magyarság iránti hűségükben végérvényesen megacélozódva, hátatellen távoznak Árpád nagykirály színe elől. Kemény, de jó lecke volt. A szakasz zárókövéül idekívánkozik az alábbi mondat:

„Árpádot az itt lakó népek mint szabadítót üdvözölték, és zsarnokukat cserben hagyva, Árpád elé siettek.” (*Hollósy István: Magyarország őslakói és az oláhok eredete*).

Áruló vezérek sorsa

A hűségesek és hűtlenek anonymusi problémaköre a vazallus helytartókig felcsap. A hat tarományra felosztott ország „fejedelemnek”, „vezérnek” nevezett s görög-bolgárszláv megbízásból uralkodó helytartói - helyzetükből és nevükből ítélve - mind kollaboráns magyarok. A magyar kicsinyítőképzős Laborc, Zobor, (szobor, lásd Zoboralja és egyéb helyneveinket), Galád (nomen est omen), Gyalú, Mén-Marót nevük tanúsága szerint valamennyien magyarok. A megszálló hatalom nem tehette meg, hogy idegen és idegen nevű helytartókat ültessen a magyar nyelvű lakosság nyakára (az idegen uralom alfája az önálcazás - a későbbiek során mindegyik részletesebben kitérünk).

A régi magyarok szemében pedig nem volt förtelmetesebb dolog, mint az árulás, az ellenséghez való átállás.

Ki kellett térnünk erre, mert enélkül nem érthető ezeknek a magyar mintára vezéreknek is nevezett helytartók sorsa. Mert Árpád magyarjait nem fűtötte a szabad öldöklés nemtelen vágya, megbecsülték ellenségeiket is, és kímélték az életet, ahol lehetett. A honvisszavétel kapcsán egyetlen szokásos mérsárlásnak nem maradt fenn híre, egyetlen elfogott idegen katonát sem adtak át a halálnak. Éppen ezért több mint furcsa, sőt érthetetlen a helytartók végzete: egyikük számára sincs kímélet az egy elaggott Mén-Maróton kívül, aki tán emberségesebben uralkodott, és végül meg is adta magát.

Laborcnak, Hung vár vazallus parancsnokának tragédiája fényt vet helytartótársai sorsára is: „Miközben (Álmos vezér magyarjai) táborot ütöttek a fal körül, a várnak Laborc nevű ispánja ... futóra vette a dolgot, és Zemplén vára felé sietett A vezér katonái üzőbe véve őt, egy folyó mellett elfogták, és mindjárt azon a helyen felakasztották. Attól a naptól kezdve ezt a folyót az ő nevéből Laborcnak hívják.” (*Anonymus 13.*) Érthető ez a történet? Foglalkozjunk össze a magvát. Hung(ár) várát harc nélkül, ellenállás nélkül veszik be a magyarok. A vár parancsnoka az ellenállás megkísérlése nélkül elmenekül. A magyarok elfogták és tüstént felakasztják az első fára. Csak őt, egyedül őt.

Miért? Hasztalan fürkésszük át a kis történetet, bűnnek Laborc részéről nyoma sincs. A magyarok mindenkor megbecsülték vitéz ellenségeiket, sőt azok népükhöz, urukhoz való hűségét is. Katonai ellenfelet sohasem akasztottak. Hát akkor miért? Gyöngye lehetőségként felmerülhet: esetleg gyávaságáért. Ámde ez sem áll. Ha gyáva fut, legfeljebb utána ordítanak, s hagyják, hadd mentse irháját. Egy oka lehet tragikus halálának. Hogy magyar létére a megszállók oldalán állt s vállalta a parancsnokságot. Ezért eredt futásnak lélekszakadva, megijedve, hogy mi vár rá. Alátámasztja ezt, hogy holtában a magyarok mégis megtisztelték és róla nevezték el a folyót, hol beteljesedett szomorú végzete.

Sorsában osztozott a „cseh herceg” zsoldjába szegődött Zobor is. Pedig Zobor nem adta meg magát, keményen ellenállt, elébe vonult Árpád vitézeinek és megkísérelte a Nyitra folyón való átkelésük megakadályozását. Az árpádiak az árvíz miatt megdagadt folyón három napig nem tudtak átkelni. Végül megfutamítják a zsoldosokat, és rettegve, nyakrafőre bezárkóznak Nyitra várába. Zobort menekülése közben megsebesítik és elfogják. A többiek meg a városba zárkózva úgy lapulnak, mint a némák. Végre behatoltak a várba. „Majd haragjukban a tartomány vezérét, Zobort, akit harmadnapja elfogtak, egy magas hegyre hurcoltak, s ott felakasztották. Ezért azt a hegyet attól a naptól Zobor hegyének hívják.” (*Anonymus 37.*)

Gyalú, aki a balkáni blakok nevében uralkodott, ugyancsak megkísérli az ellenállást, de a magyarokkal való összecsapásban alulmarad. „Mikor vezérük, Gyalú látta ezt, hogy életét mentse, kevesedmagával futásnak eredt. De miközben a Szamos folyó mentén fekvő vám felé sietve menekült, Tétény vitézei merészen futtatva nyomába szegődtek, és a Kapos-patak mellett megölték.” (*Anonymus 27.*)

Galádnak azonban végsőkéig vitt konoksággal, ravaszsággal és szerencséivel hajszál híján sikerült elkerülnie ezt a sorsot. Miután a Terces folyónál vívott ütközetben látván, hogy serege akként olvad az árpádiak előtt „mint tűznél a viasz”, elmenekül és Keve várába zárkózik, majd miután a magyarok Keve várát is ostrom alá veszik, sikerül békét kötnie és átadja a várat. Galád ivadékából származik Ajtony, aki Szent István alatt visz jelentős szerepet.

Kétoldalú magyar egynyelvűség

De törjünk újabb bizonyítékok felé. Mert a bizonyíték, bármilyen bőségben áradjon is, sosem lehet túl sok, soha fölösleges. Sokrétű, teljes a zűrzavar az egykorú magyar nyelv körül. Tudományos mezben számos tudománytalan elképzelés terjeng arról, milyen nyelven beszéltek a kor magyarjai. Bennünket egyetlen vonatkozásban érint és érdekel ez, abból a szempontból, milyen nyelven beszéltek az Álmossal bejövő magyarok és az itteniek. Anonymus gesztája ebben az értelemben is biztos fogódzókát ad. Soroljunk fel néhányat:

„Árpád vezér és nemesei, pedig nagy örömmel felkerekedtek Hung várából, s a Tarcál hegyén túl ütöttek tábornak a Takta vize mellett elterülő mezőn, egészen a Szerencse-hegyéig. Erről a hegyről látták, hogy milyen az a hely, mivel pedig nagyon megszerették, úgy nevezték el, hogy a nevének latinul amibilis, a saját nyelvükön (per ydioma suum proprium) pedig szerelmes az értelme; attól a naptól egészen mostanáig a szerelemről Szerencsének hívják a helyet.” (*Anonymus 17.*)

Kell-e ennél szilárdabb bizonyíték? De akad bizonyíték bőséggel ennél több is. Bors vezér „a nagy számban összegyűjtött parasztsággal a Boldva vize mellett várat építtetett; ezt a nép Borsodnak hívta azért, mivel kicsiny volt”. Nagy nyelvi-szellemi idegenség kell ahhoz, hogy az ember ne ismerje fel ebben a mögötte levő magyar szólásmondást.

Szerencs hegyét Árpád és nemesei nevezték el „saját nyelvükön” Szerencsnek. Következésképp Árpád és emberei, nemesei és seregei magyarul beszéltek. Ezt csak az nem látja, aki nem akarja. Bors vezér Böngér fia; tömérdek parasztot visz magával Borsod várának felépítéséhez. Ez a parasztság, amely a Tátra-hegyéig és a lengyelek földjéig elterülő részeket lakja, a maga nyelvén nevezi Borsodnak az újonnan épült vázat, mégpedig azért, „mivel a vár kicsiny volt”. Kinek nem juttatja eszébe ez a mondást: „Kicsiny a bors, de erős.” Nem lehet kétséges, hogy Borsod elnevezésében az ott élő őslakosság erre a nyelvünkben mindmáig élő magyar szállóigére utal, s annak ismeretében nevezi el a várat. Vagyis: mind a bejövő hadak, mind az itt élő lakosság azonos nyelven, magyarul beszélnek.

A magyar őslakosság itt élését tanúsítja a terület valamennyi Anonymus megőrizte helyneve is. Árpád kapitánya, Öd a Dráva folyóig terjedő földeket meghódítván - „várat építtetett, melyet közönségesen Szekcsőnek nevezett azért, mert ott magának széket és állandó lakot állított.” (*Anonymus 47.*) Györffy György tévesnek véli Anonymus e szómagyarázatát: „Anonymus szófejtésében e nevet az ülőszék szóval kapcsolja össze. Ám inkább szökik: ma szökik ige szekes: szökés továbbképzésének - ő képzős igeneve, amint ugyanez a szökcse: szöcske közszó is.” Nem más ez, mint az anonymusi szöveg teljes félreértelmezése. Először is, Anonymusban szó sincs semmiféle ülőszékről. Anonymus azt mondja, hogy „széket és állandó lakot állított”. Széket állított, vagyis központi helyet, székelő helyet állított magának, vezéri széket (ld. királyi szék, székváros stb.). Másodszor: Györffy György elmellőzi a második szótag, a cső értelmezését, tán hogy a szöcskével tudja egybekeverni a várat (hogy jön a várhoz a szöcske?). Márpedig a cső felét elhagyni a szómagyarázatnál képtelenség. Nos a cső - eredeti névalakjában cso - régi nyelvünkben vizet jelöl. Székcső jelentése tehát a régi magyarban: Vízmenti várerőd, tömény alakban: Vízivár.

Ide sorolható, a kinti és benti magyarok egynyelvűségének anonymusi bizonyítékai közé Mén-Marót neve is. Őt ugyanis Anonymus meghatározása szerint ménségéért nevezték Mén-Marótnak, tekintve, hogy több feleséggel többnejűségben élt. Csöppet sem bizonyos az sem, hogy a Marót név morvát jelentene, inkább hajlunk arra, hogy a marót inkább maradót, maródit jelent, vagyis azt, hogy ennek a helytartónak eredeti névalakja Mén Maradt

lehetett. A magyarnyelvűséget és a két ág egynyelvűségét tanúsítja a töméntelen egykorú magyar helynév is. Ezek ismertetésére azonban a későbbiekben térünk ki.

Soha ilyen „háborút”!

További kirívó, meghökkentő tények sorozatát tárják elénk a „honfoglalóknak” az országhatárokon való árlépés után csaknem tüstént megkezdett országvédő intézkedései. Aki bedúlt a „honfoglalásról” szóló zajos, mindent betöltő hírverésnek, de józan gondolkodó és ítélőképességét még nem vesztette el, ha figyelmesen olvassa Anonymus gesztáját, mintha álomból ébredne, meg kell ütődnie Árpád hadainak különös védintézkedéseiben.

A hadak vezérei félúton, menetközben, csata közben, várfoglalás előtt, alatt, után, akkor, mikor még semmi sem dől el, minduntalan megállnak, a meghódítandó lakossággal tereferélnek. A várakba, enyhe túlzással, besétálnak, s ha egy várat netántán, mert ellenállt, haragjukban lerontanak (a Gesta szerint egyetlen ilyen várrombolásra került sor), helyébe hat új várat építenek. Ha egy napig csatáznak, hat napig lakomáznak, a megszállt lakosság pedig virággal, zöld ággal, csókkal és parolával, lágy kenyérrel és foszlós kaláccsal lövi őket, az országot megszálló katonaság pedig már láttukra, hírükre is szétfut. A városokba, falvakba, erődítményekbe bántatlanul bevonulnak, s csak miután bevették, kezdődik meg az igazi ostrom, a néptömegek rohama: a környék apja-fia, öregje-menyecskéje összefut, díszruhában mindenki, vagy éppen az ő zászlóikat lobogtatva, s vadul kitárt karjaik, rivalgásuk elől kitérni majdnem lehetetlen.

A megerősített várak katonasága a várakat jobbra ostrom nélkül feladva, mezítláb, bocsánatot kérve, kézcsokkal az ostromlók elébe vonul. Azok meg némelykor - akár holmi bűncselekmények elkövetőit - vasbilincsbe verik és a távollevő fővezér elé hurcolják őket, hogy az döntsön sorsukról. A nép, a meghódított nép pedig azért járul az újonnan behatolt hadsereg elé, hogy sürgősen erősítsék meg az ország határait, építsenek hatalmas új védgátakat, gyeplérendszereket, várakat, hogy ellenség többé ne törhessen be országukba. A behatolt katonaság pedig a lakosság kérésére hajolva, és hathatós közreműködésével, a hadműveleteket átmenetileg félbehagyva roppant erősítési munkákba kezd, akárha legfőbb hadifeladatának tekintené az ország lakosainak jövőbeli biztonságát, megvédését minden lehetséges jövőbeli ellenséggel, betörési kísérlettel szemben.

Vagyis olyan „idegen” betörés, olyan kívülről jövő hódítás, országfoglalás ez, amely az ország lakosságának legmesszebbmenő, buzgó együttműködésével történik, a lakosság fellélegzésére és örömére. Mindezeket a furcsaságokat megtetézik azonban Árpád egymást követő lakomázásai.

A honvisszafoglalás országos ünnepei rejtélyes háttérű vigadozások

Ha a tévtanokhoz való merevgörccsös ragaszkodás (amit az igazságot elfedő hamis áligazság okoz), hivatali pökhendiség (hivatal s hatalom nem pótol észet, tudást), sanda, silány hatalmi törtetés ráfogná eddigi bizonyítékainkra - noha megdönthetetlenek -, hogy érvénytelenek, újabb bizonyítékaink elől még azok is hátrálni kényszerülnek. Mindazt, amit a tények alapján eddig felhoztunk, megtetézi az Álmos, Árpád és vitézei által rendezett rejtélyes ünnepek, vigadozások, áldomások sorozata. Mert az álmosi-árpádi beköltözés legrejtelmesebb tünetei alighanem ezek a hadműveletekkel egy időben történő, de azoktól látszólag semmiképpen sem függő és hozzájuk nem is illő nagy vigadozások. Miféle rejtély lappang itt? Hogy függhet össze, hogy férhet össze ez a kettő?

Ha nem tévedünk, kereken tizenkét nagyszabású ünnepeket tartottak. Ezeket az ünnepeket tökéletes homály fedi, annyira, hogy nemcsak arról nincs tudomásunk, miért, milyen célból rendezték meg őket, de jószérivel még arról sem, hogy egyáltalán tartottak ilyen ünnepeket. Be kell vallanunk, rendkívül nehéz hiányos, szűkszavú tényadatok vizsgálata, mérlegelése alapján feltárni, felderíteni, mi volt a lényege ezeknek az eseményeknek. A kincstári vonal a szokásos megoldást alkalmazta; háta mögé söpörte és jószérivel tökéletesen elhallgatta ezeket a rendkívül szokatlan hadműveleti vigadozásokat, megjátszva, mintha soha meg sem történtek volna. És azt is meg kell hagyni, hogy ezek az ünnepek sehogyan sem illettek a kincstári dilettánsok által másfél évszázad alatt nagy kinnal összecsócsált hamis „honfoglalás”-képbe: ebből a nézőpontból ezek a vigalmak tökéletesen érthetetlenek és megmagyarázhatatlanok.

Tekintsük át, miről is van szó. A hivatalos beállítás szerint: megjelenik a Kárpátok gerincén egy kis létszámú hadinép, benyomul seregével az országba, amelyet számára idegennek mondanak, ám ahelyett, hogy minden csöppnyi erejét a hadműveletekre fordítaná, nyakló nélküli vigadozásba kezd, akárha lakodalomba jött volna, s országosan, amerre csak elhalad, mindenütt nagy áldomásokat rendez - „magrum aldamas fecerunt” -, s országosan folyik a víg tobzódás, a heje-huja, a dínom-dánom. Mert - bármilyen különös is ez - nem pusztán egy vagy két áldomást tartanak, hanem rövid pár hónap alatt kereken tizenkettőt. Aki felfogja ezt a tényt, vagy éppenséggel eltöpreng kissé ezen a furcsaságon, elhűlhet az ámuldozástól, látván, hogy a mulatozások egymást érik, a kardot mindegyre felváltja a serleg, a zeneszerszám, a harci rivalgást az énekek zengése, hangszerek pengése, az öldöklés rikoitozásait a kupák csengése, evőeszközök, tálak csörgése.

Akaratlanul is felvetődik a kérdés: Mi hát ez? Mi folyik itt? Miféle „honfoglalás” ez? S mi kerekedik ki ebből? Kérdezzük meg akármelyik hadászati szakértőt, hadvezért; megmondja: hadműveletek során a hadseregnél ez bizonyos romlás csálhatatlan jele. Árpádnak azonban mégis minden sikerül, így is pompásan sikerül, s jószérin sétagaloppban, és ami fő és ugyancsak hihetlenszámba megy: háború nélkül, vérveszteség nélkül, „épen és sértetlenül” veszik birtokba, veszik vissza Árpád magyarjai az állítólag idegen népekkel megtömött Kárpát-medencét. Még arra is futja erejükből, hogy az idehelyezett vazallus fejdelmecek segítségére siető hatalmas létszámú és alapos felkészültségű görög-bolgárszláv hadsereget tönkreverjék.

Mi folyik hát itt? S mik ezek az ünnepek, áldomások? Mert tény, hogy ezek ugyancsak megtartattak, s többé ezeket már letagadni nem lehet. Bizonyítás révén történő eldöntésre vár: egyáltalán mire tartjuk, minek nevezzük ezeket a vezéri ünnepeket? Egyszerű falatozásos kilengéseknek, az ínny és a torok bő ünnepeinek, a mámoros lélek kitöréseinek?

Vagy talán holmi merőben más jellegű események zajlottak itt? Valamilyen más, rejtett oka volt ezeknek az ünnepségeknek, olyan oka, amely nem tűrt halasztást és vetekedett a hadműveletek fontosságával?

Az öncélú mulatozást tagadó körülmények:

- Sem Álmos, sem Árpád vezér, mint küldetéssel bíró, hivatásért élő uralkodó, sem vitézeik nem voltak italkedvelők és duhajkodók.
- A hadműveletek tanúsága szerint a seregben tökéletes hadifegyelem uralkodott, a hadműveletek végrehajtásában pedig tökéletes az összhang.
- A vigadozások hosszú időtartama is cáfolja az öncélúságot. Az emberi teherbírásnak a lakomázásban, mulatozásban is van határa. Ezek a közös vigadozások pedig hosszú napokig vagy éppen heteken át tartottak.
- Szabadjára engedett tivornyák összeférhetetlenek a hadművelettel, megbontják a hadifegyelmet, és az a hadsereg, amelynél ez elharapózik, óhatatlanul a veszébe rohan.
- Határozott célszerűsége utal, hogy efféle mulatozásoknak előzőleg semmi nyoma: azután kezdődnek, miután Árpád hadai a haza földjére lépnek.
- Csupán addig tartanak, amíg a hadműveletek. Miután az ország teljes területét birtokba vették és a területrablókat kiűzték, ezeknek a mulatozásoknak is vége szakad. Az eseménysort Árpád fiának, a későbbi nagykirálynak, Zsoltnak az esküvője zárja le.
- Mindezek a tények és megfontolások a leghatározottabban arra mutatnak, hogy ezeknek az ünnepeknek valami rendkívüli, jelentős célja volt. Már csak azt kell megfejtetnünk, mi volt az.

Próbáljuk egybefoglalóan meghatározni, miféle áldomásokat tartottak, egyáltalán mit kell értenünk áldomásokon, s miféle lakomákat tartottak, ha ugyan ezek lakomák voltak, és mi volt ezeknek a lakomáknak a célja? Ugyanakkor látnunk kell, hogy kettős eseménysor zajlik itt, egyfelől maguk a hadiesemények, másfelől ezek a fölöttébb furcsa, rejtélyes kísérőjelenségek. Első áttekintésre megállapítható: a két merőben ellentétes eseménysor tökéletesen, szervesen illeszkedik egymáshoz, eseményről eseményre, mozzanatról mozzanatra. Azt sem téveszthetjük pillanatra sem szem elől, hogy ez előtt a hadsereg előtt óriási feladat áll. Kivált ha ez a hadsereg, miként hivatalos historikusaink beállítják, azért jött volna, hogy erőszakosan elfoglalja, birtokba vegye ezt az országot, az egész Kárpát-medencét, amely ekkor nem kevesebb mint hat helytartóságból állt és hat fejedelem tartotta birtokában. Ráadásul ezeket a fejedelemségeket két világhatalom: a bolgárszláv erőkkel együttműködő Kelet-római Birodalom és a nyugati Német-római Birodalom frankoszláv egységei támogatták anyagi és haderejükkel.

Akkor hát nem lehetett tudni, milyen irányba fordulnak a dolgok, milyen fejlemények következnek be és mi lesz a küzdelem végkimenetele. Árpád hadseregének létszámát megközelítőleg sem ismerjük, de a rendelkezésre álló adatokból csaknem bizonyosan megállapítható - amennyiben a Kárpát-medence lakosságával mint ellenséges, idegen közzeggel számolunk, hozzávéve a görög-bolgárszláv erőket is -, hogy nem áll arányban a vele szembeesülő erőkkel. Mindebből világos - még akkor is, ha ezek a körülmények részben feltételezettek, hiszen az erőszakos, fegyveres honfoglalás elképzelését elvetjük -, hogy az árpádi hadvezetés részéről semmilyen könnyelműsködés nem engedhető meg, s az

óriási kockázatnak a legfokozottabb vigyázásra, célszerűségre, az erők összpontosítására kell készítenie valamennyi parancsnokot.

Éppen ezért meghökkenítő és érthetetlen, hogy ilyen körülmények, hadi viszonyok közepette sor kerülhet ezekre az úgynevezett, napokig vagy éppen hetekig tartó lakomákra, áldomásokra. Feltéve, de meg nem engedve, hogy Árpád magyarjai idegen népként törnek be a számukra ismeretlen, idegen népekkel zsúfolt Kárpát-medence területére, amelynek számunkra ismeretlen terepviszonyai, közigazgatási rendszere, települései között eligazodniuk is szinte lehetetlen, s ahol - a fentiek szerint - lépten-nyomon nem csupán az ellenséges hadak, de a lakosság ellenállásába kell ütközniük, tökéletesen érthetetlenek és megmagyarázhatatlanok ezek a sűrűn, mind újra megtartásra kerülő hosszú vigadozások, bárminek is nevezzük, miket teljes joggal vélhetnénk képtelen, örült és végzetes követelményekkel fenyegető megfélemlítéseknek. Nincs az a hadvezér, felelős katonai vezető, aki eltúrná az efféle kilengéseket, nemhogy ő maga elkövetné, elrendelné.

Ámde semmi baj nem történik. Ellenkezőleg, a hadműveletek simán gördülnek tovább. Mi több, ezek a lakomás pihenők, ünnepségek mintha előrelendítenék a hadműveleteket. Ha tehát a honfoglalás elképzeléséből indulunk ki, ezúttal is tökéletesen feloldhatatlan rejtélyekbe ütközünk. Ki kell hát derítenünk: miféle mulatozások, lakomázások ezek, miért kerül sor rájuk, és mi a céljuk? Mert ahhoz, hogy valamilyen rendeltetésük, céljuk van, kétség sem férhet.

- Először is: mert háború folyik, s a hadműveletek kellős közepében állnak az árpádi hadak.
- Másodszor: ezeknek a lakomázásoknak, áldomásoknak az időtartama elképesztő: napokig vagy éppen hetekig tartanak.
- Harmadszor: nem vitatható, hogy ezeknek az örömmünnepeknek a jellege merőben ellentétes a főcselekménnyel, a hadászati feladatokkal.
- Negyedszer: az efféle rendhagyó kilengések akadályozhatják a vezérkar hadművelési éberségét és bomlasztólag hathatnak a hadifegyelemre.
- Ötödször: érthetetlen, mi teszi halaszthatatlanná ezeket a kikapcsolódásokat, miért nem várhatnak velük a hadműveletek befejezéséig?
- Hatodszor: az ezekről szóló tudósításokon töprengve, az emberben óhatatlanul felmerül annak képzete, mintha a vezérkar holmi féktelen étvágyú borisszákból állna, akik időről időre megfélemlítik a rájuk háruló feladatokról.
- Hetedszer: ámde ennek feltételezésével nem érthető, miért folynak a hadijellegű cselekmények mégis a legnagyobb rendben, mesterien összehangoltan és tökéletes katonai fegyelemben.

Lehetetlen nem látnunk: nem értjük, mi folyik itt és miért kerülnek sorra ezek a lakomák. Legcélszerűbb hát, ha áttekintjük Anonymus beszámolóit a rejtélyes lakomákról, áldomásokról. Már a legelsőnél fel kell figyelniünk. néhány furcsa, szokatlan, netán érthetetlennek tetsző (különös) körülményre. Mindenekelőtt a következőkre: hungárok vigadoznak a hungárok várában. A „halhatatlan istenek”, akiknek áldoznak, a magyar ősvallás istenei s főleg a Mindenség Ura, a Magyarok Istene, aki az idetartó sereg előtt járt és mindenben segítette őket eddig is. Fölöttébb furcsa már az is, hogy valójában nem a mindent eldöntő hadműveletek sikeres befejezését követően mutatják be az isteneknek áldozataikat, hanem a kezdet kezdetén, márpedig a jövőndő nyitott és feltehető, hogy hatalmas vállalkozásuk siralmas, tragikus véget ér.

Titkot rejt megítélésünk szerint még maga az időtartam is. Tudnunk kell, hogy mágikus felfogású őseink minden tette mögött jelképek rejlenek. Így hát aligha véletlen, hogy négy, éppen négy napig tart az első ünnepi lakoma. Hagyományismeret segít a felfejtésben. Köztudomású, hogy régi magyarjaink az emberiség őshitét követték, Napisten-hívők voltak, a szkítamagyar őskirályok pedig a Napisten földi képviselőiként uralkodva, a négy égtáj urának vallották magukat. Világos, hogy Hungárvárban főistenüknek, a Napistennek áldoztak, s a négy nap mindegyike a négy égtáj egy-egy ága. Kulcsot szolgáltat ez - mint láttuk - a Munkács várában negyven napig tartó időzéshez is. A negyven nap - a négy nap tízszerese, a négy égtáj tízszerese nem más, mint tízszeres hódolat a Magyarok Istenének, a Napistennek.

A negyven naphoz fűződő mágikus őshiedelmek a bibliai időkre már elhalványultak. Így aztán a héber próféták és szentek - valójában akaratuk ellenére - azért vonultak negyven napra a pusztaságba, hogy tízszeresen áldozzanak a „pogány” istennek, az Egek Urának, a Napistennek. Árpád és vitézei Munkács várában azt ünnepelték, hogy szabadítóként léphetnek a haza szent földjére. Az ünnepély lefolyásának bemutatása művészek ecsetjére s költők tollára méltó.

Kérdéseink talán érzékeltetik, hogy a lakomázások mögött bonyolult talány rejlik. Ráadásul itt van a tizenkettes szám. Miért éppen tizenkét fővezéri áldomást tartottak? Rá lehet mondani, természetesen, hogy ez merő véletlen. A régieknél azonban, kivált mágikus szemléletű, legfőbb cselekvéseiket jelképekben kifejező eleinknél ez semmi esetre sem lehetett véletlen: Mágikus jelképeikben a természetfölötti, égi isteni erőkkel való összhangjukat juttatták kifejezésre, ezért különös gondot fordítottak rá, hogy e karizmatikus jelképiségen csorba ne essék.

A mágikus számok szerepe őseinknél

Általános közhit volt az ősidőkben, hogy a számok jelképek, jelképi jelenést hordoznak, és természetfölötti erők kifejeződései. A számok eleje, az egy mint számnév a magyarban az éggel függ össze, s lényegében nem más, mint az ég szavunk nyelvi lágyítással számnévvé alakított alakja. Nyelvünkben tehát a minden számnév elején álló egy az égi Egyet, a Napistent jelképezi, földi vetületében pedig az egyes emberi, személyi önmagunkat. Távol álljon tőlünk azonban, hogy itt a számjelképek tüzetesebb megfejtésébe bonyolódjunk. Csupán érintőlegesen hozunk fel néhány alapvető ténytet azért, hogy a tizenkettes szám jelentőségét megvilágítsuk. A kettő: az emberi pár. A három: az emberpár és a gyermek. A négy: a négy égtáj. Az öt: az emberi kéz ujjai. A hét: a hét bolygó. A tíz: a lobogó tűz, a tisztaság, a két emberi kéz ujjai együttvéve; a tízes számrendszer alapja.

A tizenkettő pedig jelképi értelemben a számok, valóságok kiteljesedése, valamint a Napisten teljes évi Föld körüli körforgása (a régi hit szerint), mivelhogy a Hold körforgásának alapján tizenkét hónapra oszlik az esztendő. A tizenkettes számnak mint jelképnek óriási szerepe van a régi magyarok hagyományvilágban: Ezzel a bűvön mágikus számmal eleink történelmünk során számos alkalommal jelképi formában azt juttatták kifejezésre, hogy cselekvésük a Napisten akaratából és jóváhagyásával történik.

Idő és hely hiányában csak egyetlen példát hozunk fel erre: az Árpád által a bolgárszlovák helytartónak, Zalánnak küldött hétszer tizenkét ajándék esetét, amelynek titkát A magyar őrvallás alapjai című munkánkban tártuk fel. Árpád a következő ajándékokat küldte Zalánnak: tizenkét fehér lovat, tizenkét tevét, tizenkét kun fiút, tizenkét leányt, tizenkét hölgymenyét prémét, tizenkét nyestbőrt és tizenkét aranyos köntöst. A jelképi ajándékok titkos értelme: a Kárpát-medence átvétele a bitorlótól az Egek Urának, a Napistennek nevében történik (ld. bővebben az említett mű Árpád a Napisten nevében veszi vissza Zalántól a magyar őshazát című fejezetét). Az áldomások tizenkettes száma is azt példázza, hogy a haza birtokbavétele a Napisten - a Magyarok Istene - jegyében történik.

Tizenkét nagy áldomástétel

1. Álmos munkácsi hálaadó ünnepe a sikeres hazatérésért

A legelső hálaünnepet maga Álmos vezér rendezi meg. Anonymus a következőképpen számol be arról, mi történt Munkácson a hazaérkezés után. Álmos vezér magyarjai: „...a Havas erdön áthaladva a hungi részekre szálltak. Midőn pedig oda megérkeztek, azt a helyet, amelyet először foglaltak el, Munkácsnak nevezték el azért, mivel igen nagy munkával, fáradtsággal jutottak el arra a földre, amelyet maguknak annyira áhítottak. Ott aztán, hogy fáradalmaikat kipihenjék, negyven napot töltöttek, és a földet kimondhatatlanul megkedvelték: A föld lakosai, a szlávok (bolgárszlávok, Zalán vezér emberei) pedig megérkezésükről értesülve, szörnyen megijedtek, és önként meghódoltak Álmos vezérnek, mivel hallották, hogy Álmos vezér Atilla király nemzetségéből származik. S jóllehet Zalán vezér emberei voltak, mégis nagy tisztelettel és félelemmel szolgáltak Álmos vezérnek, megajánlva neki mindent, ami csak a megélhetéshez szükséges, úgy, amint az urukkal szemben illendő (...) elbeszítették; hogy Atilla király halála után (valójában az Avar Birodalom széthúzatása után) Nagy Kán, Zalán vezér öse, aki Bulgáriából jött, a görögök császárának tanácsára és segítségével miképpen foglalta el azt a földet. Elmondták, hogy őket magukat, szlávokat, miképpen telepítették Bulgária földjéről az oroszok határára.”

Mozgalmas kép tárul elénk a Munkácson zajló eseményekről. A belső történésekről azonban itt nem ír a Névtelen, feltehetően azért, mert az országba lépés tisztázatlan körülményei között ez nem kaphatott nyilvánosságot. Bizonyosra vehető azonban, hogy itt kezdődtek a nagy hálaünnepségek. Lehetetlen, hogy az őshazába visszatérve, földjére lépve ne adtak volna hálát a Magyarok Istenének. Fogódzót nyújt ehhez maga az itt-tartózkodás negyvennapos időtartama. A negyven a négy tízszerese. A négy pedig mágikus ősi szám volt eleinknél: a négy égtáj jelképe, a négy égtáj viszont az Ég és a Föld kereteit, az égi és földi mindenséget jelzi. A szkítamagyar őskirályok, napkirályok pedig a Napisten földi képmásai voltak, az ősi hit szerint a Napistentől nyerték hatalmukat, és a Napisten nevében, annak földi megszemélyesítőiként országoltak.

A munkácsi negyvennapos időzés korántsem véletlen. Alátámasztja ezt a levetkező nagy hálaünnep is, a Hungváron tartott ünnepély négy napos időtartama. Álmos honvisszavívásra érkezett magyarjai azért időztek negyven napig Munkácson, hogy tízszer négy napon át hálát adjanak a Négy Égtáj Urának, a Magyarok Istenének a sikeres hazatérésért. Kiegészítő észrevételek:

1. A negyven napig tartó lakomázás szokatlanul hosszú idő, lakomázásra, és a „hét napig tartó hegyen-völgyön folyó lakodalom” népi képzetét idézi emlékezetünkbe.
2. Rendhagyó és meghökkenítő, ha meggondoljuk, hogy erre a nagy mulatozásra tüstént azután kerül sor, miután az álmosi hadak beléptek az idegen uralom alatt álló ország területére. Feltéve - de meg nem engedve - a hivatalos felfogás elképzelését, miszerint honfoglalás történt, ott áll a kívülről érkezett „maroknyi had” (Széchenyi) az ország északkeleti csücskében, és ahelyett, hogy felajzottan, minden erejével az előtte álló óriási feladat végrehajtására készülne - vigadozásnak adja át magát.
3. Még akkor is érthetetlen ez, ha - a történelmi tényeknek megfelelően - visszatéréssel számolunk, mivel a hat fejedelemségre darabolt ország idegen fegyveres hatalom megszállása alatt áll. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a megszálló hatalom felfigyel Ál-

mos hadainak az országba való belépésére, és minden rendelkezésre álló erőt mozgósít ellene.

4. Munkácsot követően a négy napig tartó mulatozás hadászati megfontolásból elképesztő hibának minősül és elfogadhatatlan.
5. Kivált, ha még hozzátesszük, hogy ezt megelőzően Munkács várában tízannyi ideig, negyven napig időztek. Ez akár katasztrofális hibának is mondható, hiszen az ország fölött uralkodó hatalomnak már akkor fel kell figyelnie és erőit mozgósítania, ha országa határának közelében hadimozgások észlelhetők, hát még ha idegen sereg hatol be az ország területére.
6. Azonban a végzetes fejleményekkel fenyegető cselekmények különös módon semmilyen kedvezőtlen következménnyel nem járnak: az ellenerők nem vonulnak fel és nem lépnek támadásba.
7. Olyan rejtély ez, amely megfejtetetlennek látszik. Pedig megoldása kézenfekvő: Hung(ár) várának nevében rejlik, illetve a régi magyarok képes beszédében és jelképekben való őshitű gondolkodásában. Ez a várerőd a magyarok elidegeníthetetlen ősi népvénét viseli a homlokán, a hungárt. (Mert ez az ősi népnév éppannyira magyar, mint hungár, s országa is éppannyira Magyarország, mint Hungária - gondoljunk itt az eredetjelző őstestvérpárra, Magorra és Hunorra.)
8. Jelképi találkozás volt ez, jelképek egybeforrása: hungárok jöttek vissza Hungáriába; ekként vált karizmatikus, isteni és emberi törvények szerinti szent visszaforrássá a bejövétel, a kinti hungár-magyarok számára ez volt az isteni pecsét: hungárok tértek vissza Hungáriába - ennél nyomósabb, hitelesebb hála megnyilvánulás már nem is lehetséges.
9. Munkács várában kellett hát megtartaniuk a nagy hálaadó ünnepséget a Mindenség Urának, a Napistennek, a Magyarok Istenének, aki a had előtt járt eddig is oltalmazó erejével.
10. Mert áthatotta létüket a hazatérés öröme és a Magyarok Istene felé irányuló hála és köszönet.
11. Mi bizonyítja ezt? Maga az időtartam, a negyven napig tartó tartózkodás. Mert ez a negyven nap, a négy égtájat, a Napisten földi birodalmának egészét - kelet, nyugat, észak, dél jelző mágikus négyes számnak a megtízszerezése az Egek Ura számára kifejezett tízszeres hódolat jelképi tanúságtétele.
12. A Munkácson való időzés jó volt a szükséges tájékozódás megszerzésére is. Mindehhez még hozzá kell tennünk: a Munkácson tartott ünnepély mintegy megszabja a többi áldomás, vigadozás keretét: hálaadó ünnep volt valamennyi.

2. Árpád fővezérré emelésének ünnepe

A munkácsi ünnepségeket követően és a Hung(ár) várába történt bevonulás után került sor a második nagy áldomásra. A Névtelen tudósítása szerint: „Álmos vezér és övéi bevonulva Hung várába, a halhatatlan isteneknek nagy áldozatokat mutattak be, és négy napig tartó nagy lakomát csaptak (magnas victimas fecerunt). A negyedik napon pedig Álmos vezér tanácsot tartván és övéit mind megeskettvén, még életében vezérré és parancsolóvá tette fiát, Árpádot.” (*Anonymus 13.*)

Sajnos a Névtelen Jegyző nem jegyezte fel az ünnepély részletes lefolyását, a mágikus áldozatokat, a szertartások menetét. Mindez azonban ősvallásunk történetéből és népha-

gyományainkból is feltárható. Mert világosan kivehető, hogy a hungárvári ünnepély ugyancsak az őshagyományok jegyében történt. A nagy áldomás négy napos időtartama ugyancsak jelzi: a hálaünnepély a négy égtáj urának, a Napistennek és földi képmásának, a magyar királynak szól. Ez az alkalom az esedékessé vált ünnepi vezércserét is lehetővé tette. A Napisten addigi főkirálya, Álmos, átadta vezérségét fiának, a Napisten új főkirályának, Árpádnak. Ez volt Álmos utolsó szereplése. Isteni, félisteni lények módjára nyomtalanul lépett ki az életből. Eltűnése örök rejtelem.

3. Erdély visszavételének örömmünnepe

Anonymus művének 17. fejezetében óriási jelentőségű eseményekről ad számot. A délkeleti irányban előrehaladó magyar csapatok szétverik a görög (kelet-római)-bolgár-szláv megbízásból helytartóskodó, magyar nevű és illetőségű Gyalú csapatait. Gyalút, éppúgy mint a hatfelé darabolt ország többi helytartóját (miként ezt már említettük) magyar kollaboránsokból válogatta ki az országot megszálló terjeszkedő hatalom, hogy uralmának idegen voltát eképpen leplezze: az egységes etnikumú, színmagyar ország fölötti uralom enélkül a megtévesztés nélkül, hogy látszólag magyarok álltak a helytartóságok élén, lehetetlen lett volna. A helytartók magyar mivolta, neve nyújtotta álcázás nélkül nem maradt volna más számukra, mint a drasztikus, nyelt nemzetellenes fegyveres terror, annak minden végzetes következményével. Az idegen uralom nélkülözhetetlen előfeltétele - a vérben tobzódó korszakokat kivéve - önmaga igazi mivoltának (és céljának) leplezése (ezt nyögi Magyarország Géza nagykirály óta).

A vesztett ütközettel Gyalú minden reménye odalett. „...hogy életét mentse, kevesedmagával futásnak eredt. De miközben a Szamos fok mellettfekvő vára felé sietve menekült, Tétény vitézei merészen futtatva a nyomába szegődtek és a Kapus patak mellett megölték. Mikor a föld lakosai látták uruk halálát, önként békejobbot nyújtottak és urukká választatták Tétényt, Horka apját. A heten, melyet Esküllőnek mondanak esküvel erősítették meg hűségüket. S attól a naptól kezdve hívják azt a helyet Esküllőnek, azért mert ott esküdtek.” (Anonymus 27.)

Kiegészítő észrevételek:

1. A túlságosan is szűkszavú szöveg lényegi kiegészítésekre szorul. Meglehet, hogy több mint másfél évszázad távolából már Anonymus forrásai is hiányosak voltak.
2. Az egyik fő kérdés itt, hogy kik voltak Gyalú népei, kik voltak Gyalú katonái? A szöveg meglehetősen homályos. Már az is szokatlan és magyarázatra szorul, miként lehet, hogy „a föld lakói” a vesztett ütközet és uruk halála után „békejobbot” nyújtanak és urukká választják Tétényt. Idegen etnikumú népséget feltételezve ez a tényekhez sehogy sem illeszkedik.
3. További határozott áruló jel, hogy ismét beleütközünk a hűség és hűtlenség kérdésébe: a terület lakói esküvel erősítik meg hűségüket.
4. Ez a tény csak abban az értelemben fogható fel, hogy hűségük megerősítésre szorul, előzőleg tehát némileg megingott.
5. Hűségük pedig az árpádi magyarokkal kapcsolatban vetődik fel. Következésképp a föld lakói magyarok voltak.
6. Gyalú bukása, leverettetése nem jelenti az ő alávetettségüket, szabadságuk és függetlenségük elvesztését. Így eshet meg, hogy szabad emberekként, egyenlő felekként „békejobbot nyújtanak” és urukká választják Tétényt.

7. A továbbiak még nyomósabban és kétségtelenebbül bizonyítanak
8. Mert olyan eseményre került sor itt, amelynek jelentősége - még ha el is fedték a félreértelmezők - korunkig elhat: ünnepélyes, országos eskütételre. Jelentőségéhez méltóan olyan nevezetes eskütétele, amelynek nyoma mindmáig megőrződött az esküvés színhelyében, az Esküllő (Esculeu) helynévben.
9. Elég egy pillantást vetnünk a térképre, hogy lássuk: Esküllő közvetlenül Kolozsvár szomszédságában, Erdély központjában, szívében fekszik. Esküllő földrajzi elhelyezkedése is jelzi: központi jelentőségű, egész Délkelet-Magyarországot, Erdélyt érintő esemény ment végbe itt.
10. A kilencedik század végi honvisszavétel eseményeinek szeri pusztája, avagy Pusztaszer mellett Esküllő az egyetlen országosan ismert helytörténeti nyoma, annak jegyében, hogy országos, népünk egész sorsára kiható történelmi zajlott le itt. Pusztaszer és Esküllő, Esküllő és Pusztaszer: a magyar nép két ága egyesülésének, egybeforrásának, nemzeti szabadságának, hajdani közjoga, népfeljegyzésének érvényesülésének jelenvaló, eltörölhetetlen és eltagadhatatlan örök ünnepi színtere.
11. Pusztaszeren, a szeri országgyűlésen fogalmazódott meg újra a magyar nép aranykorból átmentett páratlan közjoga, közszabadsága. Erdély szívében, Esküllőn pedig ünnepi szent eskütétel keretében, az egykoron szétvált magyar népek, népágak örök egysége, egymás iránti örök hűsége fogalmazódott meg örök időre szóló szent esküvással. „A heten, melyet Esküllőnek mondanak, esküvel erősítették meg hűségüket. S attól a naptól kezdve hívják azt a helyet Esküllőnek azért, mert ott esküdtek.”
12. Esküllő és Pusztaszer, hajtsuk meg fejünket előttük gondolatban. Anonymus nem említi, hogy itt is „magnum aldamast” tesznek. Kétség sem férhet azonban ahhoz, hogy a magyar haza és a magyar nép egyesülésének ez az esküllői eskütételben kiteljesedő ünnepélye az aranykorból hozott őshittől áthatott magyaroknál - miként a többi napistenhit-ünnepély is tanúsítja - nem történhetett meg és nem is történt a Mindenség Urának nyújtott szent áldozatok, áldomások híjával, mi több: bizonyosra vehetjük, hogy itt minden éppen ennek jegyében, keretében ment végre. Az egyik legnagyobb magnum aldamas volt ez, amit akkor a magyarok tartottak. Nem tudjuk azt sem, adatok hiányában, meddig tartott ez az ünnepély, de időtartama bizonyára legalábbis vetekszik a többiekével.

4. Felső-Magyarország (Felvidék) visszavételének hálaünnepje

Felső-Magyarországon is lendületesen haladnak előre Árpád vezérei. Jobbára minden ellenállás nélkül beveszik Nógrád, Gömör, Nyitra várát, majd a Verőce vizén átkelve, az Ipoly folyó mentén ütnek tábor: „mivel az isteni kegyelem volt velük” - senki sem emelte a kezét rájuk.

„Szovárd, Kadosa meg Huba, akinek leszármazottja lesz az okos Szemere, mikor látták, hogy az a sok nép minden háború nélkül meghódolt nekik, nagy lakomát csaptak (abba minden bizonnal a helybélieket is bevonták); majd az előkelőbb lakosoknak, akik fiaikat kezesül adták, különböző ajándékokat osztogattak, s őket jó szóval, harc nélkül Árpád vezér hatalma alá vonták, sőt hadjáratukra magukkal is vitték.” (*Anonymus 33.*)

5. Dél-Magyarország visszavételének hálaünnep

A Gesta Hungarorum alábbi rövid fejezetét, amely önmagáért beszél, megjegyzés nélkül, a maga teljes egészében ideiktatjuk: „Bulcsú, Lél és Botond onnan tovább tartva alászállottak a Pétergaznak mondott erdőn és tábornokot ültetők a Kulpa folyó mellett. Ezen átmenve a Száva folyóhoz értek. A Száván is átkeltek, s elfoglalták Zágráb várát, majd ellovagolva Pozsega várát meg Valkó várát vették be. Innen is távodva, a Dunán a Gerécs révnél átkeltek, s megérkeztek Árpád vezér udvarába. Mikor Lél, Bulcsú, Botond és a többi vitézek a második esztendőben nagy diadallal, épen és sértetlenül visszatértek Árpád vezérhez, nagy öröm támadt a vezér egész udvarában. Csaptak nagy vendégséget, s mindennap pompásan lakmároztak a magyarok együtt a különféle nemzetekkel. Midőn a szomszéd nemzetek hallották véghezvitt jeles cselekedeteiket, Árpád vezérhez özönlöttek; igaz hűséggel hódolva szolgáltak neki, de volt is részük jó gondviselésben, így aztán igen sok vendég háznéppé vált.” (Anonymus 43.)

6. Magyarország és a magyar nép egyesítésének Attila-vári ünnepe

Talán semmi sem világít rá olyan éliesen e különös lakomák igazi mivoltára, mint Árpád Attila király várában rendezett fantasztikus népünnepélye. Attila-vár, Ecilburg vagy Ös-Budavár holléte napjainkig sem tisztázódott megnyugtatóan. Egy bizonyos: az ország szívében, központi helyén, a Duna mentén feküdt, és nem azonos a régi Budavárral. Árpád bevonulására a hazánk földjén tartózkodó „összes római” kikergetése után került sor, vagyis akkor, amikor egy-két utóvédharctól eltekintve lényegében befejezetté vált az ország felszabadítása és újraegyesítése. Anonymus csodálatos, érzékletes képet fest az Attila várában megtartott ünnepélyről.

„(...) Árpád vezér meg minden embere, Magyarország valamennyi vitézével együtt, bevonult Attila király városába. Ott látták a királyi palotákat - egyeseket földig romban, másokat nem és fölötté csodálták mindazt a kőépületet. Kimondhatatlanul felvidultak, mivel érdemesek lettek arra, hogy elfoglalják - s méghozzá háború nélkül - Attila király városát, kinek az ivadékából származott Árpád vezér. Ott lakomáztak mindennap nagy vígan Attila király palotájában, egymás mellett ülve. Mind ott szóltak szépen összegezve a kobzok meg a sípok: a regösök. Az ételt, italt a vezérnek meg a nemeseknek arany-, a közrendűeknek meg a parasztnak ezüstedényben hordták fel, mert hiszen a körülfekvő egyéb országok összes javát az Isten az ő kezükbe adta. Bőségesen és pompásan éltek valamennyi hozzájuk jött vendéggel egyetemben. Árpád vezér a vele mulatozó vendégeknek nagy földeket és birtokokat ajándékozott. Ennek hallatára még több vendég tódult hozzá és ujjongva vele mulatott. Ekkor Árpád vezér meg az övéi örömeiben húsz napig maradtak Attila király városában. Közben majdnem mindennap Magyarország összes vitézei valamennyien (omnibus militibus Hungarie) a vezér színe előtt vértezett harci ménjükön ülve, pajzzsal meg lándzsával nagy tornát vívtak; másfelől az ifjak pedig pogány szokás szerint íjnyilas játékokat játszottak. Ettől Árpád vezérnek nagy jókedve támadt, s minden vitézének különféle ajándékokat adott: aranyat, ezüstöt meg egyéb jószágot is.” (Anonymus 46.)

A nagyszerű beszámolóban mégis a páratlan, húsz napig tartó ünnepség lényegi tartalma, célja sikkad el; az, amiért megrendezésre került, és éppen az ország szívében.

Kiegészítő észrevételek: (Mindenekelőtt oszlassunk el néhány közkeletű balvéleményt.)

- a. Attila palotája nem holmi mongoloid deszkahodály volt, mint némelyek vélik, hanem pompázatos kőpalota, amelynek óriási, kétségkívül oszlopok tartotta termei roppant sokaság befogadására voltak alkalmasak, miként ezt a Nibelung-ének függeléke, a Klage és az össkandináv monda, az Edda is megerősíti. Hiteles beszámolóik szerint Attila palotája olyan óriási térfogatú volt, hogy vitézek ezreit fogadhatta magába. Egyedül a nagy vendégfogadó teremben százával meg százával vigadozhattak a vitézek. „Attila pompás palotát épített magának, melyben a nagyterem hosszú, széles és magas, hogy benne az egész világ vitézeinek virága összegyűlhessen és kedvére mulathasson.” (*Nibelung Klage*)
 „Attila királyi székhelyet állított magának a Duna mellett, a hévizek fölött, minden régi épületet, amit ott talált, megújított, és az egészet igen erős falal vetette körül.” (*Anonymus*)
 „Hunok tágas terme teli támlás paddal / Falakon függenek fehér fényű pajzsok.” (*Edda, Otlekvidha*)
 Olyan remekművű palota volt ez, hogy átvészelte fél ezredév pusztító viharait.
- b. Bizonyság ez az ősmagyar magasépítészet kiválóságára, valamint arra, hogy a saját áruló vagy megtévesztett írástudói által barbárnak bélyegzett magyarok művelődési szintje meghaladta a korabeli Nyugatét.
- c. Öltözetükben sem volt semmi nyoma a primitív mongolos jellegnek, amit napjainkban - sajnos az egyébként nagyérdemű László Gyula primitív és történelmietlen mongolosító rajzai nyomán (Ötven rajz a honfoglalókról) - minden eszközzel rátukmálni, rásütni akarnak a védtelenített nemzetre. A történelmi valóság ennek az ellenkezőjét bizonyítja - és itt ne csupán a panyókára vetett párduckacagányokra, díszes dolmányokra, nemesprémből készült fövegekre, szattyánbőr csizmákra gondoljunk -, az akkori világ legdíszesebb, legpazarabb viselete volt ez, hadiöltözékük nemkülönben. Ókori kútfők leírása szerint a médek, perzsák színpompás viseletét követték, még lovaik is páncéllal vértéztek, sisakjukról pedig a Tárih-i Üngürüszt híradása szerint „égig szökött a fény”.
2. Attila nagykirály palotájában - miként Anonymus tanúsítja még a közrendűek is ezüstedényekből esznek, ezüstkupából isznak. Álljunk meg itt egy szóra: a „közrendűek” (servientes) megjelölés itt nem katonákra, hanem közrendű polgárookra vonatkozik. A „paraszt” (rusticis) megnevezés pedig félreérthetetlenül földműveseket jelöl. De honnan kerültek hazai népeiséget képviselő földművesek ide, az úgynevezett „nomád magyarok” országos egyesülési, királyi ünnepére? Honnan támadtak elő tömegesen az itthon élő parasztok, és miként kerültek föl a királyi asztalokhoz a királyi lakomára a hazai népesség képviselőiben?
3. Világos választ ad rá maga az anonymusi szöveg: mindezek a „közrendűek meg parasztok” - meghívott vendégek, vagyis a hazánkban élő lakosság, a magyar őslakosság képviselői. „Ujjongva tódultak hozzá - írja a Gesta -, és ujjongva vele mulattak.”
4. Mégis meg kell kérdenünk: ezüstedényekbe tálalni parasztoknak? Nem holmi éktelen túlzás ez? Nem mese? Igazolással hozzuk fel az Attila udvarában személyesen megforduló bizánci Priscost: „A többi barbárnak (szkítának) és nekünk ezüsttálca-kon raktak finom ételeket (...) A vendégeknek ugyanis arany meg ezüstserlegeket adtak.” (Priscos töredékeiből)

5. De vajon kik ezek a parasztek, mi a nemzetiségük? Magyarok tagadhatatlanul. Ők azok, akik a regösökkel együtt „hamis meséikkel és csácsogó énekeikkel” a magyar őselők „hősi cselekedeteiről” regélnek, vagyis azok, akik a magyar történelem és a magyar nemzeti őshagyományok kincses világát őrzik: ők a magyar nemzeti emlékezet fönntartói és nemzedékről nemzedékre továbbadói. Ők az őshonos szkítamagyar parasztek, ők gyűltek ide Árpád vezér szavára Attila nagykirály palotájába „Magyarország valamennyi vitézével” együtt ünnepelni haza és nép felszabadítását és szabadságban való egyesítését.
6. „Magyarország valamennyi vitézével” (omnibus militibus Hungarie). Az ismétlés pedig figyelemfelhívást, kiemelést jelent. Miért látja Anonymus szükségesnek ezt? Hogy értsük ezt? Nem Árpád hadainak összes vitézei, hanem Magyarországéi? Elő kell vennünk Anonymus tudósítását. Az Attila városába történő bevonulás leírásánál különös fordulat figyelhető meg: „Másnap pedig Árpád vezér (Secundo autem die dux Árpád) és minden főembere (et omnes srui primates) Magyarország valamennyi vitézével egyetemben (cum omnibus militibus Hungarie) bevonult Attila király városába. (intraverunt in civitate Athile regis.)” A mondat első része, ha jól megfigyeltük, félreérthetetlenül Árpád vitézeiről, főembereiről szól, a második mondatrész viszont már az eddigi hadimegjelöléstől eltérően területi meghatározást ad, s már Magyarország összes vitézeiről szól, nemcsak azokról, akik Árpáddal jöttek be. Az eltérés még inkább kiütöközik, ha taglaljuk a mondottakat: bevonult Árpád meg minden embere... Ezek után értelemszerűen az következne: és valamennyi vitéze. De Anonymus itt már tágabb, és a területre, egész Magyarországra utaló meghatározással él. S ez természetesen nem véletlen. A honvisszavívókhoz, mint részben már tudjuk, időközben csatlakoztak az itthoniak, nem csupán a székelyek, hanem a többiek is, Magyarország valamennyi vitéze. Anonymus, ha nem ekként fogalmaz, hibát ejt, s mintegy kirekeszti őket.

Következésképp a vitézek két világosan megkülönböztetett csoportja vonul be Árpád vezetésével Attila király városába:

- Árpád és vitézei, főemberei;
- Magyarország valamennyi vitéze (ld. K. G. E.: Isten szava a magyar nép szava. Az ősi magyar népfelőség jog virágzása és hanyatlása).

A kérdésre: milyen jogon ülnek itt Attila király palotájában Magyarország parasztjai s vesznek részt Árpád király lakomáján, nekünk is megvan a válaszuk: ősjogon, közjogon, ősi népfelőségjogon! Mert ők, éppen ők, közrendűek, parasztek, a földek művelői, az ország felvirágoztatói. A nemzet alapzata akkor rendült meg, mikor henye úri réteg tolakszik fel az országvezetésbe, láthatatlan titkos szálakon egymást fölfelé húzigálva, s őket a közügyekből, országvezetésből kiszorítva. Itt tehát Árpád által helyreállt az azóta ismét megromlott ősi rend: az országfenntartó parasztság teljes egyenjogúsítása és egyesülése a vitézi renddel. „Ott lakomának mindennap nagy vígan Attila király palotájában, egymás mellett ülve (.. .) Az ételt italt a vezérnek meg a nemeseknek arany-, a közrendűeknek meg paraszteknek ezüstedényekben hordták fel.”

Az örömnépnep menetrendjének vázlata:

- Húsz napon át az Attila palotája előtt nyaló tágas térségen lovagi játékok, vitézi bemutatók, lovasversenyek zajlottak a meghívott vendégsereg gyönyörűségére.
- Árpád a vele mulatozó vendégeknek nagy földeket és birtokokat adományozott.
- Mindennek híre menvén „még több vendég tódult hozzá”.
- Az ünnepély eseményeit kobozok, síposok és regösök énekszóval egészítik ki.
- Hatalmas létszámú felszolgáló személyzet térül-fordul a hosszú asztalok között és hordja az ételeket, borokat.
- A vendégek időről időre a terem előterében álló vezéri asztalhoz járulnak, ahol megtörténnek az adományozások.
- Az anonymusi tudósításból kivehető eseménymozzanatokból kimaradt a nagy ünnep legbensőségesebb, legmeghittebb része, a mágikus őshiedelmekkel kapcsolatos cselekmények és szertartások, az ősvallási szertartások látványos sora, a mágusok, királyi jóvendőmondók ünnepi díszruhás felvonulásai, valamint a Napisten tiszteletére felzengő imák, hálaadó himnuszok és áldomások bemutatása. Ennek híján pedig homályban marad az ünnepély egyik legjellegzetesebb vonása, és ezáltal az a tény, hogy gigantikus arányú hálaünnepség zajlik itt. Egy sokat szenvedett nép rója le itt háláját a Mindenség Urának, mert a magyarság egyesülésének ünnepe ez.
- Utalnunk kell itt arra, hogy önmagában rejtélyes az ünnepély rendkívüli, húsznapos netán huszonegy napos időtartama is. Miért van szükség erre a hatalmas idejű lakomázásra, amit egyfolytában kibírni is jószerint képtelenség?
- A részt vevő vendégseregből meríthetünk választ erre a kérdésre. Gondoljuk el, milyen hatalmas lehetett az ünnepélyen megjelenő vendégek száma? Az egész ország megmozdult erre a központi hálaadó egyesülési ünnepélyre. Meglehet, miként ezt későbbi krónikáinkból tudjuk, hogy faluról falura szállván a megtartandó ünnepély híre, az ország minden faluja, községe elküldte a maga képének viselőiként a maga két-két folnagyját (falunagyját). S így nem lehet kétséges; bármekkorák is lehettek Attila király palotájának termei, ennyi vendég, ennyi harcokban edződött vitéz, ennyi közrendű meg parasztember nem férhetett be ezekbe a termekbe. Egyetlen megoldás maradt hát: - és ez megokolja a húsz-huszonegy napos időtartamot - a vendégsereg állandó cseréje. Anonymus maga is határozottan utal erre, mondván, hogy az itt zajló események, adományozások hírére „még több vendég” tódult a lakomára. Szüntelenül cserélődtek hát a vendégek, akár egy folyamnak egy adott ponton áthaladó vize, és ez megokolja a hosszú időtartamot is: a vendégeknek a maguk közelebb-távolabb fekvő illetőségi helyéről még ide kellett utazniuk, elhelyezkedniük, útra kerekedniük, hogy helyet szabadítsanak fel az utánuk érkezők számára. S az égen delelő Nap, a Napisten láthatta - hiszen a Névtelen Jegyző és ősi krónikáink szerint ő vezette vissza ide Árpád magyarjait -, hogy az égi erők akaratára valóra vált és nagy műve betelt.

7. A honvisszavétel szentesítésének ünnepe

A harmadik áldomás a szent jelképek, a Fehérló-monda jegyében történik, és a Zalánal kötött területátadási egyezmény megkötése után következik be. Árpád megbízott főemberei, Ond és Ketel a Névtelen tudósítása szerint „megjöttek Árpád vezérhez Zalán vezér követeivel együtt, a küldött ajándékokat átnyújtották, és értesítették, hogy a földet összes lakosaival együtt megkapta adományban Árpád vezér. Emiatt szertelen vígság támadt Ár-

pád vezér udvarában, és három napon át nagy lakomát csaptak (III. dies magnum convivium celebraverunt)”. (*Anonymus 16.*)

A háromnapos hálaadó ünnep tartalma: köszönet az Egek Urának, hogy a bolgárszláv helytartó a kölcsönös személyi megegyezés szerint is szentesítette az áhított őshaza visszavételének jogosságát.

8. A háború nélküli honvisszavétel hálaünnep

A hatfelé darabolt ország élére állított vazallus helytartók segítségével küldött hatalmas kelet-római (görög-bolgárszláv) hadsereggel való ütközettől eltekintve a honvisszafoglalás hadműveletei során egy-két jelentéktelen, a bolgárszláv helytartók szedett-vedelt csapataival vívott helyi csetepatén kívül sehol sem került sor harci cselekményekre, jóllehet közel egy évszázada múlt a legutóbbi szkíta-magyar-avar birodalom szétzúzásának, és az országot megszálló katonaság fegyveres hatalmára épülő idegen uralomnak.

A nemzeti hűségükben talán a tévesen eluralkodott kishitűség, reménytelenség hatására, vagy a nyakukba ültetett magyar nevű, magyar küllemű helytartók által megtévesztve, kisebb csoportok itt-ott hűtlenné váltak és az idegen zsoldosok soraiba szegődtek. Ámde az őslakos magyarság zöme, túlnyomó tömegei - miként fentebb is láttuk - hűséges maradt, és a honvisszafoglalók megjövetelének hírére mindenütt lelkesen csatlakozott az árpádi seregekhez. Óriási öröm volt mindezt újra meg újra látni, tapasztalni. Szinte lehetetlen számba ment volna, hogy ne rendezzenek országos hálaünnepélyt a Magyarok Istenének, miként - *Anonymus* csodaművéből, a Magyarok történetéből kivehető: Árpád vezérei támadást intéznek a Veszprém várát még mindig hatalmunban tartó „római” (nyugat-római) katonák ellen.

9. A megszállók teljes kiverésének ünnepe

Árpád vezérei végül is támadást intéznek a Veszprém várát még mindig megszállva tartó „rómaiak” (keletrómaiak, azaz görög-bolgárszlávok) ellen: „(...)Ősbő meg Őse sok római katonát karddal pusztítottak el, másokat pedig agyonnyilasztak. A még megmaradt rómaiak most már a magyarok merészségének láttára Veszprém várát odahagyva futásnak eredtek, s életüket mentve a németek földjére siettek. Ősbő meg Őse egészen a németek határáig üldözte őket. Egy nap pedig, mikor a magyarok és rómaiak a határon voltak, a rómaiak lappangva átúszták azt a folyót, amely Pannónia és a németek határán van.”

Az eseményt a vezérek jelentik Árpádnak: „Árpád vezér pedig ennek hallatára szerfölött megörült, s megint visszatérve Ecilburgba (Attila-várba, lévén az a legszentebb, központi hely ennek az örömnepnek a megtartására), ott nagy lakomát csapott az örömhírt jelentő követeknek pedig nagy ajándékokat adott.” (*Dux vero Arpad audito hoc letior factus est solito et iterum in Ecilburgu reversus magnum fecit convivium et legatis gaudia nuntiantibus munera magna condonavit.*) A helytartók és zsoldosaik mindenütt elbuktak, szétfutottak, Magyarország ősi felségterülete mindenütt megtisztult és megszabadult az idegen zsoldosoktól.

10. Magyarország ősi határai visszaállításának és megerősítésének ünnepe

Jellemző az idegenuralmi érdekből „honfoglalássá” áthamisított honvisszavétel körülményeire, hogy Tétény és Horka a nyíri részekben egyszerűen „átlovagol” seregével, s a Nyír

erdeitől az Omsó érig és Zilahig úgy jut el, hogy „senki sem emelte rájuk a kezét”. „Reggel pedig Szabolcs, Tas és Tétény tanácsot tartva elhatározták, hogy Árpád vezér országának a határa a meszesi kapunál lesz. Tehát a föld lakói rendelkezésükre kőkapukat építettek, és ledöntött fákból nagy gyepűgátákat az ország határán. Azután ez az említett három férfiú összes vitézi tetteit biztos hírvivőkkel megüzente Árpád vezérnek és az embereinek. Miként ez Árpád vezérnek és főembereinek értésére esett, szerfölött megörültek. Pogány módra áldomást csaptak; és azoknak, akik az örömhírt hozták, különféle ajándékokat adtak. Árpád vezér főemberei a vígságnak ilyen okáért egy egész héten át ünnepet ülve lakmároztak, s majdnem mindennap megittasodtak amiatt, hogy ez a nagy öröm betejesedett.” (Anonymus 22.)

Nyitva maradt a kérdés, miként érintkeztek a helybeli lakossággal. A vezéreknek természetesen ki kellett adniuk a parancsot a határ erődítésére. Ez azonban nem jelentette azt, hogy a lakosságot kényszerítették a közös munkára. Miként a későbbiek során láthatjuk, maga Anonymus szolgált kétségtelen bizonyítékokat arra, hogy a lakosság önként vesz részt ezekben a roppant méretű munkákban, mi több, ő maga kéri az erődítési munkák haladéktalan végrehajtását.

11. A honvisszafoglalás lezárásának és Árpád vezér utóda születésének ünnepe

Árpád vezérei immár a téridegen, térrabló megszálló hadak zömét kiverték az ország területéről, méghozzá „épen és sértetlenül”. „Az Isten ugyanis, kinek irgalma járt előttük, Árpád vezérnek kiszolgáltatta ellenségeiket.” Ekkor a lehető legnagyobb örömök egyike éri Árpádot: utódja, fia születik. „Abban az esztendőben született Árpád vezérnek Zupa nevű fia. És lőn nagy öröm a magyarok között. A vezér és nemesei számos napon át nagy vendégséget (hálaadó ünnepséget) rendeztek, ifjaik pedig ott játszottak a vezérnek meg nemeseinek színe előtt, mint juhok bárányai a kosok között.” (Anonymus 50.)

12. Zsolt menyegzője és vezérré választásának ünnepe

Árpád vitézei felszámolják az utolsó ellenséges gócot, szétverik Mén-Marót végső ellenállását megkísérlő bolgárszláv egységeit. A kiérdemesült, elaggott utolsó helytartó a földre borulva könyörög irgalomért Árpád vezéreitől, felajánlva egész tartományát, Árpád fiának, Zsoltnak pedig hajadon leányát. „Árpád vezér pedig nemeseivel tanácsot tartva, Mén-Marót üzenetét szívesen fogadta és helyeselte, majd mikor hallotta, hogy Mén-Marót leánya már egykorú az ő fiával, Mén Marót kérelmének teljesítését nem akarta tovább halasztani, és leányát Zolta feleségül elfogadta a neki ígért tartománnyal egyetemben.” (51)

A követek elhozzák Mén-Marót leányát Árpád udvarába. „Árpád vezér, valamint minden jóembere menyegzőt ülve nagy lakomát csapott (celebrantes nuptias magna fecerunt), és majdnem napról napra - menyegzői szokás szerint - együtt vendégeskedett a körös-körül elterülő országok (magyar tartományok, országrészek) vitézeivel. Ifjaik meg ott játszottak a vezér és nemesei színe előtt. Árpád vezér Magyarország főembereit és vitézeit megeskerve, fiát, Zoltát, nagy tiszteességgel vezérré (nagykirállyá) emeltette.” (Anonymus 52.)

A Gesta titkai mind tovább gyűrűznek.

Forrás: Valós történelem